DROGURI ȘI MOARTE LA LOS ANGELES

Anthony King

Poliția criminală

Cazuri Speciale

ANTHONY KING

DROGURI ŞI MOARTE LA LOS ANGELES

Editura electronică Equinox
2011

CUPRINS

CAPITOLUL 1 4
CAPITOLUL 2 8
CAPITOLUL 3 12
CAPITOLUL 4 16
CAPITOLUL 5 19
CAPITOLUL 6 24
CAPITOLUL 7 31
CAPITOLUL 8 33
CAPITOLUL 9 37
CAPITOLUL 10 41
CAPITOLUL 11 46
CAPITOLUL 12 50
CAPITOLUL 13 56
CAPITOLUL 14 59
CAPITOLUL 14 62
CAPITOLUL 15 67
CAPITOLUL 16 69

CAPITOLUL 1

— Aleargă! Ai pierdut circa patru secunde la ultimul tur de pistă.

Cu toată durerea din gamba dreaptă, cuprinsă de crampe, Camille îi zâmbi în fugă antrenorului ei din ultimii doi ani. Şi proaspăt amant de numai trei luni. Mara, buna ei prietenă încă din copilărie, care nu lipsea de la nici un antrenament, darmite de la vreo competiţie oficială, încerca şi ea să o încurajeze:

— Hai, Cami, ştiu că poţi! Mai ai doar două ture de stadion.

Arena, pe care îşi desfăşura activitatea şi clubul privat de atletism al lui Dennis Burrell, era situată în Westwood, Los Angeles, un cartier mare cât un oraş. Mai precis, acesta era amplasat aproximativ la mijlocul distanţei dintre Hollywood şi Oceanul Pacific, în apropiere de Universitatea California din Los Angeles.

Atletismul era viaţa ei. Camille Schulze începuse să fie îndrăgostită de acest sport încă din copilărie, încântată fiind de competiţiile de anvergură televizate, dintre care nu scăpa nici una. Din pricina acestei nevinovate pasiuni îşi cam neglijase şcoala, dar părinţii ei — oameni destul de înstăriţi — rezolvaseră situaţia, angajând pentru fiica lor un fel de meditator-preparator, care o ajuta în fiecare zi la lecţii. Acesta reuşi să o stăpânească până la bacalaureat, pe care fata îl luă la mustaţă, cum s-ar spune. Dar, deîndată ce termină cu această neplăcută activitate, Camille se dedică în întregime atletismului, mai exact probelor de fond şi semifond, la care constituţia sa robustă îi asigura o carieră promiţătoare.

Aşadar, îşi abandonă definitiv studiile şi se înscrise la clubul privat al lui Burrell, care nu concepea, după propriile-i spuse, să nu scoată din ea o mare campioană. Ce-i drept, spre acest ideal o stimulau talentul său, o voinţă de fier şi o putere de muncă fenomenală. Păcat că nu poseda o musculatură prea robustă a picioarelor!

Avea nevoie doar de puţin succes ca să reuşească, iar antrenorul şi prietena ei cea mai bună, Mara Bachman, o încurajau încontinuu în acest sens, cu toate cele trei entorse pe care le suferise în ultimii doi ani. Poate şi din cauza acestor accidente ieşise prima în puţine competiţii şi acestea nu prea importante, însă era destul de tânără la cei 20 de ani ai săi, iar norocul i-ar mai fi putut surâde o bună bucată de timp. Burrell justifica lipsa temporară de rezultate notabile, incriminând masa musculară a Camillei ca fiind insuficient dezvoltată. Ceea ce putea fi rezolvat printr-un regim alimentar adecvat marilor campioni şi prin multă muncă. De aceeaşi parte a baricadei se afla şi tatăl vitreg al fetei, medicul Rutger Schulze, ce ţinea foarte mult la antrenor şi la munca pe care acesta o depunea pentru succesul fiicei sale adoptive. Deoarece se căsătorise cu actuala sa soţie pe vremea când Cami abia împlinise 3 anişori, doctorul şi-ar fi dorit şi el un copil, de preferinţă un băiat, dar soarta nu fusese de partea lui. Până la urmă se mulţumise cu o familie destul de fericită şi suficient de bine situată financiar, compusă din numai trei persoane.

— Mai ai o singură tură, poţi recupera acum ca să ieşi prima! — îi mai strigă o dată Dennis de pe marginea pistei.

Cu Mara Bachman era prietenă încă de la grădiniţă şi nu se despărţiseră niciodată, iar părinţii lor erau buni amici. Ele erau considerate de toată lumea ca două faţete inseparabile ale aceleiaşi entităţi. Şi totuşi erau atât de diferite! Pe cât era Cami de sportivă şi de puţin atrasă de spiritualitate, în ciuda inteligenţei ei înnăscute, pe atât de ocupată era prietena ei de lecturare a mormane de cărţi cu titluri imposibile. Pe lângă asistarea carierei prietenei ei, Mara — deşi avea părinţi bogaţi, care o ajutau financiar — îşi câştiga existenţa din scenarii de scurt metraj pentru televiziune şi radio.

— Acum eşti în linie dreaptă! Trage tare la sprint! — o încuraja de astă dată prietena, când atleta trecu prin faţa ei cu chipul marcat de efortul depus.

În mod paradoxal, seducătoarea Camille nu îşi bătea capul cu felul în care arăta, în vreme ce erudita Mara era cochetă ca o doamnă de salon şi ştia să îşi pună foarte bine în valoare farmecele feminine.

Să câştige! Să iasă prima dintre cele trei alergătoare mult mai în vârstă decât ea şi mai puţin pregătite fizic. Închise ochii pentru două secunde. Trebuia să-şi joace rolul până la capăt. Acum urma sprintul final. Numai de-ar lăsa-o această blestemată de crampă musculară şi inexplicabila greutate pe care o resimţea în zona gambelor! Ştia că va câştiga. Trebuia să câştige, altfel nu se putea. Totuşi, picioarele nu o ajutau deloc să le ajungă din urmă pe adversarele ei din acea partidă neoficială de 3.000 m. Nu mai putea, dar n-avea cum să abandoneze. Nu o făcuse niciodată până atunci şi nici acum nu avea aşa ceva în gând. Poate din cauza furiei sale neputincioase nu era în stare să le întreacă pe cele două, care parcă se mai depărtaseră puţin de ea. Gata, pierduse. Ea trecuse ultima linia de sosire. Îşi luă sacul de sport şi prosopul, îndreptându-se, fără să privească pe nimeni, spre vestiare. Nu îşi putea da seama ce era cu ea. Probabil un duş va fi şi reconfortant şi consolator, se gândi Camille, care abia mai răsufla, de parcă ar fi avut o mare greutate pe piept.

— Oare ce să fie cu Cami? — îl întrebă Mara pe Dennis, în drumul lor spre cabine.

— O pasă proastă, nimic altceva. Aşa se întâmplă cu toţi marii campioni.

— Poate fi din pricina mâncării?

— Nici să nu-ţi treacă prin minte aşa ceva! Ştii foarte bine că ea nu pune în gură înainte de alergare decât o cafea neagră.

Camille nu mai avea crampe, însă simţea cum greutatea din gambe urca în braţe şi mai acut în ceafă. Niciodată nu mai avusese asemenea simptome. Intră sub duş, dar starea de rău persista, ba mai mult, se amplifica de la un minut la altul, încet-încet, izolând-o de tot ce era în jurul ei.

Prin crăpătura uşii apăru capul îngrijorat al Marei:

— Cum merge?

— Nu prea grozav, parcă aş cântări tone, nu 58 kg.

— Eşti furioasă că n-ai reuşit să învingi, nu-i aşa? Nu te mai gândi la asta. Data viitoare va fi mult mai bine, ai să vezi!

— Bineînţeles că am draci, oricine ar avea în locul meu, dar este ceva ce nu pricep. Ai vrea să-l chemi puţin pe Dennis?

— Desigur, imediat.

Burrell nu era numai antrenor, ci avea pregătirea necesară şi ca preparator fizic sportiv.

Mara pătrunse în vestiarul bărbaţilor, pentru a-l căuta pe antrenor. Acesta se pregătea şi el pentru duş, având în jurul taliei doar un prosop înnodat. Corpul frumos încă, la cei 40 de ani ai lui, o făcu pe fată să aibă unele gânduri nu tocmai catolice la adresa bărbatului, dar nu i-ar fi făcut, pentru nimic în lume, aşa ceva celei mai bune prietene pe care o avea. Cu toate că nu era prima oară când o încercau simţăminte erotice în prezenţa lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Ea nu se simte bine deloc şi te-a chemat. Nu mai e nimeni la duşuri.

— Bine, mulţumesc! — mai spuse antrenorul şi se îndreptă, oarecum grăbit, spre locul în care se afla eleva şi amanta lui.

Prin aburi, Camille abia se mai putea ţine pe picioare.

— Ce e cu tine? — se interesă Dennis.

— Nu ştiu, mă simt atât de greoaie, respir cu dificultate, iar membrele îmi sunt amorţite. Mai devreme erau doar gambele, dar acum şi mâinile mă înţeapă. O fi ceva cu circulaţia sângelui?

El ezită puţin, după care îşi atârnă prosopul într-un cuier şi intră în cabină alături de Camille, pe care o luă imediat în braţe. Fata se sprijinea de el mai mult decât stătea pe propriile picioare. Antrenorul îi puse mâna sub sânul stâng şi aproape imediat îşi dădu cu părerea, încercând să o liniştească:

— Ai puţină tahicardie, probabil şi o oarecare hipoglicemie. Ţi-am repetat de atâtea ori că nici o alergare, indiferent de distanţă, nu trebuie luată în glumă. Dovadă rezultatul cu care te-ai ales astăzi!

— Bine, dar eu am făcut tot ce am putut.

— Aiurea! De fapt, eu sunt de vină. Nu trebuia să te las să intri pe pistă decât după un mic dejun sănătos. Te-ai fi simţit cu totul altfel acum. Şi învingătoare pe deasupra.

— Eşti sigur că nu e ceva grav?

— Grav pe dracu'! Ai doar 20 de ani şi un organism de elefant. Ce poate fi grav într-o atare situaţie? O masă bună şi totul o să treacă.

— Dennis, nu cumva mi-ai dat nişte mizerii să înghit?

— Te referi la droguri? Ce, eşti nebună?

— Iartă-mă! Nici eu nu mai ştiu ce spun de când am pierdut cursa în faţa acelor epave. De vină este, probabil, nemărginitul meu orgoliu. Pe viitor o să încerc să mă controlez mai bine.

— În acea zi vei fi o mare campioană!

— Hai, nu mai vorbi cu mine ca şi cum ai sta la palavre cu un copil.

— Am observat de câtăva vreme că nu mai eşti o fetişcană...

— Şi-atunci, ce mai aştepţi? Nu crezi că ar fi timpul să mă faci bine? Doar eşti şi preparatorul meu fizic!

Dennis îi închise gura cu o scurtă sărutare, după care îi lăsă căile respiratorii libere, pentru a putea trage aer în piept cât mai bine. Iar mâinile sale puternice începură să alunece alene pe trupul ei tânăr şi viguros. Orice s-ar spune, nu era un bărbat care să rămână indiferent lângă o tânără superbă precum Camille. Parcă executa un ritual, se gândi el, dar nu lăsă această imagine să-l distragă de la ceea ce avea de dus la bun sfârşit atunci şi acolo. În vreme ce apa cădea pe ei, Dennis o îmbrăţişa cu o pasiune nedisimulată, urmărindu-i conturul trupului, poate puţin cam solid în partea din spate şi mai jos, până pe la genunchi. Ea gemea, înclinându-şi capul când într-o parte, când în cealaltă. De aceea, bărbatul o întoarse de-a binelea cu spatele la el, o sărută pe gât şi pe umeri, prinzându-i apoi cu hotărâre sânii puternici — poate puţin prea puternici — în mâini.

Şi Camille era pasionată de amor, cu toate că nu se putea declara o expertă la acest capitol. Majoritatea cunoştinţelor sale erotice mai sofisticate se legau, în special, de numele partenerului ei; însă tot ceea ce făcea, făcea cu mare pasiune.

— Dragul meu, nu-i aşa că mă iubeşti şi mă vrei? — îl întrebă ea, ameţită cum era şi dornică de amor.

Bineînţeles că bărbatul nu îi dădu nici un răspuns, întorcând-o din nou cu faţa la el şi muşcându-i lobul unei urechi. Ea îşi ridicase deja un picior şi, reuşind cu greu să-şi menţină echilibrul, îl încolăci pe amantul ei pe după şolduri. Avea neapărată nevoie de sex, iar amândoi ştiau acest lucru.

Şi Dennis era pregătit de a trece la atac. Făcuse amor cu ea de zeci de ori, dar niciodată nu se săturase. O luă în braţe până la urmă, iar fata, cu o grimasă de bucurie pe chip, îi zâmbi recunoscătoare, petrecându-şi braţele în jurul gâtului lui. Ochii ei căprui, întredeschişi, căutau privirea bărbatului, sorbind-o cu mare dragoste.

Începu să împingă, metodic şi rar, rezemând-o pe Camille cu spatele de peretele faianţat şi flexându-şi puţin genunchii. Sub strânsoarea braţelor lui, fata se unduia atât cât putea, scâncind din ce în ce mai excitată. Îşi strânse puternic pleoapele şi începu să articuleze un fel de rugăminţi fierbinţi — sau, poate, cuvinte de dragoste — însă vorbele ei nu mai erau inteligibile, semănând mai mult cu un bolborosit. El îşi acceleră ritmul, intrând din ce în ce mai mult, iar ea se prinse cu o mână de braţul duşului, pentru a fi mai uşoară şi a-i da o mână de ajutor. Pe lângă zgomotul apei care cădea asupra lor, nu se mai auzeau decât gâfâielile bărbatului şi plesniturile feselor Camillei de faianţa udă. Ea vru să scoată un ţipăt de plăcere, însă ceea ce îi ieşi din gâtlej fu un horcăit, care nu îl făcu pe Dennis să îşi tempereze elanul. Ba dimpotrivă, pătrunderea lui implacabilă devenea din ce în ce mai violentă, amândoi ştiind că acest lucru nu le era dizgraţios defel.

În culmea extazului, Burrell tresări. Amanta lui avusese cu siguranţă orgasm, apoi, corpul ei se cabrase spasmodic de câteva ori, ca în cele din urmă fata să se lase greoaie pe umerii lui, lunecându-i din mâini pe podea. El opri

duşul, încercă s-o ridice şi, îngrijorat, o mai palpă o dată sub sânul stâng. Inima Camillei Schulze încetase să mai bată.

CAPITOLUL 2

Două luni mai târziu, aproape de sfârşitul lui octombrie, detectivul Jane Heron de la Poliţia Criminală, Divizia „Cazuri Speciale", lăsă pe birou dosarul studiat pe jumătate, care fusese adus de şeful ei, căpitanul Corky West. Un lucru era clar pentru Jane: cafeaua din secţia de poliţie nu putea fi băută decât atunci când oboseala te făcea să nu-i mai simţi gustul. Avea o aromă înfiorătoare. Tocmai de aceea îşi luă sacul şi îşi căută maşina în parcare: ştia ea, la câteva străduţe depărtare, un mic bar în care se putea bea un espresso adevărat. Totodată, făceau acolo şi nişte sandvişuri excelente, iar în acea dimineaţă nu pusese nimic în gură.

Trecuseră puţin peste trei săptămâni de când se întorsese din scurtul ei week-end, petrecut în compania lui Dan Anderson, ocazie cu care îşi încheiase relaţia cu acest ultim amant. Era prea posesiv, pretenţios şi egoist pentru gustul ei. De atunci avusese parte doar de rutina insuportabilă de la „Cazuri Speciale". Niciun dosar mai acătării care să-i scoată în evidenţă aptitudinile de detectiv, alături de coechipierul ei, simpaticul şi inteligentul Eric Black, ce adesea se dovedea foarte puţin simpatic şi prea puţin inteligent — după criteriile ei de clasificare a bărbaţilor. Nici măcar nişte skin-heads nu mai profanaseră morminte de animale din cimitirul aflat pe una dintre colinele care împrejmuiesc Los Angeles-ul. Sau măcar nişte asasini, acolo, care să-i mai dezmorţească puţin pe amândoi. Doar nu se pocăiseră cu toţii în noul mileniu!

Ajunsă la cafeneaua „Monica's", îl salută pe serviabilul patron Jimmy H., după care ocupă o masă la fereastră. Îndată o şi reperă pe fata aşezată la câţiva metri distanţă, pe care nu o observa pentru prima dată pe urmele ei. Aceasta, frumuşică foc, îi întrerupse şirul gândurilor şi o făcu să se întrebe: „Ce-o vrea de la mine, căci mă urmăreşte de câteva zile?" O văzuse de trei ori în ultima săptămână şi asta în condiţiile în care nu era în permanenţă atentă să observe dacă o urmărea sau nu cineva. De obicei, ea era urmăritoarea.

Nu mai avu răbdarea de a o mai întâlni şi în alte rânduri, iar după ce primi comanda, bău cafeaua din trei înghiţituri şi muşcă sănătos de două ori din sandvişul cu şuncă şi caşcaval. Apoi, îşi luă sticla cu apă minerală într-o mână şi se îndreptă spre „codiţa" ei, aşezându-se fără să ceară permisiunea la aceeaşi masă. Aşteptă.

Fata dădea semne de timiditate şi cu greu reuşea să susţină privirea uşor ironică a Janei. În cele din urmă îndrăzni, cu o voce blândă şi destul de nehotărâtă:

— Numele meu este Mara Bachman. Poliţista nu zise nimic, aşteptând ca interlocutoarea ei să continue.

— Nu ştiam cum să intru în vorbă cu dumneavoastră, de aceea v-am tot urmărit; văd că v-aţi dat seama.

— O.K., pentru că am luat eu iniţiativa, profită şi spune-mi ce ai de spus!

— Coafeza dumneavostră, Ritta, m-a sfătuit să vă abordez şi ea mi-a spus cum arătaţi şi unde vă pot găsi. Văd că părul v-a mai crescut puţin.

Aşa era. Nu mai fusese la Ritta de vreo patru luni de zile, când se tunsese fistichiu, din cauza unei anchete întortocheate, în care trebuia să semene cât de cât cu o anumită persoană dispărută.

— Într-adevăr, răspunse Jane, trecându-şi cochet mâna prin plete şi înghiţind ultimul dumicat din gustosul sandviş. Va trebui să fac o vizită la coafor în curând, pentru a mai tăia puţin din vârfuri. Mi-e jenă să merg cu dezastrul pe care-l am în cap la un salon mai scump. Deci, o cunoşti pe Ritta. Iată un punct comun! Mai departe?

— Este esteticiana mea preferată — continuă Mara Bachman — şi, cu timpul, ne-am împrietenit.

— Ce nevoie ai de o esteticiană cu frumuseţea şi tinereţea de care te bucuri din plin?

— Tatăl meu, care este un om de afaceri foarte priceput, spune că atunci când dispui de un capital, trebuie să ştii neapărat să-l fructifici.

— De acord. Şi de ce m-ai căutat? Mara continua să ezite.

— Hai să fim serioase, draga mea, continuă poliţista. De câteva zile mă tot urmăreşti, iar Ritta nu te-ar fi trimis la mine fără un motiv bun. Aşadar, dă-i drumul, că doar începutul va fi un pic mai greu.

Tânăra oftă din rărunchi. Se vedea că obrajii ei prinseseră ceva mai multă culoare.

— Vă spune ceva numele de Camille Schulze?

— Desigur, atleta care a murit subit, sub duş, după o probă de semifond, în braţele amantului şi, totodată, a antrenorului ei. Asta parcă se întâmpla prin august, nu-i aşa?

— Exact.

— Am auzit că era o alergătoare ce promitea foarte mult, iar constituţia sa fizică nu putea da nimănui de bănuit în legătură cu destinul tragic de care a avut parte. O criză cardiacă atât de puternică, încât să provoace moartea unei sportive de numai 20 de ani — greu de crezut!

— Aşa gândesc şi eu! — se bucură Mara că trecuse de momentul penibil al demarării delicatei discuţii cu poliţista. Cami era cea mai bună prietenă a mea. Îmi era aproape o soră, cu care am fost împreună de când mergeam la grădiniţă şi până în urmă cu două luni. Mai e ceva: ea nu suferea de inimă, asta n-aţi spus-o.

— Într-adevăr, aşa e. Dar eu zic să nu ne mai rotim în jurul cozii. Crezi că a fost asasinată?

— Poate cuvântul este cam dur. S-ar putea să fie vorba doar despre o omucidere involuntară sau circumstanţială.

— Faci aluzie la vreun dopaj nefericit, Mara?

— Cam aşa ceva. E un gând care nu îmi dă pace şi basta. Dar, în orice caz, indiferent ce s-a întâmpiat în realitate, Cami nu avea habar. Nu ar fi intrat niciodată într-o asemenea încurcătură, date fiind ţelurile ei foarte înalte, iar dacă,

totuşi, ar fi făcut-o, eu sunt prima căreia i s-ar fi destăinuit. Mie îmi spunea absolut totul.

— Cum poţi fi atât de sigură?

— V-am spus că eram ca două surori. Nu aveam niciun fel de secrete una faţă de cealaltă, iar eu participam la toate antrenamentele şi concursurile ei. Ar mai fi de adăugat că prietena mea, acum decedată, suferea de un orgoliu exagerat. N-ar fi acceptat niciodată ca un artificiu să o ajute în succesul pe care ea dorea să îl atingă prin propriile forţe.

— Bun. Şi după părerea ta cine a făcut-o?

— N-aş putea fi sigură de identitatea celui care i-a provocat moartea, dar cu siguranţă că antrenorul şi amantul ei, Dennis Burrell, este implicat într-o măsură covârşitoare. Camille îl iubea la nebunie şi credea foarte mult în el.

— Ai ceva dovezi în acest sens?

— Tocmai asta e problema, mărturisi Mara cu vocea sugrumată de emoţie.

— În acest caz, e clar că nu poate fi deschisă o anchetă oficială.

— Păi, acesta-i motivul pentru care v-am şi căutat pe dumneavoastră! Ritta mi-a spus că lucraţi în cadrul unui serviciu special al poliţiei şi că sunteţi singura care aţi putea să mă ajutaţi.

— Este adevărat că lucrez la „Cazuri Speciale", însă această tragedie nu este de resortul nostru. Îmi pare rău !

— Chiar dacă vă spun că unul dintre amicii lui Burrell, cu care este foarte probabil ca acesta să fi făcut afaceri, se numeşte Simon Molland? Mâna Janei Heron strânse involuntar sticla de apă minerală, iar plasticul scoase un zgomot sinistru, îşi reaminti imediat că îi vorbise coafezei Ritta despre această persoană, care jonglase cu întreaga poliţie din Los Angeles, ba chiar îşi bătuse joc de mai multe secţii redutabile din alte mari oraşe. Nimeni nu fusese în stare să-l înfunde, nici măcar FBI-ul, care avea un dosar frumuşel despre el, însă fără vreo probă incriminatorie de nezdruncinat în faţa instanţei de judecată şi a Juriului celor 12. Devenită pe loc atentă, poliţista îi ceru fetei:

— Te rog să fii puţin mai precisă!

— La câteva zile după moartea Camillei, la ieşirea de la ceremonia incinerării, Burrell a dispărut pe tăcute, ca şi cum ar fi avut o întâlnire care nu suporta nicio amânare. Având în vedere bănuielile mele şi poate mult prea pătimaşe — am găsit că acest comportament era bizar şi l-am urmărit. Avea, într-adevăr, o întâlnire cu un tip dubios, într-o cafenea din apropiere de Hollywood Wax Museum.

— Iartă-mă că te întrerup. Ştii că în muzeul la care te-ai referit se găsesc peste 185 de figuri de ceară înfăţişând diverse personalităţi, printre care şi Marilyn Monroe, a cărei moarte a rămas până astăzi un mister? Dar, mai bine continuă!

— Când cei doi s-au despărţit, după un sfert de oră, l-am urmărit pe tip şi i-am notat numărul maşinii. Din păcate, nu am reuşit să-i disting aproape deloc figura. Dar am un amic care lucrează la serviciul circulaţiei rutiere şi el mi-a spus că respectivul automobil aparţine unui oarecare Simon Molland, mare mafiot din

lumea interlopă internaţională. Cum nu prea sunt interesată de presa scrisă sau de TV, acest nume nu mi-a spus nimic, până când m-am destăinuit Rittei.

— Tot ce ai spus până acum mi se pare foarte interesant. Ai putea să îmi faci un mic rezumat asupra circumstanţelor exacte ale morţii Camillei Schulze şi asupra celor ce s-au mai întâmplat în zilele următoare?

— Fără îndoială!

Vocea Marei stătea să dea în plâns din când în când, dar tânăra se stăpânea cu stoicism. Poliţista aprecie sinceritatea fetei ca reală, însă trebuia avut în vedere ca nu cumva intensitatea durerii ei să-i perturbe facultatea de analiză şi expunere a derulării faptelor. O îndemnă să continue.

— Eram pe teren şi urmăream o cursă amicală de 3.000 m, la care Camille participa în compania a două atlete mult mai în vârstă şi mai trecute decât ea, începu Mara.

Jane hotărî că trebuia neapărat să-şi anunţe partenerul, Eric Black, despre cele aflate şi să-l convingă pe căpitanul West să le dea lor cazul. Dacă era, într-adevăr amestecat Simon Molland, trebuia acţionat cu maximum de discreţie şi rapiditate. Se despărţi de Mara Bachman după ce aceasta îşi termină povestea şi îi notă coordonatele, pentru a o putea găsi mai târziu. La despărţire, căldura cu care frumoasa tânără îi strânse mâna era mai mult decât elocventă. Fata îşi punea mari speranţe în ajutorul poliţistei.

CAPITOLUL 3

— Tot ce mi-aţi relatat până acum este mult prea subţire, aprecie căpitanul West, şeful ierarhic superior al detectivilor Jane Heron şi Eric Black de la Divizia „Cazuri Speciale". M-aţi pus doar în faţa unor supoziţii. Printre altele, Molland este acţionar majoritar la un laborator specializat în producerea de cosmetice, fortifiante şi hrană ecologică pentru sportivii din lumea bună. Nu e nimic suspect în faptul că el are o anumită relaţie cu antrenorul fetei decedate.

Black, care nu voia să se amestece în dialogul coechipierei lui cu şeful, se mulţumi să aprindă o ţigară Camel fără filtru şi să contemple fumul albăstrui ce urca spre plafonul înalt al încăperii.

— Bine, dar este numai un paravan! — interveni poliţista. Şi ştiţi foarte bine acest lucru, căci cunoaşteţi activitatea infracţională a individului, care până acum nu a fost dovedit de poliţişti, nesuferind nici o condamnare. Bănuiala mea este că laboratorul nu e altceva decât o placă turnantă pentru traficul de corticoide şi alţi hormoni ilegali, cu care unii campioni sau campioni în devenire se îndoapă, pentru a se putea situa în top. Pe de altă parte, Burrell a dispărut chiar atunci când iubita şi eleva lui se transforma în cenuşă. Şi nu arbora niciun fel de mină îndurerată. Dumneavoastră aţi putea face asta, chiar dacă v-aţi strădui? Aţi fi în stare să părăsiţi în mod precipitat incinerarea iubitei la care ţineaţi aşa de mult, pentru o banală întâlnire de afaceri? În plus, nici nu avea o altă fată de pansat ori de antrenat care să-i justifice precipitata dispariţie. Ce, credeţi că avea nevoie de vreo alifie specială de la Molland tocmai atunci?

— Asta cam aşa e, recunoscu Corky West, dar nu este nici pe departe suficient ca să putem deschide o anchetă în toată regula. Şi un procuror stagiar ne-ar râde în nas în momentul în care ne-am prezenta la el cu un dosar atât de subţire!

— Dar cine vorbeşte despre o anchetă oficială? Black şi cu mine am putea să ne pierdem puţin timpul, scormonind de capul nostru prin gunoaie. Am verificat ce mi-a relatat martora şi are dreptate în totalitate. Ba am aflat chiar mai multe. Necropsia a fost încredinţată unui simplu stagiar, aflat la Drept, în ultimul an de perfecţionare. Şi permisul de înhumare/incinerare a fost eliberat în viteză, chiar în aceeaşi zi. De ce atâta grabă? Doar era vorba de un cadavru, nu de o fiinţă ce mai putea fi salvată!

— Tot nu ajunge, aprecie căpitanul.

— Păi, n-am terminat! Burrell este singurul care susţine că tânăra Camille Schulze a cerut să fie incinerată, aceasta fiind împotriva religiei ei. Ştiţi că, la catolici, morţii trebuie să fie îngropaţi, altfel spiritele lor nu îşi vor găsi liniştea în ceruri. Ba mai mult, antrenorul afirmă că această ultimă dorinţă a atletei ar fi aflat-o pe când fata îi murea în braţe. Cam multă aţă albă pentru o cusătură atât de mică, nu credeţi?

— Heron, se enervă Black, înţeleg că eşti nerăbdătoare să-i înfunzi pe Molland şi pe Burrell ca şi mine de altfel — dar nu poţi susţine că Rutger Schulze, tatăl victimei, îl acoperă pe asasinul propriei sale fiice!

— Nu uita că era tatăl ei vitreg şi, din spusele martorei noastre, acesta îl considera pe Dennis Burrell ca pe un fiu de care n-a avut parte. Eu cred chiar că şi-ar fi dorit măcar un asemenea ginere, dacă mai mult nu s-a putut. În atare situaţie, de ce ar fi insistat pentru o autopsie amănunţită? Numai aşa, ca nişte persoane indiscrete ca tine ori ca mine să-şi bage nasul acolo unde nu le fierbe oala?

— Nu tu mi-ai spus că Mara Bachman bănuieşte şi o altfel de legătură între antrenor şi doctor? De ce să nu luăm în calcul şi această posibilitate?

— Hai că m-aţi ameţit de tot! — se burzului căpitanul.

— De ce, şefule? Chiar credeţi, la fel ca „inteligentul" meu partener, că pe mine mă interesează mai mult să înfund nişte mafioţi, decât să descopăr motivul pentru care o atletă de 20 de ani şi-a pierdut viaţa în condiţii deosebit de suspecte?

— Cred că m-ai convins. Nu ştiu dacă şi pe detectivul Black?!

— Atunci, putem să-i dăm drumul la treabă? — se entuziasmă Jane, fără să mai aştepte părerea partenerului ei.

— Consider că da, cu condiţia să călcaţi ca pe ouă. În eventualitatea în care afacerea morţii atletei ne ajută să punem mâna pe Molland, pot justifica nedeschiderea unei anchete oficiale, pe motiv că aceasta ar fi periclitat rezultatul final. Iar dacă nu iese nimic, investigaţia nu a avut loc niciodată. E limpede?

— Ca apa minerală, patroane! — jubilă Jane, ridicându-se şi luându-l pe Eric afară din birou, ca nu cumva şeful lor să se răzgândească.

Detectivii se familiarizaseră cât de cât cu dosarul alergătoarei, dar tot mai aveau nevoie de unele informaţii. Iar acestea nu puteau fi obţinute decât de la locotenentul Brian Frederiks. De aceea, cinci minute mai târziu, după ce puseră la punct un mic plan de bătaie, ciocneau la uşa lui.

— Voi doi chiar nu aveţi nimic de lucru, de mă deranjaţi la ora asta? — îi luă locotenentul în primire încă de la uşă.

— Eu am berechet, însă partenera mea vrea să îţi ceară un favor special.

— Contra acelei cine în doi pe care i-o solicit de secole?

— Eventual — răspunse Jane. Dosarul Camillei Schulze mai e la tine?

— Atleta? Da, mă pregăteam să-i aplic procedura de clasare, la ordinele boss-ului cel mare. Să mori în asemenea condiţii, la o vârstă atât de fragedă... Te descurajează să te mai apuci de sport. Oricum, mie nu mi se poate întâmpla aşa ceva. Fac sport numai în faţa televizorului, cu o bere rece în mână.

— Asta explică generoasele perniţe care decorează silueta ta în chip grotesc.

— Nu zău, crezi că m-am îngrăşat, Jane?

— Tu poate că nu, dar cămaşa ta — cu siguranţă. Deci, unde ziceai că e dosarul care ne interesează?

— Chiar în teancul de acolo. Încă nu i-a venit rândul să fie introdus pe calculator. Melanie e ocupată până peste cap.

Detectivul Black se uită la mormanul de dosare şi bombăni:

— N-am la mine echipamentul de alpinist, aşa că nu ştiu cum aş putea da de el.

— Lasă că vi-l caut eu. Între timp, dacă vă interesează cafetiera...

Lichidul negricios avea un gust atât de îndoielnic, încât Eric nu putu să nu se strâmbe, decepţionat.

— Mofturosule, îi aruncă partenera lui, dar când îşi înmuie şi ea buzele în paharul cu cafea adăugă: brrr, ai dreptate, e îngrozitoare!

— Vă place aroma de Columbia, nu-i aşa? — le râse în nas Frederiks.

— Mizerabile, ai făcut-o intenţionat! — zise Eric, în vreme ce Jane răsfoia deja dosarul.

— Nu conţine mare lucru. După nota autopsierii, a murit din cauza unui accident cardiac. Dragul meu, ai putea să ne faci nişte copii după concluziile medicilor legişti şi după depoziţia martorului principal, pentru a le putea studia în linişte şi în detaliu?

Locotenentul deveni bănuitor:

— Ce puneţi la cale voi doi? Pentru a redeschide o afacere clasată, v-ar trebui acordul procurorului şi al directorului Larry Tillman, caz în care aţi lua originalul, nu-i aşa?

— Sunt de acord cu cina, şopti Jane, dar numai la restaurantul unguresc „Tarzana", de lângă „Alhambra".

— Rahat! E cam scumpă romanţa asta, dar tot sunt de acord. Mergeţi la barul de peste drum şi aşteptaţi-l zece minute pe sergentul Steve Mann. O să vă aducă el copiile care vă interesează, însă îi faceţi şi lui cinste cu o cafeluţă. Discreţie totală, bine?

Comandară două beri fără alcool şi o cafea. Eric nici nu îşi aprinse bine a doua ţigară Camel fără filtru, că în uşă îşi făcu apariţia îndatoritorul lor coleg şi prieten — Mann.

— Le-am adus! Asta-i cafeaua mea?

— O poţi consuma cu încredere, totul este plătit, prietene. Ce mai faci?

— Frecuş toată ziua, de colo până colo, ce să fac!

— Bine, noi plecăm, Steve, zise Jane. Ne cam grăbim. Oricum, îţi mulţumim pentru serviciul pe care ni l-ai făcut. Spune-i locotenentului că am să-l sun pentru a fixa data cinei, ştie el despre ce este vorba.

— Ştiu şi eu! — chicoti Mann. Vă mulţumesc pentru trataţie, cred că am să iau şi o bere. Pe curând!

— Ne-o treci nouă în cont! — îi spuse Jane, ridicându-se.

Detectivii se precipitară spre ieşire, dar nu pentru că aveau cine ştie ce treabă, ci ca să schimbe barul cu cafeneaua „Monica's", care era mai ferită de priviri indiscrete. Acolo se retrăgeau ori de câte ori aveau ceva secret de discutat.

Patronul Jimmy H. se ivi imediat în calea lor, conducându-i spre un separeu.

— Pun şi puţin scotch în cafeluţă? — întrebă el oliticos.

— Da, dar puţin, că mai avem treabă pe ziua de azi, acceptă Eric oferta în numele amândoura, aprinzându-şi o nouă ţigară. Mulţumim!

Bărbatul citi raportul medicului legist, care se afla, într-adevăr, în ultimul an de stagiatură.

— Nu e chiar un începător, bombăni detectivul. Ştii cine este şeful lui cel mare?

— Din investigaţiile Marei Bachman, reiese că e vorba de Dr. Danko, bun prieten cu tatăl victimei. Şi ce-i cu asta?

— Raportul ar fi putut să fie mult mai stufos în asemenea condiţii şi întocmit de un specialist consacrat, nu de un debutant.

— Mie mi se pare că s-a respectat procedura, însă îi vom cere părerea şi amicului Butch, zise Jane.

— Normal, doar de aceea am făcut rost de copii. Dacă există vreo hibă, cu siguranţă că el o va descoperi.

— Ce mă intrigă la depoziţia martorului este stilul meticulos şi rece pe care îl foloseşte.

CAPITOLUL 4

Relatarea faptelor este prea organizată şi precisă în amănunte.

— Nu pare a fi mâna unui amant disperat, nu-i aşa? — aprobă Eric părerea partenerei sale. Se pare că sentimentele antrenorului nu erau atât de puternice încât să-i diminueze simţul analitic şi concizia. Să-l căutăm mai bine pe Butch Harrison, poate ne luminează puţin, mai spuse poliţistul, scoţând din buzunarul sacoului telefonul celular şi formând numărul laboratorului criminalistic al departamentului de poliţie.

— Salut, Butch! — începu Eric dialogul, aruncându-i „Specialistului", în glumă, fumul de ţigară drept în nas.

— Iar voi? Da' case nu mai aveţi de vă plimbaţi toată ziua?

— Nu ştiu de ce, dar toată lumea ne întâmpină cu aceeaşi expresie în ultima vreme, se răţoi Jane Heron.

— Să nu-mi spui că te-am supărat, că nu te iau în seamă, după câte îmi faceţi voi mie. Unde sunt hârtiile?

Eric i le dădu şi, timp de zece minute, nu făcu altceva decât să fumeze şi să schimbe tot felul de priviri cu coechipiera lui, în vreme ce Dr. Harrison citea hârtiile, concentrat.

De fapt, doctorul însuşi nu mai ştia ce profesie avea. Iniţial se calificase ca medic legist, apoi se specializase în criminalistică şi, în ultima vreme, când avea răgaz, se ocupa de cercetare. Când nu-l strigau pe nume, colegii din Departamentul Poliţiei Los Angeles se obişnuiseră să-i spună „Specialistul". Şi chiar era unul redutabil.

— Conţinutul e cât se poate de banal şi de exact, spuse, în cele din urmă, Butch Harrison.

— Rahat! Eşti sigur, doctore?

— Doar n-o să mă înveţe meserie o fată frumuşică de la „Cazuri Speciale"! Eu am făcut referire la „conţinut", deci la tot ceea ce este cuprins în documentul oficial.

— Vrei să spui că lipseşte ceva?

— Tu spui.

— Butch, ştiu că îţi place să te joci cu nervii noştri, dar dă-i drumul odată!

Expertul laboratorului criminalistic schiţă ceea ce credea el că este un zâmbet.

— Având în vedere vârsta victimei, condiţia fizică şi modul ei de viaţă, treaba a fost evident rasolită. Analizele prescrise pentru decelarea unui eventual dopaj sunt absolut insuficiente. Ele nu ţin cont de ultimele produse moderne folosite de sportivi.

— Ce produse?

— De unde vrei să ştiu? Nu sunt dintre cele care se găsesc în orice farmacie.

— Atunci cum vrei să se facă analize sofisticate de laborator, neştiindu-se ce trebuie căutat?, îşi continuă Eric seria nedumeririlor.

— Asta-i treaba specialistului. Aduceţi-mi un mic fragment de cadavru şi voi face tot ce îmi stă în puteri.

— Imposibil, interveni Jane, familia a insistat ca şi ultimele prelevări să fie incinerate o dată cu cadavrul şi nimeni nu s-a opus.

— Dar urna cu cenuşa este accesibilă?

— Vrei să spui că puţină cenuşă ţi-ar putea fi de folos?

— Nu vă pot promite nimic, dar merită încercat. Jane Heron se bucură aproape ca un copil:

— Mara Bachman mi-a relatat că urna se află încă acasă la familia Schulze. Vor să împrăştie cenuşa pe terenul unde a alergat ea ultima dată, într-un cerc foarte restrâns, duminica viitoare.

— În acest caz, trebuie acţionat azi sau mâine, căci dacă cenuşa se amestecă cu zgura pistei de alergare, nu mai avem nicio şansă, conchise legistul.

Eric şi Jane se uitară unul la celălalt, fiecare având în gând o soluţie pentru a rezolva şi această problemă delicată. Era deja joi după-amiaza. Cum să apari la uşa familiei îndurerate, în prag de cină? Trebuia găsit un pretext valabil pentru o vizită vineri-dimineaţă. Pe urmă vor improviza, ce altceva mai bun aveau de făcut?

— Daţi-mi de ştire dacă faceţi rost de marfă, mai spuse Dr. Harrison. E inutil de umplut aspiratorul, un mic flacon de cenuşă îmi ajunge.

— Doamne, cum poţi fi atât de cinic? Vorbeşti despre resturile unei fiinţe de 20 de ani, care avea toată viaţa înainte, nu despre o bucată de covor.

— Te înşeli! Am tot respectul pentru pulbere. Este destinul nostru, al tuturor, să ne întoarcem la ea. Şi, dacă nu ar exista, eu aş fi acum şomer.

— Jeff Middleton, se prezentă detectivul Black, şi colaboratoarea mea, Judith Waller.

— Urmaţi-mă, vă rog!

Rutger Schulze îi conduse în living-room, unde se afla şi o femeie cu aspect fantomatic, fiind în mod vizibil marcată de doliul după fiica ei.

— Luaţi loc, vă rog! Trebuie să vă mărturisesc că am luat legătura cu revista la care mi-aţi spus că lucraţi, pentru a afla mai multe despre dumneavoastră.

— E normal! Şi eu aş fi procedat la fel, spuse Eric, mulţumind în gând vechiului său prieten de la „Sports Illustrated", care fusese de acord să confirme „autenticitatea" lor de reporteri, ca şi în alte ocazii.

— Când va apărea articolul despre speranţele atletismului american?

— De-abia peste câteva săptămâni, interveni Jane. Ştiţi cum e cu programările şi vă suntem recunoscători că ne-aţi primit atât de repede.

— Dar de ce vreţi s-o includeţi şi pe Camille în articol? Noţiunea de speranţă e legată de viitor, nu-i aşa?

Poliţistei nu-i veni să-şi creadă urechilor. Tatăl vitreg o spusese pe un ton detaşat şi rece, fără să-l preocupe inevitabila reacţie a soţiei lui, care, îngăimând în acel moment o scuză, se împletici spre ieşirea din încăpere. Era clar că Schulze nu îşi iubise prea mult fiica adoptivă şi nu-i putuse ierta soţiei sale faptul că nu-i dăruise un fiu. Cel puţin aşa s-ar fi interpretat impoliteţea lui de neconceput în această situaţie dureroasă.

— Fiica dumneavoastră tocmai era pe cale de a se realiza, răspunse Eric, fără a-şi da pe faţă sentimentele faţă de atitudinea gazdei sale. A relata despre munca ei ni se pare un omagiu indispensabil.

— Foarte bine, asta vă onorează, spuse doctorul pe acelaşi ton lipsit de orice emoţie. Puneţi întrebările, vă ascult!

În timp ce Eric îi lua un minuţios interviu lui Schulze, Jane aştepta clipa potrivită pentru a părăsi sufrageria, fără a da de bănuit. De la Mara, care avea mereu uşa deschisă la familia Schulze, ştia că urna se afla pe o noptieră, în fostul dormitor al fetei.

— Scuzaţi-mă! — întrerupse Jane o tiradă a tatălui vitreg despre primii paşi în atletism ai defunctei — unde pot găsi o toaletă?

— Pe culoarul pe care a ieşit soţia mea, uşa de lângă scări.

Pe hol nu era nimeni. Poliţista urcă treptele fără zgomot, pipăind buzunarul unde avea flaconul pe care trebuia să-l umple cu cenuşa Camillei Schulze. Uşa camerei unde se afla urna era întredeschisă, însă văzu prin crăpătură că, răstignită pe patul care aparţinuse atletei, se afla mama acesteia, cu obrazul ascuns în palme. Eşec total! Jane coborî cu aceeaşi precauţie şi reveni în salon. Dintr-o privire, partenerul ei înţelese că nu reuşise să pună mâna pe „marfă" şi se grăbi să încheie interviul, după care fata făcu câteva fotografii.

CAPITOLUL 5

Cu paşi şovăielnici, Mara intră pe stadionul care-i era atât de familiar. Câte destine nu şi-or fi luat avântul de pe aceste piste de alergări, din care şi Cami îşi făurise un ideal! Aici trebuia împrăştiată cenuşa celei mai bune prietene pe care o avusese şi o va avea vreodată. Cu ochii rătăciţi, parcurse asistenţa. Intimitatea ceremoniei, despre care se tot vorbise, adunase în jur de 50 de persoane îndoliate, dintre care pe unele Mara nu le văzuse în viaţa ei. Asta constituia un avantaj pentru ceea ce avea de dus la bun sfârşit. Martina Schulze, mama atletei, părea ceva mai remontată de când o văzuse ultima dată.

Când detectivul Jane Heron o contactase telefonic, cu o seară înainte, spunându-i ce aştepta de la ea, la început fata se opusese. Dar gândul că era ultima speranţă a poliţiştilor pentru descoperirea vinovaţilor de moartea Camillei o determină să accepte această misiune deloc facilă.

Cu moartea în suflet, îi zări pe soţii Schulze îndreptându-se spre un podium, femeia purtând în mâini urna cu cenuşa fiicei sale iubite. Podiumul învingătorilor, pe care Cami nu avea să mai urce niciodată, din cauza unui tragic destin. Mara urcă şi ea treptele podiumului. Venise momentul! Dacă nu o va face imediat, e clar că va rămâne imobilizată, incapabilă să-şi ducă misiunea până la capăt. Cu un gest hotărât, se apropie de mama îndurerată şi introduse o mână în urnă, strângând în pumn cenuşa atât de necesară cercetărilor criminalistice. Apoi, cu ochii înlăcrimaţi, scoase pumnul afară, o îmbrăţişa pe Martina Schulze şi se îndreptă solemn spre vestiare, sub privirile pline de compasiune ale asistenţei. Ajunsă la cabine, transferă cenuşa în flaconul steril primit de la Jane, introduse obiectul în geantă şi tocmai se pregătea să telefoneze detectivilor de la „Cazuri Speciale", când auzi o voce în spatele ei:

— Este foarte frumos ceea ce aţi făcut!

Îl observase pe bărbatul elegant şi bine făcut la ceremonie, dar nu-l cunoştea. Era trecut cu puţin de 50 de ani, însă ţinuta lui şi faţa fără prea multe riduri îl arătau cu mult mai tânăr.

— Trebuia să o fac. Camille mi-a fost cea mai bună prietenă.

— Ştiu, pe vremuri mi-a vorbit mult de dumneavoastră, îmi amintesc foarte bine.

— Aţi cunoscut-o? Eu nu-mi aduc aminte să ne fi întâlnit vreodată.

— Normal, a fost o mică aventură fără importanţă — din punctul ei de vedere —, dar pe care eu nu am uitat-o. Era atât de tânără... am fost foarte îndrăgostit de ea, însă Camille se gândea numai la atletism şi la nimic altceva.

— Ciudat! Vă desfăşuraţi activitatea în aceeaşi branşă?

— Oarecum, dar mai bine să mă prezint: numele meu este David Bebec. Pot să vă conduc undeva?

— Voiam să chem un taxi, se eschivă tânăra, arătându-i telefonul mobil.

— Nu are niciun rost, sunt cu maşina. Ştiu că nu este momentul potrivit, dar eu locuiesc la numai doi paşi, pe o arteră în apropiere de Teatrul Chinezesc. Dacă vă simţiţi în stare să îmi ascultaţi vorbăria în circumstanţe atât de dureroase, vă poftesc să bem ceva împreună. Mi-ar plăcea foarte mult să vă povestesc totul şi să vorbim despre Camille, pe care dumneavoastră aţi cunoscut-o atât de bine. Dacă mă refuzaţi, vă înţeleg perfect şi o să vă conduc indiferent unde doriţi să ajungeţi.

Mara se uită mai bine la el. Era destul de atrăgător, avea o privire pătrunzătoare şi probabil că făcuse ravagii în rândul urmaşelor Evei. Dacă nu cumva mai făcea încă. De ce nu? — se gândi ea. Ar fi plăcut să vorbească despre scumpa ei Cami cu cineva care a iubit-o. îşi puse telefonul în poşetă, dar nu anulă comanda pe care o făcuse către Divizia „Cazuri Speciale", mulţumindu-se să închidă aparatul.

— Atunci n-am să mai chem taxiul, îşi motivă ea ultimul gest.

Ancheta mai putea aştepta. Şi aşa prietena ei era moartă de două luni.

Bebec zâmbi încântat şi o conduse la un automobil Rover foarte pretenţios, galben ca lămâia. Rulară timp de circa zece minute, când fata îl întrebă, văzându-l că bâjbâia să-şi găsească propria casă:

— Sunteţi sigur că locuiţi în Bell Gardens?

— Da, aici locuiesc, însă nu este reşedinţa mea. Eu sunt, de fapt, din Santa Barbara, iar acest apartament aparţine unui bun prieten care este plecat la Londra. El mi l-a împrumutat pentru week-end.

De la primul etaj bărbatul o întrebă imediat după ce închise uşa în urma lui:

— Presupun că vreţi să gustaţi o băutură ceva mai tare după această ceremonie deloc plăcută?

— Desigur, vă mulţumesc! Să vă ajut cu ceva?

— Nu e nevoie, mă descurc singur. Whisky e bun, nu?

Fără a mai aştepta răspunsul ei, se duse la bucătărie şi veni cu două pahare în mână, gata preparate cu gheaţă şi sifon. Băură în tăcere, fără a ciocni, dat fiind momentul în care se aflau.

— Mai vorbiţi-mi despre ea, se rugă bărbatul. N-am mai văzut-o de mai bine de trei ani. Am citit în presă de moartea ei. Cu greu m-am hotărât să-l sun pe tatăl îndurerat, atunci când am aflat îngrozitoarea veste. Acesta a fost foarte binevoitor cu mine, după ce i-am explicat cine eram şi cât de mult o iubisem în trecut pe fiica lui. M-a invitat la ceremonia răspândirii cenuşei pe pista de alergări.

— Mă copleşiţi! Chiar aţi iubit-o atât de mult se miră Mara fără nici o urmă de ironie în glas. Atunci de ce nu aţi căutat-o în toţi aceşti ani? Poate se mai schimba şi ea între timp.

— Din cauza vârstei care ne despărţea, eram convins că nu aveam nicio şansă şi nu voiam să sufăr mai mult decât o făcusem. Poate am dat dovadă de prea mult egoism şi acum plătesc pentru această prostie a mea. Dar vă rog să mă credeţi! Am fost atât de dărâmat când am aflat că a murit! Nici acum nu ştiu prea bine cum s-a întâmplat. Cred că nu s-a dopat, nu?

Mara Bachman făcu un gest din cap care putea însemna şi da şi nu. Apoi îşi ceru scuze:

— Trebuie să merg până la baie. Nu vă supăraţi dacă voi întârzia puţin, nu-i aşa?

În momentul în care fata părăsi încăperea, Bebec se năpusti la geanta ei, cotrobăind după telefonul celular. Reţinu rapid ultimul număr format, ridică receptorul telefonului fix din apartament şi-l formă în aceeaşi grabă:

—Alo, sunteţi spitalul...

— Nu, domnule, aţi nimerit la Departamentul Poliţiei din Los Angeles.

— Vă rog să mă scuzaţi! Sunt din alt stat şi cred că s-a făcut greşit legătura.

După vreo cinci minute, Mara se întoarse, costatând că el îi umpluse din nou paharul, deşi nu reuşise să-l golească pe primul.

— Nu beţi? — o întrebă David Bebec, după care adăugă: n-aţi vrea să ne tutuim? Doar amintirea Camillei ne leagă destul de mult.

Sigur că n-o să se îmbete de la două pahare de whisky, n-avea nici un rost să-şi facă probleme.

Îşi înmuie din nou buzele în băutura cam amară pentru gustul ei şi începu să vorbească despre cea pe care tocmai o însoţiseră pe ultimul drum. Trecu astfel încă un timp... Paharele erau iarăşi goale. Bărbatul le umplu din nou, tot la bucătărie.

Mara bău în continuare. Oare de ce i se părea atât de amar acest whisky? Oricum, era minunat că el o asculta povestind despre Camille. Iată un om care putea înţelege prin ce trece şi cât de mult suferă. Viaţa şi tinereţea ar trebui să fie invincibile în această lume şi, totuşi...

Ochii i se împăienjeneau, iar capul i se clătina mai tare decât ar fi trebuit, atunci când şi-l mişca. Alcoolul să fie de vină? Sau, poate, genunchiul lui David, aşezat foarte aproape de al său? După tragicul deces, nu mai făcuse sex, deşi această activitate se încadra în tabuurile ei menite să-i întreţină frumuseţea. De ce n-ar încerca atunci şi acolo un tratament de relaxare?

Fără să se mai gândească la consecinţe, Mara puse mâna pe genunchiul lui David, apropiindu-se mai mult de el:

— Crezi că ea s-ar fi supărat dacă noi...

Dar nu mai apucă să îşi ducă fraza până la capăt, buzele ei fiind pecetluite de sărutul pasional al bărbatului, vizibil înfierbântat şi el de alcool. Ea îl îmbrăţişa cu o plăcere nedisimulată, mângâindu-i spatele. Avea nevoie de un bărbat, era clar. Toate simţurile pe care le percepea în acele clipe o îndreptăţeau să gândească aşa. David îi mângâie sânii bine conturaţi dar mignoni, trezind fetei din braţele lui o mare pasiune erotică. Aceasta se foi pe canapea, astfel că fusta i se ridică până unde se putea zări partea de sus a ciorapilor. Cu ochii închişi şi cu capul dat pe spate — în vreme ce bărbatul o săruta pe gât — Mara îşi duse o mână între picioare, palpându-şi slipul de mătase, după care două degete se strecurară alene, pe lângă pânza moale, direct înăuntru. Era udă toată. Acum nu mai exista nici un dubiu în privinţa dorinţelor ei. Trebuia să-l aibă pe acest bărbat cât mai repede posibil.

El îşi lăsă mâinile în jos, o sculă pe fată de pe canapea şi, după ce îi ridică fusta, îi trase slipul, scoţând la iveală un triunghi pubian foarte delicat şi bine îngrijit. îi frământă fesele cu delicateţe, după care sărutările sale coborâră din ce în ce mai mult, până când o făcură pe Mara să nu mai ştie de ea. Încercând să o protejeze, bărbatul o întoarse cu spatele şi o sui cu genunchii pe canapea, după ce îi descheie bluza de culoare neagră. Se desfăcu la şliţ şi o pătrunse cu multă atenţie, progresiv, mângâind-o pe sâni şi sărutând-o pe ceafă. Tânăra era atât de excitată, încât avea impresia că trăise deja două serii de orgasm. Aproape uitase cum era. Începu să geamă de plăcere, însă zgomotele pe care le scotea semănau mai mult cu cele ale unei pisici care toarce. Duse o mână la spate, îl apucă pe David de pantaloni şi îl trase mai tare spre ea, în semn că voia mai mult, mai adânc. El îi înţelese imediat dorinţa şi mişcările sale deveniră din ce în ce mai sacadate, mai furioase. O ciupi de sfârcurile întărite, o trase de păr, îi strânse fesele în mâini, iar în tot acest timp ritmul lui continua să fie unul susţinut. Ce desfătare! Momentul pe care-l aşteptase de mai bine de două luni era pe-aproape. Mijlocul ei începu să se mişte în toate sensurile, mai ales în lateral, ar fi putut spune chiar independent de voinţa ei. La fel şi capul, care se întorcea când într-o parte, când în cealaltă, în vreme ce fata făcea tot posibilul să ţină piept atacurilor violente, ce o agresau acum din spate. Nu voia să cedeze, decât pentru o fracţiune de secundă — câţiva centimetri. Apoi revenea în poziţia iniţială, gata să înfrunte o nouă penetrare. Îi plăcea această luptă şi era convinsă că nu va fi făcută mat la capitolul sex. Putea fi cel mult o remiză. Una extrem de fericită, dacă se va întâmpla pentru amândoi în acelaşi moment.

Speranţa i se adeveri. Când şi el începu să se precipite, transpirat bine din cauza efortului depus, Mara simţi că membrul lui căpăta proporţii şi mai mari decât cele pe care le avusese până atunci. Era încă şi mai bine. Mişcările ei se axară, de această dată, pe unduiri ale taliei în sus şi în jos. Bărbatul termina, era clar. Şi nici ea nu mai avea mult. Gemetele femeii şi ale străinului se contopiră, la fel şi buzele lor, graţie unui efort al amândurora. Ea întorsese capul cât putuse de mult, iar el luase conturul spatelui ei, pentru a ajunge acolo unde trebuia, în scopul împreunării buzelor lor fierbinţi. Şi totul se termină în această notă fericită pentru amândoi, deşi partenerii de sex ar fi vrut, în sinea lor, ca partida de amor să mai dureze măcar un minut.

Bărbatul se extrase şi se aşeză alături de ea, cuprinzând-o cu braţele pe după umeri. Fata, fericită, se cuibări sub puternicul lui braţ, alintându-i cu o mână recunoscătoare organul care îi produsese atât de mult bine. Se dovedise cu 30 de ani mai tânăr decât vârsta pe care, probabil, o avea. În acele momente, Mara se putea considera — lăsând la o parte necazurile de dată recentă — o femeie cu adevărat împlinită. Fusese convinsă încă de la început că David era un bărbat care ştie să se poarte cu o femeie. Iar diferenţa de vârstă dintre ei nu punea nicio piedică în calea fericirii lor, fie ea şi efemeră.

Când totul se termină, înainte ca Mara să se îndrepte spre baie, Bebec o mai întrebă o dată:

— Nu mi-ai răspuns, Camille se dopa?

În acea clipă, întrebarea lui era într-adevăr deplasată. Totuşi, ea îi răspunse:

— În eventualitatea că a făcut-o, eu nu am cunoştinţă de aşa ceva. Regret dacă răspunsul meu nu te mulţumeşte!

— Dar, bine, tu mi-ai spus că nu aveaţi secrete una faţă de cealaltă.

— Astăzi am constatat că aveam, fiindcă pe tine nu te-am cunoscut. Iar tu ai făcut-o cu ea la fel cum ai făcut-o şi cu mine.

Văzând-o puţin supărată, David Bebec începu să-i mângâie din nou sânii, pentru a-i scoate din căpşor gândurile negre.

— Hai mai bine să golim şi paharele astea!

— Scuză-mă, nu mă simt prea bine! Trebuie să fac un duş, poate îmi mai revin. Probabil că tocmai alcoolul este de vină.

— Vrei să te conduc?

— Nu, mă descurc singură.

Dar nu se descurca deloc, împleticindu-se la tot pasul şi izbindu-se ameţită de mobile. Numai să nu se trezească a doua zi cu vânătăi cine ştie în ce locuri, pe care nu le putea ascunde privirilor indiscrete ale prietenilor şi cunoscuţilor ei! Acesta fu ultimul ei gând când ajunse la baie. Apa rece care îi acoperea trupul îi dădu senzaţia că intra de fapt în corp, prin toţi porii şi, apoi, în vene. Ce se întâmpla? Acum ar fi trebuit să îşi revină, mai apucă ea să-şi spună, înainte ca privirea să i se întunece de tot şi să nu îşi mai simtă braţele, gâtul, capul...

În momentul în care auzi bufnitura din baie, Simon Molland era gata îmbrăcat, pregătit de plecare. Controla dacă nu rămăsese prin încăpere vreun obiect care îi aparţinea şi se duse să verifice situaţia în care se afla Mara Bachman. Fata era răstignită pe marginea căzii într-o poziţie anormală, iar duşul curgea, prelingându-se pe mozaicul pardoselii şi prevestind o inundaţie. El închise robinetele, apoi puse o mână sub sânul stâng al celei cu care tocmai făcuse dragoste. Inima acesteia nu mai bătea şi nici puls nu mai avea.

Punct lovit! — îşi spuse Molland în sinea lui şi părăsi apartamentul, fără a se mai obosi să îşi şteargă amprentele sau să închidă uşa de la intrare. Strecură într-un buzunar paharul din care fata băuse otrava şi îşi văzu tacticos de drum.

CAPITOLUL 6

— Oare ce s-o fi întâmplat cu Mara Bachman de nu mai sună odată? — se întrebă şi îl întrebă Jâne pe partenerul ei, Eric Black.

— Probabil că nu a putut face rost de cenuşă.

— Bine, dar tot ar fi telefonat ca să ne transmită eşecul ei, nu-i aşa?

— În mod normal, da, însă cine ştie ce s-o fi întâmplat! Mai bine îl rugăm pe sergentul Mann să dea un telefon acasă la familia îndoliată. Poate că nu s-a terminat ceremonia şi fata nu a putut pleca.

Părinţii se întorseseră, dar nu ştiau nimic de fosta prietenă a Camillei. Aceasta plecase înainte de sfârşitul ceremoniei. Nu aveau altceva de făcut decât să aştepte.

După două ore, Mann îi sună din nou de la propriul birou:

— Aşa dezgheţat la minte cum mă ştiţi, am extins cercetările în cazul Marei Bachman şi am dat de ea.

— Cum aşa? — se arătă Eric şi surprins şi contrariat.

— De fapt, am avut şansa să fiu pe faţă când s-a anunţat un deces pe acest nume, într-un imobil aflat în apropiere de Willow Brook.

— Eşti sigur că este vorba de ea?

— N-aveam cum, fiindcă nici nu o cunosc, nici nu am fost acolo. Agentul Paul McIntosh este cel care a transmis informaţia despre fata moartă, la sesizarea portăresei clădirii respective. El a găsit-o lată în camera de baie. I-a aflat identitatea după actele din geantă. Uşa de la intrare era deschisă, dar presupune că nu este vorba despre un omor cu tâlhărie.

Detectivii Eric Black şi Jane Heron luară adresa exactă şi zburară către imobilul cu pricina, mulţumindu-i lui Mann pentru perspicacitatea şi buna lui voinţă. Era un coleg excelent, orice ar crede alţii despre el. Fiecare se gândea în sinea lui: dar flaconul cu cenuşă îl avea asupra ei? Însă nici unul nu îşi exprimă cu voce tare această curiozitate. Încă o tânără de numai 20 de ani, care încercase să afle cine era vinovat de moartea prietenei ei, trecuse în lumea cealaltă.

Nici o urmă de sânge sau vreun semn pe corpul victimei nu trăda cauza morţii acesteia.

— Ce avem aici? — îl întrebă detectivul Black pe colegul şi prietenul lui, Brian Benett, criminalist şi detectiv legist în acelaşi departament cu el, care inspecta locuinţa împreună cu echipa sa.

— După toate aparenţele, fata a fost otrăvită înainte de a face sex. Am găsit amprente peste tot, fire de păr, urme de salivă, însă nu cred că vom afla prea curând cui îi aparţin. Generozitatea cu care aceste semne au fost împrăştiate peste tot în apartament mă convinge că omul pe care îl căutăm nu are dosar la noi. Mai multe îţi va putea spune doctorul Harrison, criminalistul, după efectuarea necropsiei.

— Unde este agentul McIntosh, cel care a descoperit crima?

— Cred că la intrarea în bloc. Să-l chem sus?

— Lasă că merg eu să stau de vorbă cu el, interveni Jane Heron. Dar mai întâi să ne uităm în geantă. Aţi prelevat probe din ea?

— Nicio problemă, puteţi scotoci, răspunse Benett şi îşi văzu în continuare de treabă.

Spre surprinderea şi bucuria celor doi parteneri de la divizia „Cazuri Speciale", flaconul cu cenuşa Camillei Schulze se afla acolo. Jane îl introduse repede într-o punguţă de plastic şi spuse:

— I-l voi duce urgent legistului, dar mai întâi voi sta de vorbă cu agentul şi cu eventualii martori. Eric, tu vezi dacă mai poţi afla ceva de pe aici.

Agentul de poliţie păzea intrarea în imobil, când fu abordat de detectivul Heron:

— Dumneata ai găsit-o pe Mara Bachman?

— Da, la sesizarea portăresei. Staţi s-o chem! O cunoşteaţi pe victimă?

— Destul de bine.

— Iat-o pe martoră, doamna Lucelia Novidad. Vă las singure.

— Spuneţi-mi cum s-a întâmplat, încercă Jane să-i dea curaj portăresei.

— Blocul nu are decât opt apartamente, câte două pe fiecare palier. Aşa că nu e prea multă treabă pe aici. N-am văzut pe nimeni intrând sau ieşind, dar nici nu prea eram atentă, că mă uitam la televizor, la o telenovelă. Ce pot să vă spun este că domnul Clayton, proprietarul, e plecat în Europa pentru două săptămâni.

— V-a spus că a împrumutat cheile apartamentului său cuiva?

— Nici pomeneală!

— Altceva aţi mai observat?

— Într-o pauză publicitară am ieşit puţin afară, ca să iau aer. Mă supără nişte bufeuri, vârsta, ce vreţi! Am văzut o maşină galbenă, frumoasă, parcată în faţa casei, însă nu i-am dat nicio importanţă.

— Numărul de înmatriculare, marca? Portăreasa ridică neputincioasă din umeri.

Spuneţi-mi cum aţi dat peste moartă.

— Nu eu, ci poliţistul a găsit-o. Staţi s-o iau cu începutul. După ce s-a terminat serialul, am vrut să merg la ultimul etaj, la uscătorie, ca să strâng nişte rufe puse acolo de vreo două zile. Le uitasem şi tocmai îmi adusesem aminte de ele. La primul etaj am observat uşa domnului Clayton puţin întredeschisă şi, cum ştiam că nu se întorsese din voiaj, am intrat în apartament. Văzând geanta şi ceva haine de damă în livingroom, i-am spus că poate era vorba de vreo spargere, dacă hoţii mai erau înăuntru? N-am telefonat la poliţie, ca să nu ating telefonul. Îmi era şi frică. De fapt, n-am atins nimic din apartament, cum am citit eu prin cărţi că trebuie să faci în asemenea situaţii. Am ieşit din imobil şi l-am găsit repede pe poliţistul cu care aţi vorbit mai adineauri. Cam asta este tot.

— Când aţi spus că trebuie să sosească domnul Clayton?

— Peste vreo săptămână. Dacă vreţi să vorbiţi cu el, vă dau numărul telefonului mobil. I s-a furat ceva?

— Deocamdată nu putem şti, dar vă anunţăm când apare ceva nou. Probabil că avem de-a face cu un asasinat, cred că aţi auzit, nu?

— Da, de la colegii dumneavoastră care cercetează locuinţa.

— Bine, vă mulţumesc! Uitaţi numărul meu de telefon, în cazul în care vă mai aduceţi aminte de ceva, mai adăugă Jane, pornind în grabă spre laboratorul criminalistic şi sunându-l acasă pe Butch Harrison, ca să vină şi el acolo.

Cu alte cuvinte, asasinarea fetei a fost minuţios gândită, din moment ce proprietarul este plecat din ţară, după cum am aflat.

— Cam aşa ceva.

— De unde ştii că au făcut sex?

— După urmele lăsate prin livingroom. Se pare că se cunoşteau destul de bine, dacă au trecut imediat la intimităţi.

— Şi dacă îl cunoştea, de ce n-au mers la ea acasă, ori la vreun hotel?

— Cine ştie?! Eu zic că putem să-i ducem cadavrul doctorului Harrison, ce părere ai?

— Dacă aţi terminat aici, puneţi băieţii la cărat. Văd că morga a sosit deja, mai spuse Eric privind pe fereastră. Pot să duc eu sticla de whisky şi paharul la laborator?

— Te rog chiar! Restul probelor i le voi da eu luni dimineaţă, dacă nu sunt urgente.

— Yala a fost schimbată, îi spuse criminalistul Benett detectivului Eric Black. Mână de maestru, se vede!

Detectivul Black ajunse şi el la laborator, tocmai când „Specialistul" Butch Harrison terminase de analizat cenuşa atletei, cu ajutorul prietenului său cel mai bun, microscopul electronic conectat la un computer foarte performant.

— Ai aflat ceva, geniu al neuronului? — încercă poliţistul puţin umor.

— După ce îmi strici week-end-ul, mai faci şi băşcălie. Ce să spun!

— Hai, nu cred că te-ai supărat atât de repede!

— Nu-i nimic! Cenuşa prezintă unele particule, care însă nu pot fi aduse drept probe directe în instanţă. Dar, cu tot procesul de incinerare la care a fost supus corpul uman, pentru mine este clar că acesta conţinea ceva dubios.

— Nu ne mai ţine ca pe jar — îşi arătă Jane nerăbdarea — spune odată!

— Am identificat anumite molecule degradate, care ar putea foarte bine să corespundă efectelor de lungă durată ale unui corticoid ce acţionează asupra celulelor osoase. Cred că fata înghiţise drogurile vreme de luni de zile înainte să dea colţul.

— A făcut-o de bună voie?

— De unde vreţi să ştiu eu? Mă credeţi Nostradamus? Nu era nevoie să fie conştientă, totuşi, fiindcă acest gen de drog se administrează pe cale bucală, nu e injectabil. În mâncare sau în băutură aproape că nu se simte.

— Mai mult nu ne poţi spune? — îşi arătă Eric dezamăgirea.

— Cred că nu, însă am auzit că mai aveţi un mort în condiţii misterioase, care este pe drum. Şi, cum la voi nu prea există coincidenţe, poate vom afla mai multe după autopsie. Uite-i că au şi venit! Ce-ar fi să aşteptaţi în biroul meu până când termin, dacă nu cumva vreţi să luaţi şi voi parte la această operă de artă.

— Nu, mulţumim! O să te aşteptăm la tine. Găsim pe-acolo vreo cafea, nişte reviste? — îl întrebă Jane.

— De toate. Chiar şi o sticlă de scotch. Beţi liniştiţi, n-am pus droguri în ea şi nici nu o am de la vreo anchetă criminalistică.

Revistele la care făcuse referire Dr. Harrison erau numai de specialitate, însă cei doi detectivi găsiră cafeaua şi alcoolul, care le ţinură companie până la terminarea necropsiei. Între timp, mai trecură o dată prin sită datele problemei, singura concluzie la care reuşiră să ajungă fiind că treaba era a dracului de complicată.

Harrison începu să vorbească încă din uşă, având o uşoară tonalitate de entuziasm în glas:

— Prima certitudine: Mara Bachman a avut, într-adevăr, un raport sexual, cu circa un sfert de oră înainte de a sucomba. Este moartă de vreo patru ore şi jumătate. A doua: a fost drogată. I s-a administrat o doză puternică precum o bombă, dar nu este un narcotic obişnuit. Aici avem de-a face cu o substanţă neuroleptică, plus un corticoid foarte agresiv, care se utilizează în mod frecvent pentru mărirea masei musculare a bovinelor.

— N-ai putea să ne explici mai pe înţelesul nostru? — îl rugă poliţista.

— Am să încerc. Este vorba despre un dopant de generaţie nouă, foarte sofisticat şi prelucrat cu mijloace moderne. Nu am niciun dubiu în acest sens. Dacă nu este administrat în doză terapeutică — vezi cazul ultimului cadavru — folosirea substanţei nu vizează efecte pe termen lung. Dată fiind cantitatea mare pe care am găsit-o în corpul victimei, este clar că ea a fost ucisă cu bună ştiinţă. De fapt, drogul generează o letargie tranzitorie a sistemului neurovegetativ. Manifestările constau într-o amorţeală progresivă, care afectează treptat reflexele, devenind o otravă redutabilă împotriva organismului uman. Foarte uşor poate antrena un stop cardiac cu moarte instantanee. Este şi motivul pentru care a murit Mara Bachman. Cumulat cu efectul tranchilizantului şi al alcoolului îngurgitat, corticoidul a fragilizat puternic vigilenţa mentală şi fizică a acestei biete femei, care a decedat. Deci, a fost pusă în această situaţie în mod deliberat, nu există nicio îndoială în acest sens. Persoana care a combinat acest elixir fatal nu este nici un amator nici un debutant în domeniu. Pe deasupra, dispune şi de mijloace tehnice sofisticate pentru fabricarea lui.

— Dar sticla şi paharul pe care le-am adus? Ai avut timp să le examinezi? — îl întrebă Black.

— Whisky-ul l-am putem bea liniştiţi, dacă n-ar fi o probă în acest caz, iar paharul conţine molecule de salivă ale aceleiaşi persoane cu care tânăra a făcut amor. Vreau să mai insist asupra unui aspect. Acum aveţi de-a face cu un asasinat în toată regula şi, fiind asemănător morţii suspecte a Camillei Schulze, puteţi cere redeschiderea oficială a anchetei.

— Nu cred că ne-ar avantaja pe noi, fu de părere Jane. În eventualitatea în care Simon Molland este amestecat în această afacere —, iar eu cred că este — cea mai mică stare de alertă a poliţiei l-ar face ori să dispară pur şi simplu din raza noastră de acţiune, ori să îşi ia toate măsurile de precauţie pentru a nu se putea ajunge la el. Asta pentru că nu există un tip mai prevăzător ca el.

— Sunt de acord cu tine, interveni Eric. Totuşi, consider că trebuie să-l punem pe căpitanul Corky West la curent cu ultimele noastre concluzii. Este de

competenţa lui să ia o hotărâre. Poate chiar are nevoie de vreo acoperire faţă de directorul Larry Tillman.

— Asta, mâine. Mulţumim mult, Butch! — zise Jane. La noapte cred că o să mă îmbăt cum n-am mai făcut-o până acum. Cine îmi ţine companie?

— Eu în niciun caz, se eschivă legistul. Mâine am mult de lucru.

— Dacă nu te dai la mine pe urmă, merg eu cu tine, îi răspunse Eric. Aş avea chef să beau ceva.

— Haidem, şuieră cu o voce metalică Jane, m-am săturat de toate astea.

— Încă un rând! — comandă poliţista, lovind tejgheaua cu palma.

— Tot whisky, domnişoară? — o întrebă politicos barmanul.

— Tot. Dublu şi sec.

— La ce-ţi foloseşte să te îmbeţi în halul ăsta? — o întrebă partenerul ei.

— Sunt supărată că a murit o fată care a venit la mine s-o ajut, mormăi Jane, limba împleticindu-i-se în gură.

— Bine, dar nu poţi lua pe umerii tăi toate nenorocirile acestei lumi! Şi-apoi, de-abia ai cunoscut-o pe Mara Bachman.

Ducând din nou paharul la gură, poliţista abia mai putu articula:

— Mă las de meserie, colega. M-am săturat până peste cap. Ce, crezi că sunt de fier? Că n-am şi eu un suflet aici, în piept?

Şi îşi însoţi spusele de un gest elocvent, care arătă cu aproximaţie cam pe unde îşi ţinea ea sufletul de care făcuse vorbire.

— Te laşi pe dracu' de meserie!

— Vezi tu, mâine. Nu îţi dai seama că facem o meserie de tâmpiţi? Trebuie să mai existe pe undeva un loc pentru mine; mă reprofilez. Poate mă fac cosmeticiană sau coafeză. S-ar putea să am talent, căci de mică ciopârţeam freza păpuşilor. Ba nu, mai bine mă însor şi fac copii.

— Vrei să spui că te măriţi!

— Asta am spus şi eu. Mamă, să vezi ce-o să-i mai alăptez... Multe femei fac copii şi stau la cratiţă. De ce aş face eu excepţie? De ce n-am avea şi noi, poliţiştii, un copil?

— Împreună? — glumi Eric.

— Eşti imposibil! Nu iei nimic în serios. Eu vorbeam despre căsătoria obişnuită cu un om obişnuit, care are o profesie obişnuită.

Eric mai dădu un pahar peste cap şi continuă conversaţia cu partenera sa:

— De ce crezi că eu sunt mai insensibil ca tine? Din cauza acestei curve de meserii pe care mi-am ales-o? Am şi eu dramele mele, cărora n-am încontro şi le fac faţă. Ce-ai vrea, să-mi bag capul ca struţul în nisip, dacă simt că pot face mai mult pentru societate? Iar dacă aş proceda aşa, muştele n-ar mai bâzâi pe la târtiţa mea? Aiurea!

Jane începu să râdă:

— Hai că ai talent! M-ai făcut să râd. De ce nu te faci scriitor? Chiar şi tu ai putea avea talent la ceva.

— Mă bucur că deja te simţi mai bine, Jane. Crezi că aş putea scrie un roman?

— Scrii pe dracu'! Te-am văzut! Tu abia redactezi un raport de trei file şi ăla groaznic, darmite să scrii un roman de sute de pagini. Mai bine să mergem în alt bar. M-am săturat de împuţiciunea asta.

— Dar mie îmi place localul.

— Atunci să dăm cu banul. Ai o monedă, zgârcitule?

— Poftim, aruncă tu!

— Ce alegi? — întrebă Jane, pe care o apucase sughiţul.

— Ghici?

— Când spuneam că eşti imposibil, nu greşeam deloc. Hai să ne cărăm!

Detectivul dădu 100 dolari pentru a achita cele şase pahare duble, dintre care patru băuse ea şi aşteptă restul. Jane se afla deja în apropiere de ieşire, când doi tipi se legară de ea, împiedicând-o să plece şi rânjind încontinuu.

— Ce planuri v-aţi făcut voi, băieţi? — îi întrebă poliţista, fără a-şi declina calitatea. Vreţi cumva să i-o trageţi în gang unei domnişoare singure?

— Cam aşa ceva, dacă nu te deranjează şi chiar dacă te deranjează, madam, îi răspunse unul dintre ei amuzat, ia spune, care este numele tău de târfă în exerciţiul funcţiunii?

— Domnişoara Singură, băieţi, începu să se amuze Jane de prostia celor doi burtoşi, cărora de asemenea li se urcase alcoolul la cap. Aveţi „armele" la voi, sub abdomenele acelea impresionante? Apropo, le vedeţi când urinaţi?

— Las' că vezi tu când ţi-o pun! — se enervă unul dintre ei. Am calibrul regulamentar.

— Da? Da' ce mă fac, că eu mi-am uitat microscopul acasă!

Era clar că discuţia se încingea şi promitea să degenereze într-o înfruntare. Eric observase sfârşitul scenei, când un beţiv începu să o mângâie pe Jane pe fund. Nu interveni, însă, pentru a nu renunţa la factorul surpriză. Era clar că indivizii nu observaseră că fata nu era singură. Detectivul pipăi locul în care îşi ţinea legitimaţia, apoi tocul pistolului. Acum, o altă mână apuca un sân al colegei lui. Să intervină ori să mai aştepte?

— Vreţi să începeţi aici treaba voastră delicată, băieţi? — îi mai întrebă Jane. Bine, atunci să cânte muzica!

Beţivii nu apucară să se bucure de captura asupra părţilor feminine la care râvniseră, fiindcă poliţista prinse cu o mână severă testicolele unuia dintre ei, strângând fără milă, în vreme ce îşi azvârli un picior între pulpele celuilalt. Ambii răcniră în cor şi, odată scăpaţi de agresoare, ieşiră în stradă. Jane, după ei! Cu o lovitură dublă de pumn în ficat, îl făcu pe unul să muşte asfaltul trotuarului, iar pe celălalt îl dădu pe spate cu un upercut direct în bărbie.

Black se apropiase destul de mult de grupul beligerant, fiind pregătit în caz că ar fi intervenit ceva mai grav, dar şi pentru a se amuza. Nu vezi în fiecare zi o femeie dovedind doi bărbaţi deodată. Lasă, că aşa se mai descărca şi ea! Dar, dezmeticindu-se, unul dintre beţivi, înjurând de mama focului, scoase un cuţit cu buton.

— Te tai, târfă ce eşti!

Ea făcu doi paşi înapoi, pregătindu-se pentru un nou asalt.

— Iar eu te împuşc! — interveni Black, având pistolul într-o mână şi legitimaţia de poliţie în cealaltă. Te rog frumos să încerci numai!

Se sculase şi prietenul agresorului. Amândoi constatară că o dăduseră în bară şi era mai bine să spele putina, ceea ce făcură instantaneu, strigând apoi de la o distanţă apreciabilă:

— Dacă nu eraţi înarmaţi, vă arătam noi!

— Mi-ai stricat distracţia din această noapte, se supără Jane pe Eric. Şi mi-a trecut şi beţia.

Într-adevăr, în ciuda măsurilor generoase de alcool băute, îşi revenise. Totuşi, îl luă de braţ, zicându-i:

— Astăzi, însă, sunt capabilă să te iert. Hai să mergem în altă parte, ca s-o luăm de la capăt!

Urmară localurile cu numerele 2, 3 şi 4.

— Dăm cu banul dacă mai intrăm într-un bar sau plecăm acasă?

— Dăm! Scoate moneda, că a rămas la tine! Jane aruncă moneda în aer şi o prinse apoi în pumn.

— Ia spune, cap sau pajură?

— Cap.

— Şi dacă e cap ce înseamnă?

— Ghici? — continuă Eric jocul început în primul bar.

Dar partenera lui nu se mai supără de astă dată, izbucnind într-un râs irezistibil şi prăbuşindu-se în braţele lui.

— Du-mă afară la un canal, să-mi golesc măruntaiele! Dacă mai am, după cât am băut. Jur că n-o să mă mai îmbăt niciodată în halul ăsta!

CAPITOLUL 7

Cafetiera aburindă de la serviciu, concepută pentru zece persoane, abia dacă le ajungea acum lui Jane şi Eric. El băuse mai puţin whisky aseară, însă asta nu însemna că se simţea prea bine. Măcar ea vomase şi îşi mai curăţase intestinele, dar el... Poliţista îl privi atentă pentru o clipă, după care îi spuse:

— Am impresia că vrei să pleci în excursie fără să îmi spui.

— Acum ce ţi-a mai venit?

— Păi, văd că ai valizele la tine. Sub ochi...

— Nici pungile tale nu arată mai bine, după trei ore de somn. Ştiu o cale ferată care face 25% reducere pentru cupluri. Am putea merge împreună.

Secretara căpitanului, Melanie, îi aborda cu un zâmbet:

— Aici eraţi? De un sfert de oră şeful se tot uită prin toate colţurile propriului birou, convins fiind că voi acolo trebuie să fiţi. Are aerul acela furios, caracteristic zilelor de luni. Să-i comunic ceva din partea voastră?

— Nu, răspunse Jane, lasă că ne ducem. Ştii de ce mi-e frică, Melanie? Nu-mi amintesc dacă în statul California a fost interzisă pedeapsa cu moartea!

— Depinde cum vrea şefu', dar mai bine ar fi să nu mai pierdeţi vremea aiurea. Pe bune că vă aşteaptă ca un leu în cuşcă!

— Ştim motivul. Spune-i că suntem deja la uşa lui!

— Asta ce mai e, denaturaţilor? — îi luă căpitanul în primire încă de la uşă, fluturându-le nişte hârtii prin faţă. E careva dintre voi destul de treaz ca să îmi răspundă, fiindcă arătaţi ca nişte boschetari?

— Seamănă cu un raport de autopsie, îndrăzni detectivul Black.

— Exact. Al „Specialistului" Butch Harrison. Şi-acum staţi jos, iar în vreme ce beţi fiecare câte o tonă de cafea, vreau să aud totul de-a fir a păr.

Detectivii, pe rând, cu poticneli şi dese reveniri, îl puseră până la urmă pe şeful lor în temă cu întreaga afacere.

— Încurcată treabă! Dacă îmi făceaţi un raport, v-ar fi fost mai uşor să-mi explicaţi.

— Aiurea, ar fi ieşit un roman poliţist şi l-aş fi publicat, zise Black. De fapt, şi Heron era de părere aseară că aş putea deveni un bun scriitor.

— Hai să lăsăm gluma! Cred că Harrison a întocmit şi un raport fals în paralel, pentru moment.

— Da, în el va scrie că a fost vorba despre un banal atac de inimă. Până la noi ordine. Raportul original l-aţi citit, iar restul amănuntelor problemei deja îl cunoaşteţi. Treaba e ce facem în continuare?

— Am să solicit urgent o întrevedere cu directorul Tillman, pentru a-i explica situaţia. Oricum, vă mulţumesc că mi-aţi lăsat această posibilitate, înainte de a vă continua investigaţia. Ce veţi face până când voi avea un răspuns de la el?

— Ziceam să ne continuăm falsa activitate de reporteri, dacă dr. Rutger Schulze, tatăl Camillei, tot a muşcat din momeala întinsă. Nu are la ce să strice dacă mai aflăm ceva, de acord, Eric?

— Da, continuăm cu antrenorul Dennis Burell, sub aceeaşi acoperire. Dacă nu mergem şi la el, îi vom da de bănuit doctorului. Cu siguranţă că fiecare dintre cei doi ei se află permanent la curent cu ceea ce face celălalt.

— Dacă vine vorba despre Mara Bachman? -interveni căpitanul West.

— Pretindem că n-am auzit nimic. Să vedem dacă scuipă el ceva.

— Bine gândit, dar, spuneţi-mi: credeţi că Rutger Schulze este amestecat în moartea propriei fiice?

— Nu avem nici cea mai mică idee, vorbi Jane Heron, dar eu zic că n-ar fi exclus. V-am spus că era fata lui vitregă, nu-i aşa?

— Da, bine. Poate că el şi cu Burrell trag sforile, încercând să muşamalizeze afacerea. Totuşi, nu înţeleg ceva. Dacă voi aţi găsit flaconul cu cenuşă, înseamnă că scenariul cu prietena îndurerată care a luat pulberea numai pentru ea a ţinut. Atunci de ce a trebuit să fie eliminată prietena Camillei Schulze?

— Cine ştie? — ridică Jane din umeri. Poate aflase ceva mai mult, însă nu apucase să ne spună.

— Bine, faceţi cum credeţi de cuviinţă ! – consimţi căpitanul West. Dacă nu vă caut pe mobil până la orele prânzului, înseamnă că l-am convins pe Tillman să meargă şi el pe mâna voastră, ca ancheta să se desfăşoare cu aceeaşi discreţie ca şi până acum. Sper să reuşesc.

— Daţi-i cadou un breloc mai deosebit, îşi aminti Eric acest detaliu, pe care îl avea de la preţiosul sergent Steve Mann. E colecţionar şi asta îl va îndupleca. Dacă se deschide o anchetă oficială, probabil că totul se va duce de râpă.

— Bine, ştergeţi-o amândoi! V-am văzut destul pe ziua de azi.

— Omagiile noastre domului director! — spuse Black în drum spre uşă, aprinzându-şi un Camel fără filtru. Şi nu uitaţi de breloc.

— Afară! — răcni căpitanul West mai mult de formă, pentru a lăsa tuturor poliţiştilor din secţie impresia că nu se înţelege deloc cu — de fapt — detectivii săi preferaţi.

— Ştii la ce m-am gândit, Eric? Ce-ar fi să facem o descindere ilegală în apartamentul Marei? Cine ştie ce găsim acolo?! Şi, oricum, nu riscăm mare lucru, atâta timp cât directorul Tillman nu aprobă o anchetă oficială.

— O.K.! Hai să luăm BMW-ul tău rablagit, căci maşina mea e la reparat.

CAPITOLUL 8

Noroc că fata nu locuia prea departe, altfel cine ştie dacă mai ajungeam vreodată, îşi tachina detectivul partenera de serviciu în clipa în care ajunseră.

De la prima privire aruncată în apartament se putea observa că pe Mara nu o dădea luxul afară din casă. Mobila era de mai multe feluri şi nu prea nouă, iar rafturi de toate nuanţele şi genurile acopereau cea mai mare parte a pereţilor, fiind încovoiate de o mulţime de cărţi. Culmea era că părinţii ei nu erau deloc săraci. Probabil că fata ţinuse cu tot dinadinsul să trăiască pe propriile picioare, însă, din nefericire, nu a făcut-o pentru multă vreme.

— Cred că Mara era obsedată de paradoxuri, îşi exprimă Jane părerea. Aici totul demonstrează că nu punea preţ pe bunurile materiale, însă, în realitate, se întreţinea cât putea de bine şi cheltuia o grămadă de bani pentru a fi cochetă în societate. Oare de ce? Să fi avut o iubire numai de ea ştiută?

— Şi eu am remarcat faptul că cheltuia o mică avere pe haine şi tratamente de întreţinere a frumuseţii, de care aproape că nu avea nevoie. Arăta superb, exact ca o păpuşă. Mie mi s-a părut — atât cât am putut s-o cunosc din relatările tale — că era o fată foarte echilibrată psihic. Mai e ceva ce ţi-a scăpat?

— Din câte mi-a povestit, îi plăcea să scrie. Faptele şi gesturile contemporanilor săi îi păreau o sursă inepuizabilă de comentarii.

— Jane, tu crezi că am putea găsi aici referiri la fulgerătoarea moarte a Marei?

— Nu sunt sigură, însă bănuiesc că ţinea un jurnal. Poate chiar pe Pentium, doar ne aflăm în epoca modernă. Era metodică, perfecţionistă şi promptă atunci când se apuca de o treabă. Aici e rândul tău, îşi încheie poliţista pledoaria.

Black puse monitorul şi unitatea centrală a computerului sub tensiune şi efectua operaţiunile standard. În „My Documents" descoperi o sumedenie de fişiere păstrate ca texte. Găsi unul intitulat „Cam.doc" şi clică de două ori cu mouse-ul pe el. Computerul solicită parola de acces.

— Rahat! — înjură Jane, de unde luăm codul necesar?

— Ce te grăbeşti aşa, ca fata mare la măritat? Stai să vedem ce zic alte dosare.

Toate erau parolate. Asta nu însemna neapărat că Mara Bachman se temuse de vreun intrus, ci putea fi doar o obişnuinţă. În concluzie, codurile nu puteau fi prea complicate. Eric luă un document la întâmplare, care se numea „Analize filozofi" şi intruduse codul de acces „analize". Nu se întâmplă nimic şi încercă cu „filozofi". Computerul nu mai protestă de astă dată, deci treaba era destul de uşoară. O simplă manie de domnişoară întârziată. Se întoarse la fişierul „Cam.doc" şi începu tot felul de combinaţii: „Cami", „Camille", „Schulze", „Dennis", „Burrell", „prieten", „campion", dar fără vreun rezultat.

— Cred că este vorba de ceva mult mai intim. O poreclă, o amintire comună a celor două bune prietene, ceva de genul acesta. Ceva care nu poate fi uitat, mă înţelegi?

După o clipă de gândire, lui Jane îi veni ideea salvatoare.

— Încearcă „atletism"!

— Cum de nu m-am gândit?

Degetele lui Eric executară imediat comanda şi documentul se deschise. Codul era bun, însă, spre dezamăgirea ambilor, fişierul era gol-goluţ.

— Oare ce să însemne asta? — se întrebă Jane.

— Ori că intenţiona să scrie ceva, ori că a scris şi pe urmă a şters — ea sau altcineva care a pătruns în apartament înainte de venirea noastră.

— Dacă era vorba de un intrus, acesta ar fi şters şi titlul fişierului, nu numai conţinutul, nu-i aşa?

— Exact.

— Eu cred că tocmai ea l-a şters, de teamă ca nu cumva altcineva să-l citească.

— E posibil. Mai bine am căuta alte dovezi. Hai să închidem computerul!

Se puseră imediat pe treabă, scotocind prin sertare, prin bibliotecă şi orientându-se după urmele de praf. Cărţile nu mai fuseseră mişcate de mult, cu o singură excepţie: un volum gros, care, extras dintre celelalte cărţi din bibliotecă, se deschise instantaneu. Ieşi la vedere un caiet subţire, ale cărui pagini erau înnegrite de un scris mic şi ordonat. Unul lângă celălalt, detectivii parcurseră câteva paragrafe, pentru a-şi da seama dacă au dat peste ceea ce căutau.

— Lasă, că vom citi mai târziu pe îndelete! N-are rost să mai întârziem pe aici!, hotărî Jane.

Părăsiră apartamentul, după ce asigurară că nu erau văzuţi. Maşina BMW 525 îi aştepta cuminte în parcare, pentru a-i duce la „Monica's", cafeneaua lor preferată.

Cofeina îi putea remonta, cel puţin pentru o vreme. Emoţiile trăite în vizita lor ilegală se adăugaseră nesomnului şi alcoolului, care nu avusese timp să iasă din organism. Imediat după ce intrară, patronul Jimmy H. le indică prin semne unde se afla un separeu liber şi cei doi detectivi se îndreptară într-acolo. Eric dădu comanda:

— Două cafele mari şi tari, te rog, şi nişte apă minerală!

— Vi le aduc imediat!

— Dacă ne caută cineva, nu suntem aici, bine?

— O.K.!

Se instalară cât mai comod pe aceeaşi banchetă şi începură să răsfoiască filele pline de litere, care le cam zburau prin faţa ochilor. Era clar că manuscrisul fusese redactat în mai multe rânduri, în situaţii şi stări emoţionale diferite. Nici culoarea pastei de pix nu era mereu aceeaşi. Rândurile conţineau diverse aprecieri referitoare la momente festive, reflecţii pe marginea unor probleme fără importanţă pentru cei doi, relatări ale unor întâmplări datate aleator, precum şi imagini stilistice rupte din viaţa personală a celei ce fusese Mara Bachman. Frazele erau adesea lungi şi greoaie, conţinând mult prea multe idei şi concluzii.

— Uite aici ceva interesant, Eric! El citi cu voce tare:

— *„Camille s-a schimbat foarte mult în ultima perioadă, atât fizic cât şi mental. Nu mi-am dat seama de la bun început, însă, discutând cu ea, iniţial fără*

a bănui ceva, iar mai apoi fiind foarte atentă, am verificat faptul că această părere a mea nu este eronată. Sunt sigură că nu mă înşel în această privinţă: muşchii ei au devenit mult mai fermi, la fel şi sânii. Ştiu că se antrenează foarte mult pentru a-şi dezvolta picioarele, dar ceea ce mi se pare bizar este că prea s-a schimbat repede, aşa, de la o zi la alta. E clar că ea nu îşi dă seama de schimbare, fiindcă nu a reacţionat în niciun fel atunci când am făcut aluzii privind această problemă. Dimpotrivă, a insistat pe un ton categoric asupra faptului că trebuie să muncească mult mai mult, dacă vrea să ajungă o mare campioană. Este nervoasă aproape în permanenţă şi cu greu reuşesc să-i mai intru în voie, dar ştiu cât de mult îi trebuie acum o doză suplimentară de linişte şi fac tot ceea ce pot ca să nu o enervez. Dar ea este bântuită de un altfel de irascibilitate, diferită de cea pe care eu i-o cunoşteam de-atâta amar de vreme. Noua ei stare mă deranjează în mod vizibil, fiindu-mi teamă atât pentru mine cât şi pentru ea; nu cumva se droghează cu cine ştie ce porcării?"

— Nu văd nimic aici demn de luat în seamă, vorbi din nou Eric. Sunt numai şi numai presupuneri.

— Dar concluziile lui Butch nu constituie dovezi pentru tine?

— Nu m-ai înţeles. Ceea ce vreau eu să spun este că nu vom ajunge la niciun rezultat, chiar dacă vom trece prin sită aceste însemnări. Nimic mai mult. Nu vezi, avem de-a face doar cu fanteziile unei tinere, care avea obiceiul să şi le aştearnă pe hârtie.

— Cum zici, dar să mergem mai departe!

În continuare, brusc, textul începea să facă referiri la Dennis Burrell, iar frazele respective erau, parcă, mai frumos construite, strălucind prin prisma analizei psihologice ale fetei. Acum citea Jane:

— „Şi Dennis s-a schimbat în ultima vreme. A început să fie mai vorbăreţ şi mi se pare că se uită la mine cu alţi ochi. În sfârşit! Până acum era cam plin de el însuşi şi nu înţelegeam de ce Camille îşi pierduse capul după el.

Pentru Cami, atletismul este pe primul plan, iar Dennis reprezintă însuşi atletismul. Ce nu pot să îmi explic, însă, sunt alte lucruri. În ultima vreme, a devenit mult mai calculat şi mai prevăzător, ceea ce nu se potriveşte absolut deloc cu firea lui. Cred că are ceva de ascuns. Ceva foarte grav, citesc asta în ochii lui, iar el — sunt convinsă — ştie că am unele bănuieli, dar pe care nu le pot încă defini. Mă tem şi pentru mine, nu numai pentru prietena mea."

Mai departe era descrisă moartea Camillei Schulze şi zilele care au urmat, până la ceremonia de împrăştiere a cenuşei pe pista de alergare, încheindu-se cu neverosimila retragere a lui Burrell în momentul incinerării celei pe care se presupune că o iubise. De asemenea, se mai făceau referiri la întâlnirea acestuia cu notoriul traficant de droguri Simon Molland, pe care, însă, Mara nu a apucat să-l zărească aproape deloc de la distanţa la care se afla. Despre perioada cuprinsă între incinerarea prietenei ei şi propriul deces, absolut nimic, ca şi cum ceva ar fi speriat-o atât de tare, încât a determinat-o să renunţe la mica ei pasiune de a-şi aşterne gândurile pe hârtie.

— Eu cred că acest caiet conţine suficiente motive pentru eliminarea tinerei Bachman, lansă Jahe Heron o nouă idee. Dacă nu cumva a făcut-o Burrell,

este foarte posibil ca Molland să fie asasinul ei sau vreun personaj macabru angajat de acesta. Toată lumea o cunoştea pe Mara ca fiind foarte deşteaptă, cu o inteligenţă percutantă. Simplul fapt că era în viaţă constituia un pericol pentru toţi cei implicaţi în această murdară afacere.

— Fără doar şi poate, fu de acord Black. Mai ai la tine aparatul de fotografiat cu ajutorul căruia faci pe fotoreportera?

— Da.

— Atunci hai la treabă, dacă ţi s-au mai limpezit puţin creierii după această cafea excelentă.

— Îl luăm în primire pe Dennis Burrell?

— Dacă nu ai altă propunere, eu zic că da.

— Bine, însă n-ai vrea să-l anunţăm mai înainte, aşa cum am procedat şi cu Dr. Rutger Schulze, tatăl vitreg al Camillei?

— Eu zic că asta ar putea fi şansa noastră. Poate e mai bine dacă-l luăm prin surprindere, ca să nu apuce să se pregătească. Astfel putem înghiţi mai puţine din gogoşile lui. Oricum, eu cred că se aşteaptă să-l vizităm, dacă am fost acasă la părinţii atletei. Doar el a fost antrenorul şi persoana cea mai apropiată de ea', nu-i aşa?

— N-am nimic împotriva acestei strategii. Să încercăm!

CAPITOLUL 9

— Poţi să-mi spui şi mie ce ţi s-a întâmplat? De aseară, de când ai primit telefonul acela, eşti cu fundul în sus. Nu mă mai pot înţelege cu tine!

— Te rog să nu îţi bagi nasul acolo unde nu-ţi fierbe oala, Tina. Nu ţi-o spun pentru prima dată, o puse la punct Dennis Burrell pe actuala sa amantă, o tânără mulatră de toată frumuseţea.

Trăsăturile feţei ei erau deosebit de fine, ba chiar adorabile. Ochii negri, foarte jucăuşi, îţi dădeau impresia că surâd şi atunci când era îmbufnată, cum se întâmpla în acel moment. Iar dacă îi observai cu atenţie trupul, rămâneai complet interzis. Fără să fie foarte înaltă — circa 1,65 m —, două şolduri perfect conturate şi tot atâtea fese bombate, plus o talie de viespe marcau zona centrului ei de greutate (la figurat vorbind). Sânii — o splendoare. Cărnoşi şi grei, abia dacă se clătinau o dată cu mişcările corpului, iar sfârcurile păreau în permanenţă întărite, stând parcă gata să spargă materialul bluzei, care îi împiedica să iasă la vedere.

El se prefăcea în continuare că citea jurnalul de dimineaţă şi îşi bea liniştit cafeaua, dar, de fapt, era cu gândul în altă parte. De obicei, nu citea decât ştirile de senzaţie de pe prima pagină şi informaţiile sportive. În rest, îi era de ajuns televizorul, dacă apuca să se uite la el. Pe la ora 07:00, când se hotărî să apese pe telecomandă, crainicul tocmai anunţa concis moartea fulgerătoare a tinerei Mara Bachman. Niciun cuvânt despre prietenia ei cu atleta Camille Schulze sau alte amănunte. Precipitat, Burrell se ridică, îşi trase pe el o pereche de pantaloni şi un tricou, grăbindu-se către chioşcul de ziare. Se întoarse cu un vraf la subsuoară şi, uitând că încă nu îşi făcuse duşul obişnuit, se apucă să răsfoiască întreaga presă din acea dimineaţă.

Găsi ceea ce căuta în mai multe cotidiane, însă ştirea morţii Marei era la fel de puţin dezvoltată şi asta nu îl făcu să ştie mai multe decât aflase de la televizor. Dar unde era Tina? Se culcase la loc?

O adusese în casa lui în urmă cu vreo lună de zile, culegând-o dintr-un bar în care îşi făcea veacul. Nu se prostitua, fiind încă întreţinută de părinţi, însă nu îi plăcea să fie singură şi, de aceea, căuta cele mai pestriţe colectivităţi. Avea nevoie de un tratament psihic, iar Burrell i-l oferea cu prisosinţă, dacă ne gândim la faptul că făcea amor cu ea de câteva ori pe zi. În seara trecută, tocmai terminase o partidă de sex, în care Tina Stanshall fusese — ca de obicei — strălucitoare, când sunase telefonul. Era menajera doctorului Schulze, informatoarea lui, care reuşise să-i strice somnul cu informaţiile pe care i le furniza. De aceea se zvârcoli până dimineaţa şi o respinse pe mulatră, care încercă o partidă de sex înainte de a se trezi, tot conform obiceiului.

O întrebare nu-i dădea pace antrenorului: de ce trebuise să moară Mara Bachman? îi spusese doar lui Molland că ea nu ştia nimic despre afacerea lor, dar degeaba. Trecuse peste capul lui şi nici măcar nu-l prevenise. Asta însemna că nu dădea doi bani pe el acest „Rockefeller al narcoticelor şi al dopajului ştiinţific"... Nu era pentru prima dată când îl trata ca pe un neica-nimeni. Dar, dacă voia să

mai joace în această horă, trebuia să se obişnuiască repede cu acest comportament neloial al lui Molland. Nu putea face nimic altceva, deocamdată. Rolurile mari erau pentru mai târziu, aşa că acum era necesar să aibă răbdare. Le va arăta el tuturor de ce este în stare!

Se făcuse deja ora 10:00 dimineaţa, iar Tina tocmai se sculase, bâjbâind după filtrul de cafea. Era îmbrăcată numai cu un slip de culoare roşie, care contrasta într-un mod foarte incitant cu pielea ei creolă. Deasupra purta o bluză ale cărei extremităţi se petreceau la mijloc, lăsându-i sânii mari aproape la vedere.

În pat, Tina era o bombă sexuală de proporţii, întotdeauna se dovedea mult mai incendiară decât Camille, care, totuşi, avusese resurse deloc neglijabile în această privinţă. Dar mulatra era cu totul altceva: o devoratoare, un vulcan în continuă erupţie, o grenadă cu efect anticipat şi aşa mai departe. Imaginaţia ei nu avea limite, iar felul în care se pricepea să îşi folosească limba şi buzele îl putea duce la disperare chiar şi pe cel mai versat actor porno.

După primele înghiţituri de cafea, Tina se simţea vizibil mai întremată. Îşi îndreptă un surâs lubric către amantul ei, întrebându-l:

— Domnul nu are chef de nimic în această frumoasă dimineaţă?

Şi, pentru a-şi sublinia propriile pofte care o încercau, îşi însoţi vorbele de gesturi elocvente, prinzându-şi sânii cu ambele mâini şi scoţându-şi limba între buzele ei cărnoase, dar delicate. Asta în vreme ce sfârcurile ei împietrite stăteau gata să împungă tot ce le ieşea în cale.

Bărbatul nu avea niciun chef de distracţie în acel moment, fiind prea îngândurat.

Văzându-l încă în starea apatică pe care o avusese dis-de-dimineaţă, Tina se simţi datoare să intervină, folosindu-şi talentele cu care o înzestraseră natura şi mama ei — nu mai puţin frumoasă decât devenise ea încă din adolescenţă. De aceea, se ghemui la picioarele lui Dennis şi, aproape fără ca acesta să-şi dea seama, îi trase fermoarul pantalonilor, scoţând la iveală membrul pe care îl adora fără reţineri sau prejudecăţi. Odată sexul eliberat, fata îl luă între degete şi îl strânse cu un zâmbet lacom:

— Acum eşti al meu, mister Dick!

Limba ei ştia să facă, într-adevăr, minuni, astfel că, în niciun minut, Burrell se putea numi, cu siguranţă, un bărbat în toată puterea cuvântului. Acum i se trezise interesul pentru superba mulatră, iar în scurt timp constată că nu mai putea rezista ofertei generoase care i se făcea.

O apucă pe fată de ceafă şi o forţă să se apropie mai mult de el. Ea-şi deschise cu docilitate buzele frumos conturate, îl prinse uşor cu dinţii, apoi cu întreaga gură. Capul i se mişca înainte şi înapoi fără efort, dar lent, iar de fiecare dată când simţea că el era aproape de final, se îndepărta puţin, lăsându-l să-şi tragă sufletul. „Ce-i mult e bun!" — era deviza ei. La un moment dat, când mulatra reluase mişcările de du-te-vino ale propriului cap, simţi cum mâna din ceafa ei se încleşta în părul creţ, iar mişcările bărbatului, care stătea încă pe scaunul de bucătărie, deveneau din ce în ce mai spasmodice. Înţelese despre ce era vorba. Şi făcu astfel încât cavitatea ei bucală să fie şi mai primitoare. Nu avea

niciun sens să se opună tocmai acum şi să-l supere. Ştia foarte bine că nu-i trebuia mult timp pentru a se revigora, gata de o nouă partidă de sex. Amândoi accelerară ritmul, până la fericitul final care nu se lăsă deloc aşteptat. El icni înăbuşit în momentul culminant şi dădu drumul cefei Tinei, prinzându-i sânii cu ambele mâini. Se simţea cel puţin în al... nouăzecelea cer!

Dennis Burrell se ridică de pe scaun, mulţumi frumos pentru tratație şi se îndreptă spre baie, ca să facă primul lui duş din acea dimineaţă. Apetitul lui sexual abia se deschisese şi ştia că avea cu cine sta de vorbă în această privinţă, însă, fiind un maniac al curăţeniei corporale, simţea nevoia unui duş reconfortant.

După circa douăzeci de minute se afla din nou în bucătărie, de astă dată îmbrăcat doar în halatul de baie. Pe masă erau aranjate frumos două pahare cu suc de portocale, o caserolă cu căpşuni şi un spray special cu frişca. Intui imediat ceea ce avea să urmeze şi se dovedi încântat de iniţiativa Tinei, care nu se dezminţise nici de astă dată: era o doamnă a amorului desăvârşit! În timp ce el îşi bău liniştit sucul, cu înghiţituri mici, mulatra rămasă complet goală, se întinse pe masa din bucătărie şi începu să-şi orneze trupul cu căpşunile care lui îi plăceau atât de mult. Adăugă apoi frişca în dreptul pubisului şi pe sâni, cât mai artistic posibil. Ineditul desert invita să fie consumat degrabă, ca nu cumva fructele şi frişca să nu se încălzească, din cauza temperaturii ridicate ale acestui corp absolut splendid.

Bărbatul începu prin a mângâia pântecul mulatrei, coborând şi urcând fără sfială către alte zone la fel de apetisante. În clipa când o mână se strecură între pulpele-i mici dar puternice, Tina tresări violent, astfel încât vreo două căpşuni se rostogoliră de pe pieptul ei. Nu-i nimic, le va consuma pe celelalte, se gândi el. Şi frişca şi tot ce mai avea de oferit prinţesa mulatră din faţa lui, care îi servea un mic dejun deloc dietetic.

La început înghiţi câteva căpşuni proaspete, garnisite din plin cu frişca. În această vreme, mâinile lui nu stăteau o clipă locului. Dennis gâdilase puţin intrările în orificiile secrete ale femeii, dar acum schimbă procedura. Iniţial cu un deget, apoi cu două, pătrunse într-un interior de mult dorit, imitând actul sexual în toată regula. Desigur că fata nu era genul care să se mulţumească doar cu atât, însă nimeni nu se grăbea în acea bucătărie, iar ea aşteptă cuminte ca el să termine de mâncat şi de lins frişca, pentru a prelua iniţiativa, care, de regulă, cădea în sarcina ei, printr-o înţelegere tacită a amanţilor.

Tina nu era nici ipocrită nici mironosiţă. Ea nu ascundea faptul (nici nu avea cum) că era udă de atâta aşteptare. Poate se decorase cu prea multe căpşuni. În sfârşit, trebuia să aştepte ca frumosul ei amant să îşi termine în liniște micul dejun. Nici lui nu-i displăcea umezeala pe care o simţea între degete. Se gândea că e minunat ca în viaţă să îmbini utilul cu plăcutul, aşa că îşi continuă alene explorarea misteriosului interior care i se oferea cu docilitate şi devotament. În cele din urmă, termină de mâncat şi de lins ceea ce i se oferise şi începu să-şi acopere iubita cu sărutări fierbinţi pe tot trupul. Fata intrase într-o stare aproape cataleptică, nefăcând absolut nicio mişcare. Îşi reveni doar atunci când el îi îndepărtă picioarele unul de celălalt, insinuându-şi capul între ele. Ceva

frişcă se mai prelinsese şi acolo, aşa că aceasta trebuia curăţată, la fel ca restul corpului, cu limba.

Pentru că lungile picioare ale Tinei atârnau de pe masă, Burrell potrivi două scaune pe care fata se putea sprijini şi îi desfăcu mai mult pulpele tinereşti. La prima vedere, poziţia ei părea incomodă. Poate că şi în realitate era aşa, însă, din pricina stării ei de excitare, mulatra nu mai conştientiza acest lucru. El se propti acolo unde ajungea perfect, apoi, dintr-o singură şi amplă mişcare, o pătrunse până la capăt. Un ţipăt prelung străbătu întreaga locuinţă, dar nici vorbă de durere pe chipul frumoasei. Era, mai degrabă, defularea unei aşteptări prea îndelungate, exact aşa cum şi-o dorise. Se întinse peste ea, iar trupurile lor lipicioase le sporiră şi mai mult satisfacţia, pentru simplul motiv că nu faci în fiecare zi sex în acest mod! Cu mâinile încleştate de tăblia mesei, Tina Stanshall aştepta „supliciul" ce avea să urmeze. Când el îşi începu penetrările ritmice cu adevărat, ea îi ţinu isonul şi suspină intens. Adora momentul când bărbatul se cufunda în ea, până la capăt. Şalele ei erau contractate de câtăva vreme, iar Dennis se miră în gândul lui că nu explodaseră până atunci. Sau, poate, în interior se întâmplase acest lucru, însă nu băgase el de seamă.

Gândul că putea să-i facă orice tinerei care se afla întinsă pe masă, în faţa lui, îi dădea aripi virilului antrenor de atletism. Din când în când, o potrivea mai bine, trăgând-o spre el, ca să nu piardă nici măcar un milimetru din plăcerea oferită. Iar la aceste eforturi Tina participa din plin. De nu s-ar termina niciodată această tortură! — îndrăznea mulatra să viseze pe tăcute. În bucătărie se auzeau cu claritate suspinele ei, la fel de sacadate ca şi penetrările cărora le făcea faţă cu bucurie. De asemenea, liniştea era perturbată şi de plesniturile celor două trupuri care se împreunau. În cele din urmă, după un ritm nebunesc de final, bărbatul explodă între pulpele frumoasei fete, simţind o descărcare de energie în toată regula. Atunci, Tina urlă de-a dreptul, renunţând să se mulţumească doar cu suspinele de fată mare. După câteva secunde, el se extrase, rămânând ameţit în faţa ei, ca un beţiv. O contemplă cu satisfacţie: o mai avusese o dată. Şi încă cum!...

Ce mai dimineaţă! — gândi şi mulatra, în momentul în care sună cineva la intrare.

CAPITOLUL 10

— Ce naiba face? — se împacientă Jane. N-o fi acasă?

Două minute mai târziu, o voce cleioasă din interior îi rugă să mai aibă puţină răbdare, că va deschide imediat. În prag apăru un bărbat de circa 40 de ani, care îşi trecea degetele răsfirate prin părul răvăşit. Avea cămaşa scoasă din pantaloni şi nu părea trezit din somn de curând, deşi ţinea ochii întredeschişi. Probabil din alte motive, în viziunea celor doi detectivi, care-l vizitau sub acoperirea de reporteri sportivi, era clar — din cauza pupilelor lui dilatate — că, în acea încăpere, tocmai se consumase o partidă de sex.

— Da, spuse el pe un ton total lipsit de amabilitate şi urmă aproape imediat, observând aparatul de fotografiat atârnat de gâtul Janei Heron: sunteţi ziarişti?

— La „Sports lllustrated", răspunse Eric Black. Ne puteţi acorda câteva clipe?

— Sunteţi tot reporterii care l-au intervievat săptămâna trecută pe Rutger Schulze?

— Exact. Numele noastre sunt Jeff Middleton şi Judith Waller, făcu detectivul prezentările.

— Deoarece sunteţi la curent cu motivele vizitei noastre inopinate, este inutil să vă mai explicăm de ce v-am căutat, se amestecă Jane în vorbă, pentru că unui dialog încrucişat — o ştie oricine — este mai greu să-i rezişti. Punctul de vedere al antrenorului Camillei Schulze ne interesează cel puţin la fel de mult ca acela al tatălui său.

— Intraţi! Desigur, sunteţi informaţi că nu eram doar antrenorul ei.

— Bineînţeles, răspunse tot poliţista. Având în vedere ţinuta dumneavoastră şi expresia satisfăcută de pe chip, care nu pot însemna decât un singur lucru, se pare că viaţa dumneavoastră sentimentală nu a avut prea mult de suferit, intrându-şi rapid în drepturi.

Eric Black o săgeta cu privirea, fiind convins că gafa pe care o comisese îi va scoate pe uşă afară. O asemenea abordare a problemei risca să facă să se aleagă praful de planul lor. Dar Jane, mai bun psiholog, îl „citise" pe Burrell şi mizase pe o carte câştigătoare, căci gazda primi înţepătura deloc delicată ca pe o provocare, invitându-i pe amândoi să ia loc în living şi arborând un zâmbet cuceritor. Pentru a destinde atmosfera, el schimbă puţin mersul discuţiei:

— Vi se întâmplă deseori să apăreţi acasă la oameni, aşa, pe nepusă masă, fără să anunţaţi în prealabil? — întrebă gazda, în vreme ce Jane îi aruncă partenerului ei, pe ascuns, un zâmbet triumfător.

— Nu, se scuză Eric, dar am fost puţin cam înghesuiţi de timp şi foarte tracasaţi în aceste ultime zile. Având în vedere că ne aflam prin apropiere, ne-am gândit că, poate, veţi trece peste această impoliteţe a noastră. Dar, dacă v-am deranjat, ne putem retrage şi amânăm discuţia pentru altădată.

— Nu are niciun rost. Nu am nimic de făcut acum şi nici nu am ce ascunde. Să vă ofer câte un pahar de suc de portocale.

Şi, fără a mai aştepta acordul celor doi, se duse în bucătărie, de unde se întoarse repede cu o tavă pe care erau aşezate trei pahare conţinând revitalizanta licoare.

— Prietena mea tocmai face un duş. Va apărea din moment în moment ca să o puteţi cunoaşte, spuse Burrel, fiind convins că oaspeţii auziseră zgomotul făcut de apa care curgea. Vă ascult, spuse antrenorul, lăsându-se să cadă într-un fotoliu. Sunt al dumneavoastră. Aţi apucat să staţi de vorbă şi cu Mara Bachman?

— Mara Bachman? — se prefăcu Eric mirat.

— Desigur, nu există decât o Mara Bachman. Sau, mai bine-zis, a existat până mai ieri, când a fost găsită moartă de poliţie, într-un apartament necunoscut.

— Alt deces?

— Văd că nu sunteţi la curent! Nu aţi apucat deci să o întâlniţi. Sărmana fată! În timpul ceremoniei de împrăştiere a cenuşei prietenei ei, nu se simţea tocmai bine. Probabil că a băut ceva mai mult şi cineva a acostat-o, făcându-i apoi felul. Atâţia criminali bolnavi psihic se plimbă astăzi liberi prin Los Angeles!

— De unde ştiţi că a fost omorâtă?

— E o poveste mai lungă. Oricum, nu era genul care să îşi ia zilele cu una, cu două.

— Dar cum aţi aflat despre dispariţia ei de pe acest pământ?

— Aţi citit ziarele de dimineaţă sau aţi vizionat ştirile TV de la ora 07:00? — îl întrebă, la rândul său, Burrell.

— Nu.

— Păi, vedeţi!

— Scuzaţi-mă că vă întreb — trecu la atac poliţista sub acoperire —, dar dumneavoastră nu păreţi atât de afectat de moartea Camillei. Nu eraţi foarte legaţi unul de celălalt, aşa cum aţi subliniat.

— Eram legaţi, însă asta nu înseamnă că o şi iubeam. Mai legat sentimental eram de prietena ei, Mara.

Hopa, hai că asta îi dăduse gata pe poliţişti! Bărbatul continuă:

— Atleta era îndrăgostită de mine, însă eu nu îi împărtăşeam sentimentele, chiar dacă făceam sex cu ea destul de des. Poate sunteţi scandalizaţi de acest adevăr, însă relaţia noastră a fost posibilă numai pentru ca ea să se simtă bine, o condiţie absolut necesară pentru progresele ei sportive.

— Deci, i-o trăgeaţi din abnegaţie, cum s-ar spune? — forţă nota, cu ironie, Jane Heron.

— Luaţi-o cum vreţi, îmi este totuna. Nu am nimic de ascuns, ba dimpotrivă! De asemenea, puteţi publica orice. Oricum n-are importanţă, atâta vreme cât ea nu mai există.

— Şi tatăl ei era la curent cu această „abnegaţie"? El nu s-a exprimat la fel ca dumneavoastră.

— Ştia totul. Nu i-am ascuns niciodată că mă culcam cu fiica lui şi nu i-am făcut nicio promisiune. Doctorul Schulze este un om ciudat. Pentru el nu eram

doar un potenţial ginere, ci mult mai mult: fiul pe care nu l-a putut avea. El înţelegea perfect motivaţiile comportamentului meu faţă de fiica lui vitregă. Ba chiar părea încântat că eu făceam amor cu Camille şi nu altcineva. Vi se pare anormală purtarea mea după decesul celei care mi-a fost elevă şi amantă? Aşa sunt eu, ceva mai dur ca alţii. Această perioadă a vieţii mele o consider încheiată. Şi nici nu mă voi mai ocupa de altcineva aşa cum m-am ocupat de fata doctorului Schulze. I-am spus-o şi lui.

— Să înţeleg că vă lăsaţi de meserie? — se arătă Black surprins de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Nu ştiu, dar marea performanţă nu mă mai interesează.

— Bine, dar din ce o să trăiţi în acest caz?

— Deocamdată, nu banii sunt cei care mă interesează. Taică-său mă plătea regeşte ca să mă culc cu fiica lui. Mă rog, ca să am grijă de ea, cum le place tuturor să spună, aşcunzându-se după degete.

— Domnule, daţi-mi voie să v-o spun, dar sunteţi o persoană... uimitoare, îndrăzni Jane. Şi de ce ne spuneţi nouă toate acestea? Suntem jurnalişti, nu confesori.

— Îmi face bine să vorbesc şi mi se rupe în paişpe de ce aţi putea scrie pe socoteala mea.

Poliţiştii schimbară o privire plină de înţeles. Amândoi se gândeau la însemnările Marei, în care era vorba despre schimbarea de atitudine a lui Dennis Burrell. Acesta devenise şi un foarte bun actor. Acum interpreta un rol ţesut cu un cinism calculat. Falsa lui spontaneitate constituia o „perlă" de duplicitate, pe care o persoană neavizată o putea înghiţi fără să stea pe gânduri.

— Şi cu Mara Bachman aţi rămas în relaţii strânse după moartea atletei? — întrebă Jane.

— Dacă faceţi aluzie la faptul că i-o trăgeam şi ei, daţi-mi voie să vă spun că vă înşelaţi.

— Păi, dumneavoastră aţi spus că...

— Eram ataşat sentimental de ea şi-atât. Era ceva platonic între noi. Din cauza Camillei, niciunul n-a vrut să meargă mai departe. Ea, pentru a nu strica o prietenie de-o viaţă, iar eu, de frica de a nu rămâne fără banii lui Schulze.

Zgomotul produs de duş încetă şi, la scurtă vreme, superba mulatră îşi făcu apariţia în living-room, îmbrăcată doar într-un capotel mini şi un prosop înfăşurat în jurul capului. Pudoarea nu constituia o problemă prea mare pentru ea, asta era clar ca lumina zilei. Îşi legănă şoldurile în lateral şi bombatele-i fese înainte şi înapoi, până la fotoliul pe care era instalat amantul ei, aşezându-se fără nicio jenă pe genunchii acestuia.

— Tina Stanshall, o prezentă antrenorul pe actuala lui concubină.

— Jeff Middleton şi Judith Waller, reporteri la „Sports Illustrated", declamă şi Eric falsele lor identităţi.

— Puteţi continua chestionarul, nu am niciun fel de secrete faţă de ea, aşa cum nu am faţă de nimeni.

Cei doi îşi continuara aşa-zisul interviu. După un sfert de oră, timp în care îi puseră aproximativ aceleaşi întrebări ca şi tatălui Camillei, constatară că

răspunsurile primite atunci se potriveau foarte bine cu cele de acum. Se potriveau chiar prea bine, după nasurile lor fine de poliţişti. Burrell nu le ascunse nici măcar împrejurările în care atleta îşi dăduse obştescul sfârşit, adică sub duş, în braţele lui.

— Aş mai avea o întrebare care mă nedumereşte, zise Eric. Dacă nu ţineaţi deloc la ea sau, în fine, nu o iubeaţi, de ce mai făceaţi amor împreună?

— V-am spus că mă iubea şi tatăl ei era mulţumit de legătura noastră. Mai ales pe el nu aveam niciun interes să-l supăr, doar mă plătea. În ziua fatală fusese din nou învinsă pe pista de alergare şi acuza, în mod cert, o cădere psihică. N-am vrut să-i produc mai mult rău. Pe de altă parte, aşa cum sunt eu construit, nu prea pot rezista unei femei aflate în călduri. Dacă nu o făceam acolo, la duşuri, poate mai era în viaţă şi astăzi. Zilele următoare trebuia să facă un control medical amănunţit şi atunci ar fi ieşit la iveală problema ei cardiacă. Însă destinul a vrut să fie altfel. Asta e, mai adăugă Burrell, ochii alunecându-i între sânii generoşi ai mulatrei.

Detectivilor li se părea că antrenorul exagerase prea mult până atunci. Acum devenea de-a dreptul greţos.

Răspunzând privirilor pofticioase ale bărbatului de sub ea, Tina nu-i rămase datoare. Se ridică de pe genunchii lui, aşezându-se pe braţul fotoliului şi, fără niciun pic de pudoare sau de jenă faţă de musafiri, începu să frământe prin pantaloni sexul amantului, împungându-l în acelaşi timp cu formidabilele ei sfârcuri.

— Cred că noi o să vă părăsim, nu mai putu rezista Jane unor asemenea scene.

— Nu faceţi fotografii?

— Poate mai târziu, în ajunul apariţiei materialului despre speranţele atletismului american, ca să fie de actualitate.

— Vă mulţumim că ne-aţi primit, încercă şi detectivul să o facă pe politicosul, cu toate că, mai degrabă, i-ar fi tras una în bărbie antrenorului la despărţire, ca să-l lase lat.

Se întoarseră la Departamentul Poliţiei şi cerură să-l vadă pe căpitan.

— V-aţi dat seama că directorul Tillman a aprobat verbal desfăşurarea în continuare a anchetei cu multă discreţie. Acum, spuneţi-mi care e părerea voastră, îi îndemnă Corky West deîndată ce fu pus în temă cu ultimele lor investigaţii.

— Tipul acesta, Dennis Burrell, îşi compune un personaj şi nu pot să nu remarc că o face cu multă pricepere, începu detectivul Black. Insensibilitatea afişată ostentativ, pe care el speră ca revista „Sports lllustrated" s-o facă publică, corespunde unui proiect sau, mai bine-zis, unei strategii pe termen lung. Rămâne de văzut ce vizează acest plan şi dacă Simon Molland orchestrează totul din umbră. Voiam să vă întreb: nepoata dumneavoastră mai lucrează la Controlul Financiar?

Eric se interesa de Bonnie West, care, în urmă cu vreo doi ani, efectuase un scurt stagiu la divizia „Cazuri Speciale". Apoi, vreme de vreun an, lucrase la o secţie de poliţie periferică, iar în cele din urmă, definitivându-şi studiile economice, fusese transferată la Controlul Financiar, în cadrul Comandamentului Central al Poliţiei Los Angeles. Toţi ştiau că ea dorea să se întoarcă de unde plecase, datorită impetuozităţii sale înnăscute, însă stagiul ei de pregătire încă nu era finalizat.

— Până la noi dispoziţii, e tot acolo, însă nu-mi fac prea multe iluzii privind durata acestei repartiţii. Se plictiseşte de moarte, dar deocamdată nu are încotro. Ce-ţi trece prin cap?

— Nu avem decât unele informaţii foarte lapidare privind afacerile murdare ale lui Simon Molland. Bănuiesc că am mai putea scoate ceva de acolo, dacă ne-am băga puţin nasul. Însă caracterul neoficial al anchetei nu ne permite să solicităm informaţii directe de la Controlul Financiar.

— Înţeleg! Şi vreţi s-o provocaţi pe Bonnie să vă ajute, în amintirea colaborării voastre trecute.

— Poate şi viitoare, cine ştie?! — deschise pentru prima dată gura Jane Heron.

— Faceţi cum credeţi de cuviinţă. În eventualitatea că veţi da peste ceva interesant, mi se pare o bună idee. Dar nu profitaţi de situaţie pentru a vă face prozeliţi. Bonnie este prea tânără ca să lucreze cu voi. Aţi văzut şi singuri. Mai aşteptaţi o vreme, măcar până ies eu la pensie.

— Adică încă o sută de ani? — făcu Jane o glumă, pe care numai partenerul ei o gustă, zâmbind în colţul gurii.

— Afară ! — se prefăcu West supărat. Şi nu mai veniţi la mine împreună, că mă ameţiţi de cap!

CAPITOLUL 11

— Ce mai faci, prietene Eric? — se auzi o voce încântată la celălalt capăt al telefonului. Nu te-am mai auzit de un car-de vreme, că de văzut... Te pomeneşti că vrei să mă ceri în căsătorie şi de aceea m-ai sunat?

— Să nu amestecăm borcanele, Bonnie. Ştii că eu nu încurc afacerile de serviciu cu cele personale. Aşa scrie şi la regulament că sunt obligat să procedez. Alta e problema: ne faci un serviciu?

— Desigur, despre ce este vorba?

— Un mic ajutor, atâta tot. Va trebui să-ţi bagi drăgălaşul năsuc în pânza de păianjen a multiplelor afaceri murdare care poartă semnătura lui Simon Molland. Ceea ce ne interesează pe noi este: ce poziţie ocupă în acest angrenaj tulbure un anumit Dennis Burrell, fost antrenor al Camillei Schulze, decedată în urmă cu două luni.

— Speranţa atletismului american din California?

— Exact. Te-aş ruga să cercetezi la toate nivelurile posibile: investitori, beneficiari, parteneri de afaceri, ştii tu mai bine! Notează-mi tot ce poţi şi, când eşti gata, caută-l pe sergentul Mann, care va ţine legătura cu tine.

— Am înţeles, şefu'! Şi eu care credeam că faceţi angajări la „Cazuri Speciale", se dezumflă oarecum Bonnie West.

— Las' că te am în vedere când ne vom mai extinde. Deocamdată, ştii că divizia noastră nu e prea numeroasă. Nici un birou ca lumea nu avem. Fiecare îşi desfăşoară activitatea pe unde poate, cu excepţia Dr. Harrison, „Specialistul", aflat mai mult pe teren. Deci ne ajuţi, da? Cu cât mai repede, cu atât mai bine !

— Consideră că ordinul e deja executat. Insă am şi eu o condiţie.

— Spune, se nelinişti Eric.

— Să mă inviţi la restaurant. Vei vedea şi tu cât m-am schimbat. Nu mai sunt fetiţa de acum doi ani; am devenit o adevărată lady. Chiar şi domni aşa importanţi ca tine mă pot scoate în societate.

— O.K., însă cina noastră depinde de ce vor conţine informaţiile pe care ni le vei transmite prin Mann. Marfă de calitate — răsplată pe măsură!

— Ăsta e şantaj, domnu'!

— Şi, mă rog, cine a început cu restaurantul acela?

— Bine, bine, mai spuse Bonnie şi închise telefonul înjurând.

Bătrânul West avea cu siguranţă dreptate. Dacă, într-o bună zi, iubita lui nepoată va face parte din componenţa diviziei „Cazuri Speciale", nu va fi de glumă.

— Haide să-l căutăm pe sergentul Mann, ca să nu îşi programeze vreo descindere pentru ziua de azi! Uite-l că tocmai coboară:

— Hei, Steve! — strigă Jane Heron după el. Aşteaptă-ne o clipă!

— Salut-salut! Precis vreţi ceva de la mine, altfel nici nu ştiţi că exist.

— Stai puţin, făcu fata pe supărata, doar suntem o echipă, ce, ai uitat?

— Eu nu, poate voi. Despre ce este vorba?

— Unde pleci?

— Să beau o cafea şi o bere. M-am încălzit de tot aici.

— Deci, te întorci repede. O să te caute nepoata lui West, Bonnie, ca să-ţi dea nişte hârtii. Vezi dacă îţi furnizează verbal şi alte informaţii. Noi nu vrem să fim văzuţi alături de ea, fiindcă ştii, ancheta la care lucrăm...

— Lăsaţi-mă să ghicesc dintr-o singură încercare: e neoficială?

— Eşti un geniu în viaţă, maestre! Chiar aşa !

— Bine şi când trebuie să mă sune fetiţa?

— După pauza de prânz. Apropo, vezi că ea zice că nu mai e fetiţă, aşa că bagă de seamă cum o iei. Cine ştie, peste puţin timp s-ar putea să fim din nou colegi.

— Aoleu ! Cu doi de West în divizie, nu cred că ne va fi prea uşor. Mă duc să-mi beau berea şi vă caut cum aflu ceva !

— Alo, amice Mann! Ce mai faci, bunule prieten, de un secol nu ne-am mai văzut?

— Bună, Bonnie, mă bucur să te aud! Eşti gata?

— Mi-am sacrificat pauza de prânz pentru voi, dar cred că v-am atins exigenţele. M-am gândit să vă trimit totul prin computer, însă este mai sigur dacă îţi dau ţie hârtiile în mână. Treci pe la mine peste vreun sfert de oră?

— Asta e şi misiunea mea. Unde te găsesc?

— La spelunca de la colţul străzii, la vreo sută de metri de instituţie. Deci, într-un sfert de oră, da?

— Desigur.

— Ce dor mi-e de tine!

Fata era deja acolo când sergentul Steve Mann intră în cafenea. Îl aştepta la una dintre mese, cu un dosar şi un pahar de apă minerală în faţă. Trebui să se uite de două ori spre ea pentru a o recunoaşte. Într-adevăr, nu mai era fetiţa din urmă cu doi ani. Şi sânii îi mai crescuseră... Ce mai, era o adevărată doamnă!

Când îl văzu, ea se ridică să îl sărută pe amândoi obrajii.

— Ce dor mi-a fost de tine!

— Asta ai spus-o şi la telefon, iar eu nu te-am contrazis, încercă să glumească bărbatul şi reuşi, fiindcă fata râse cu poftă, invitându-l apoi:

— Ia loc puţin! Vrei să comanzi ceva?

— Nu. Am mai băut o bere astăzi şi vreo două kilograme de cafea. Mi-ajung! Vrei să-mi mai spui ceva?

— În funcţie de ceea ce am descoperit, mi-am permis să depăşesc cadrul fixat de voi şi să extind cercetările în cazul Molland. Rămâne să-mi spuneţi dacă am procedat bine sau nu, după ce citiţi documentarea. Totodată, te rog să-i spui lui Eric să nu uite promisiunea solemnă pe care mi-a făcut-o. Anume că mă va invita într-o seară la restaurant, adăugă Bonnie pe ton de glumă. Nu uiţi?

— Încă mai am memorie şi destui ani până la pensie, ai încredere în mine!

— Atunci, am zburat, căci programul meu s-a reluat şi nu prea sunt solicitată decât atunci când mă aflu la toaletă. Ciao, vă iubesc pe toţi!

— La revedere, frumoaso!

Peste alte câteva minute, Mann se întâlni cu Eric şi Jane în apropiere de Templul Mormon, la o terasă. Sergentul scoase hârtiile primite de la Bonnie şi transmise ultimele ei mesaje verbale, care îi făcură pe cei doi detectivi să râdă.

Documentele aveau şi o dedicaţie: „Domnului Muştar, cu cea mai a dracului plăcere de pe lume!". Erau patru file şi jumătate, scrise citeţ şi ordonat. După prima impresie, Jane exclamă:

— Dar fata a avut nasul cât se poate de fin şi a făcut treaba mai bine ca la carte!

— Păi, a avut profesori buni de la care a putut învăţa, ce, ai uitat? — replică Eric, mai în glumă, mai în serios.

— Vreţi să spăl putina acum? — întrebă Mann.

— De ce eşti răutăcios? — se bosumflă Jane. De câte ori ne-am ferit noi de tine? Dimpotrivă, te rugăm să mai rămâi, poate poţi să ne mai ajuţi cu ceva.

Informaţiile, chiar dacă nu dădeau în vileag cine ştie ce afaceri spectaculoase în care era implicat Simon Molland, ofereau multe date interesante. De exemplu, Dennis Burrell era un client permanent al laboratorului specializat în produse destinate sportivilor, unde unul dintre acţionari nu era altul decât tatăl Camillei, Dr. Rutger Schulze. Acesta deţinea şi funcţia de director al laboratorului. Acţionarul majoritar era, desigur, Simon Molland. Dar numele lui Schulze mai apărea ca acţionar în alte trei afaceri ale traficantului încă nedovedit de oamenii legii. Poliţiştii se uitară unul la celălalt fără să le vină a crede. Una dintre bănuielile care planau asupra afacerii cu laboratorul era că acesta juca rolul unei plăci turnante pentru traficul de anabofizante şi corticoide. Aparent, instituţia se ocupa de produse farmaceutice contra leziunilor de tot felul, ba chiar de produse alimentare, iar faptul că laboratorul era condus de doctorul Schulze, o notorietate în materie, îi conferea acestuia credibilitatea necesară. Totuşi, la efectuarea unui control fiscal, în urmă cu şase luni, nu fuseseră descoperite nereguli majore, iar firma se alesese doar cu o amendă simbolică de numai 3.000 de dolari, pe care se grăbise să o plătească în chiar ziua următoare.

— Aici cred că am marcat un punct, zise Jane.

— Care?

— Doctorul nu bănuieşte că noi l-am luat în colimator.

Eric îşi mai aprinse un Camel fără filtru şi spuse:

— Hai să vedem acum firmele în care este acţionar şi tatăl Camillei. Deci, „Laboratorul Mespo", „Clubul sportiv Mespo", „Mespo-Chim. Service" şi „Asigurarea Capitală Mespo".

— Frumoasă colecţie pentru un doctor de renume, fu de părere Mann.

— Nu uita că Molland este boss-ul cel mare peste toate! — îl atenţiona Eric.

— Hai mai bine să continuăm cu studierea hârtiilor, interveni Jane. Uite, maşina de spălat banii este „Clubul sportiv Mespo", după cum reiese din controlul

financiar. „Mespo-Chim Service" se ocupă de transportul medicamentelor în sistem expres pe teritoriul Americii, al Rusiei şi în Europa.

— Staţi puţin! E ceva ce nu înţeleg, zise tot ea, după o scurtă pauză. Dacă doctorul Schulze ştia ce fel de produse de dopaj se produc în laboratoarele conduse de el, cum a acceptat ca acestea să-i fie administrate propriei fiice, fie ea şi vitregă?

— Aşteaptă puţin şi ai să vezi că infanticidul nu este cel mai mare păcat al acestei afaceri mizerabile, o lămuri Eric. Uite ce mai scrie aici! La un control neoficial s-a constatat că „Asigurarea Capitală Mespo", în loc să se ocupe cu transferurile de sportivi de talie mondială şi de cheltuielile ce privesc Jocurile Olimpice, are în vedere acordarea de bacşişuri grase şi sistematice pentru influenţarea arbitrilor internaţionali, mituirea membrilor Comitetului Olimpic şi pe cei ai comisiilor antidoping. De asemenea, se îndeletniceşte cu cumpărarea conştiinţelor anumitor responsabili care se ocupă de sponsorizări multinaţionale, în asemenea condiţii, când în joc sunt, poate, sute de milioane de dolari, nu este exclus ca nenorocita de Camille Schulze să fi fost folosită pe post de cobai pentru un produs nou. Totul sub controlul tatălui ei vitreg.

— Şi crezi că, într-un atare caz, Molland n-ar avea nici un amestec? — se miră Mann.

— La cât de versat este acest individ, mă îndoiesc că el nu cunoaşte toate dedesubturile propriilor afaceri.

— Ştii ceva, Eric? Ce-ar fi să vizităm şi alte cluburi sportive private care au legătură cu acest odios „Laborator Mespo". Poate descoperim exact dovezile de care avem nevoie!

— E o ipoteză pe care trebuie să o avem în vedere. Steve, ai putea să vorbeşti tu din nou cu Bonnie, rugând-o să ne facă o listă completă cu cluburile sportive private din oraş care lucrează cu laboratorul lui Schulze?

— Bineînţeles.

Contactat telefonic, reputatul criminalist Butch Harrison confirmă supoziţia nedovedită a detectivilor, anume că fetele ucise puteau fi drogate cu produse anabolizante diferite:

— De la bun început trebuie să aveţi în vedere că nici un organism uman nu reacţionează la fel cu altul la corticoidul descoperit de noi. Mai ales în faza experimentală, când dopajul se stabileşte prin tatonări progresive. Este posibil să mă fi grăbit cu concluziile, deşi nu prea cred. Moleculele izolate pe care le-am depistat în cenuşă erau extrem de degradate, din cauza combustiei. Aşa că, în cele din urmă, nu avem dovada certă că acelaşi corticoid care a doborât-o pe Camille Schulze a pus capăt zilelor Marei Bachman. Dacă mai descoperiţi ceva, ţineţi-mă la curent!

— Şi tu pe noi. Consider că ceea ce mi-ai spus acum, adică faptul că te-ai fi putut înşela, nu te va împiedica să dormi bine la noapte. Greşeala e omenească, fie că vrei, fie că nu. Pe curând!

— N-ai exagerat cam mult? — îl întrebă Jane pe partenerul său, după ce acesta închise telefonul.

— Stai liniştită, că din asta nu se moare. În plus, i-am mai tăiat din cinismul cu care se poartă cu noi câteodată.

CAPITOLUL 12

A doua zi de dimineaţă, după o noapte cât se poate de odihnitoare, detectivii găsiră pe biroul lui Jane lista solicitată frumoasei Bonnie. Peste câteva secunde, îşi făcu şi Mann apariţia:

— Şi de astă dată am să-ţi transmit un mesaj verbal, Eric, însă n-o voi face, fiindcă el conţine numai înjurături clasice şi contemporane. Nepoata şefului a trebuit să stea o jumătate de oră peste program ca să întocmească lista. Şi cică avea o întâlnire foarte importantă.

— Bine că am intrat în posesia ei! Mulţumim, Steve. Ia să vedem, Jane, mai tragem un loz câştigător?

Uriaşul blond urlă de pe margine:

— Naomi, astăzi n-ai mâncat? Nu poţi să te înalţi mai mult de doi centimetri de la podea?

Pesemne că acesta era antrenorul de baschet. Fata apostrofată într-o manieră deloc pedagogică sări din nou, mult mai sus, dar tot nu întruni cerinţele zbirului ei. Moment în care acesta îi zise:

— Accesul în sala de antrenamente este complet interzis străinilor.

Eric încercă să-i spună că erau americani get-beget, însă zgomotul sălii îi acoperea vocea. Peste două minute, privirea fioroasă se aţinti din nou asupra lor:

— Încă n-aţi plecat, jigodiilor? Ei, lasă că vă scot eu afară ! — ţipă antrenorul şi se repezi la ei cu pumnii strânşi.

Când ajunse la o distanţă potrivită, Jane Heron se pregăti să se îndrepte spre ieşire. Prea târziu, însă. Eric îi şi administrase namilei un pumn în figură şi altul în ficat, lăsându-l pe acesta lat. Elevele lui se bucurară nespus, dar în tăcere. Se temeau de Al Brown ca de dracu'. Antrenorului îi trebui aproape un minut ca să se dezmeticească şi să-şi dea seama ce se întâmplase. Din fericire pentru toată lumea, un zâmbet îi acoperi faţa.

— Dar ştiu că dai bine, prietene! Îmi plac bărbaţii puternici ca tine şi nu îţi port ranchiună. Sunteţi reporteri, mai zise el, observând în cele din urmă aparatul de fotografiat atârnat de gâtul poliţistei.

— Jeff Middleton şi Judith Waller, de la „Sports Illustrated". Nu vă vom plictisi cu întrebări. Sportivele sunt cele care ne interesează.

Antrenorul se dezumflă repede, devenind subit morocănos.

— „Sportivele", cum le spuneţi, sunt în responsabilitatea mea. Îmi puteţi prezenta legitimaţiile de presă?

— Din păcate, nu, interveni Jane, care pregătise deja răspunsul adecvat acestei întrebări. Erau în sacul meu cu obiective şi alte accesorii foto. Mi-a fost şterpelit cu totul într-o cafenea, un pic mai devreme. Acum ne-am întors de la poliţie, unde am reclamat furtul. Valoarea bunurilor depăşea 15.000 de dolari. Ce să vă mai spun!

Eric se amestecă în discuţie:

— Uitaţi telefonul meu! Sunaţi la revistă şi veţi afla imediat dacă suntem sau nu reporteri la această publicaţie.

Uriaşul respinse oferta, după care strigă din nou la fete:

— Ce staţi pe loc, aţi adormit? Faceţi o morişcă de trei, pasaţi, după care aruncaţi la coş din săritură. Apoi, către vizitatori: şi ce vreţi cu fetele? Este pentru prima oară când „Sports Illustrated" se interesează de mânzele mele, mai spuse el, în mod vizibil flatat, dar făcând în continuare pe arţăgosul.

— Pregătim un articol de fond în legătură cu viitorul baschetului feminin american, vorbi Eric, punând placa obişnuită. Pentru început, vrem să sondăm starea de spirit a tinerelor sportive, motivaţiile şi locul pe care îl ocupă baschetul în viaţa lor. Pe urmă vor veni la rând antrenorii şi cei care se ocupă de pregătirea fizică a sportivelor...

— Eu singur mă ocup şi de una şi de alta, îl întrerupse matahala, care îşi şi vedea numele scris cu caractere italice, groase, pe coperta celei mai importante reviste de sport din America. Numele meu este Al Brown. Începeţi cu mine, ca să câştigaţi timp!

— Antrenor şi preparator fizic totodată? — se prefăcu Eric mirat şi deloc la curent cu o asemenea procedură.

— Efectiv.

— Acum nu avem timp şi pentru dumneavoastră, vă rugăm să ne scuzaţi! Judith, vrei să notezi tu coordonatele domnului Brown, ca să-l putem căuta peste câteva zile?

De pe nedoritul post de secund, Jane îl fulgeră pe Eric cu privirea, în mod discret, ca să nu-şi dea seama antrenorul. Cu toate acestea, neavând încotro, se execută. Tipul îi dădu adresa exactă şi numerele telefoanelor de acasă şi de la sală.

— Mă puteţi găsi la orice oră la unul dintre aceste două posturi telefonice. Precizaţi de la ce revistă sunteţi şi că ne cunoaştem bine, ca nu cumva să-i treacă vreunuia prin cap să spună că lipsesc. Puteţi aştepta până la sfârşitul antrenamentului?

— Bineînţeles, nicio problemă!

— Atunci veţi putea sta de vorbă cu fetele mele, la ieşirea din vestiar. Dar, atenţie! Fără încurcături. Aţi observat, cred, ce tinere sunt. Nu le plictisiţi cu întrebări aiurite, la care ar fi incapabile să răspundă. La noi totul este curat, dacă mă înţelegeţi ce vreau să spun. Garanţie totală de succes, corectitudine, seriozitate! Aceasta este deviza clubului nostru. Şi, dacă n-am fi aşa, cine s-ar mai înscrie la noi, deoarece presupun că ştiţi că este un club sportiv privat?

— Ştim. Nicio problemă, nu vă faceţi griji! Nu vrem să vă deranjăm în niciun fel, îl asigură Jane, ca să spună şi ea ceva. Noi ne ocupăm de sport, nu de subiectul societate. Alţii fac treaba mai murdară a muncii de gazetar. Fiecare cu meseria lui.

Detectivii se aşezară cuminţi în primul rând de bănci al peluzei de la ieşire şi urmăriră antrenamentul, care continuă acum într-o notă mult mai calmă, datorită prezenţei lor.

Fetele, în număr de 20, aveau în jur de 18 ani şi împrăştiau impresia de sănătate. În plus, mai toate erau frumuşele şi foarte bine dezvoltate. Detectivii nu putură să le privească pulpele şi gambele fără să se gândească la mizeriile care, poate, curgeau în venele lor, în ciuda asigurărilor antrenorului, ce nu avea nici pe departe figura celui mai cinstit om din lume.

După o jumătate de oră, Al Brown fluieră sfârşitul antrenamentului din acea zi şi toată echipa se îndreptă spre vestiare. Unele dintre fete nu se sinchisiră să se debaraseze de tricouri pe drum, rămânând numai în sutien sau, şi mai rău, în bustul gol, sub privirile matahalei, ce avea mimica unui tată indiferent şi blazat la capitolul ispitelor feciorelnice care se vânturau veşnic sub ochii lui. El se întoarse şi le indică jurnaliştilor, cu un braţ, că îşi puteau face acum meseria.

— Aşteptaţi potopul? — îi întrebă o brunetă mai scundă, scoţându-şi mutrişoara drăguţă, încadrată de părul ud, prin crăpătura uşii vestiarului. Al ne-a prevenit asupra interviului pe care vreţi să ni-l luaţi. De ce nu intraţi? Sau nu vă place mirosul de transpiraţie feminină?

— Putem aştepta până când sunteţi gata, încercă să se eschiveze Eric, observând că o blondă ceva mai înaltă, care se apropiase şi ea de uşă, avea sânii goi.

— După ce terminăm, plecăm şi cu cine mai vorbiţi? — îi aruncă blonda o privire plină de tot felul de înţelesuri, după care deschise larg uşa, anunţând: domnii ziarişti de la „Sports lllustrated"! Fiindcă lucraţi în această branşă, cred că sunteţi obişnuiţi cu sportivele goale, nu-i aşa?

Majoritatea nu aveau decât un prosopel înfăşurat în jurul taliei, iar de la duşuri mai ieşea câte una goală-puşcă, grăbindu-se să îşi ascundă nuditatea la fel, cu prosopul minuscul. Jubilând surâzătoare, Jane Heron îl luă pe Eric de braţ (care transpirase deja şi nu din cauza aburului dinăuntru), târându-l în interior. Ei fură salutaţi de un cor de cotcodăceli, care dovedeau că ambuscada fusese premeditată. Consternat şi tulburat, bărbatul constată că fetele formaseră un semicerc aproximativ, aşteptând să li se pună întrebările de rigoare. Acum, cele mai îmbrăcate dintre ele, puţine la număr şi, probabil, mai pudice, îşi trăseseră pantalonii scurţi sau lungi şi purtau sutiene. Celelalte îşi ţineau minusculele prosoape în jurul mijlocului ori renunţaseră la acestea şi îşi trăseseră chiloţeii, neobosindu-se să-şi mai acopere sânii tinereşti. De la duşuri ieşiră două fete îmbrăţişate, goale, care începură să se şteargă cu multă delicateţe una pe cealaltă. După toate aparenţele, prezenţa bărbătească din vestiarul lor le amuza fantastic.

— Nu ne puneţi întrebări? — îndrăzni o roşcată de peste 1,90 m înălţime. Doar pentru asta aţi venit!

Luă cuvântul Jane, care înţelese că partenerul ei nu mai era în măsură să facă pe intervievatorul, adică să angajeze un dialog cu fetele, conform planului stabilit înainte de terminarea antrenamentului. După o serie de chestionări de rutină, poliţista ajunse unde dorea. Ultima întrebare lansată pe nepusă masă a fost întâmpinată cu o tăcere deplină, generatoare de nelinişte. Toate privirile se lăsară în jos, umerii până acum triumfători se prăbuşiră, iar degetele fetelor frământau elasticele slipurilor sau verificau nodurile prosoapelor din jurul taliei.

— Eu pot să vă răspund, sparse deodată o voce tăcerea. Era una dintre cele două fete care ieşiseră îmbrăţişate de lă duş.

Îmbrăcaseră amândouă câte un tricou lung până la jumătatea coapsei. Cea care vorbise fu trasă imediat de antebraţ de cealaltă fată, însă se degajă repede, cu un gest enervat.

— Dă-mi drumul! Până la urmă tot trebuie să spună cineva, cu glas tare şi fără frică, ceea ce gândim cu toate în sinea noastră.

— Te ascult! — o încuraja Jane, pentru a nu pierde acest prilej prielnic de a afla adevărul pe care îl dorea.

Alături de cea mai curajoasă dintre ele, fetele nu-şi dezlipeau ochii de la gresia cu care era pardosită podeaua, iar tăcerea lăsată în vestiar era grea ca de plumb. Şi, atunci, cea care nu mai putea să tacă începu să-şi descarce sufletul.

Prietena ei izbucni aproape instantaneu:

— Doamne, Alice, ce te-a apucat? Îţi dai seama că eşti pe cale să-ţi arunci în aer cariera, într-un moment de slăbiciune? Ce ţi-a venit aşa, deodată?

Tânăra interpelată schiţă un gest a lehamite, apoi replică:

— Care carieră, Karen? Tu ar trebui să te trezeşti la realitate. Ştii perfect că niciuna din 20 câte suntem nu are prea mari şanse de a reuşi în acest sport dur, iar în stupida noastră speranţă deşartă ne batem joc de sănătate pentru nimic.

— Şi dacă aceşti jurnalişti, în ciuda promisiunilor lor, vor publica numele tău şi pe cel al lui Brown? Îţi dai seama de consecinţele îngrozitoare ale gestului tău necugetat? Al şi clubul vor depune plângere împotriva ta, sub acuzaţia de defăimare. Cine ştie ce comisie vor aduce, punându-ne să facem fel de fel de teste, din care nu va ieşi nimic la iveală! Iar noi o s-o luăm pe coajă.

— M-ar mira din cale-afară să nu se descopere nimic!

— În fine, dar poţi spune cu precizie ce-i reproşezi antrenorului? Ai dovezi? Desigur, fiecare dintre noi are unele bănuieli, însă acestea nu constituie dovezi. Eu cred că doar poveştile cu dopaje pe care le tot vedem la TV sunt de vină. Ţi-au intrat în cap şi te obsedează!

— Şi acest lucru, după părerea ta, e natural, se enervă Alice Brainbridge, punându-şi un picior pe canapea. Coapsa mi s-a îngroşat cu doi centimetri în mai puţin de o lună şi am toate motivele să cred că aceleaşi schimbări le suferă şi corpul tău. Nu mai ai sâni, ci pectorali! Nu vezi că a început să-ţi crească păr pe piept?

— Îţi place să exagerezi totul! — îi răspunse Karen. Ni se dezvoltă muşchii din cauza antrenamentelor dure pe care le facem ca să devenim campioane, asta-i tot. Să admitem ce spui tu. Atunci cum poţi explica faptul că Mellise şi Eva, care nu mai fac injecţii de la reînceperea cursurilor, continuă să progrese din punct de vedere al pregătirii fizice şi al musculaturii?

— Foarte simplu de înţeles, dacă eşti puţin lucidă. Brown a adus un nou produs neinjectabil, nemaifiind nevoie astfel să ne ceară avizul. Probabil că ni-l pune în mâncare. Dacă vă este frică, există şi pentru asta o soluţie. Ne ţinem gura cu toate în legătură cu ceea ce s-a spus azi în vestiar.

— Sper să fie aşa, suspină Karen. Hai, vino lângă mine şi întinde-te pe canapea! Eşti tensionată şi semeni cu o bombă pe cale de a exploda.

Alice se apropie de iubita sa şi îşi lăsă capul să cadă pe umărul acesteia.

— M-am săturat! — murmură ea. Sunt la capătul puterilor şi cu nervii la pământ. Înainte nu eram aşa. Acum mă simt terminată după fiecare antrenament. Parcă aş participa, de fiecare dată, la un maraton.

— Dă-le-ncolo de probleme, mai bine m-ai îmbrăţişa, încercă să o tempereze Karen drăgăstos, oferindu-i buzele, pe care Alice le sărută cu foc.

Dar acum Karen fu cea care aţâţă focul.

— Tu n-ai acelaşi gust ca de obicei. Parcă ai fi mestecat usturoi rânced.

— Ştiu, recunoscu Alice. Încă de la dejun mă simt îngreunată, râgâi încontinuu şi am în gură un gust amar insuportabil. Parcă ar veni de la bilă. Când îţi spun că drăgălaşul nostru de antrenor ne face să înghiţim porcării fără să ştim!

— Poate nu-i decât o indigestie trecătoare. Lasă că pentru azi mă voi mulţumi să-ţi savurez restul corpului.

Considerând că auziseră destul, detectivii şi restul baschetbalistelor părăsiră vestiarul, lăsându-le pe cele două lesbiene în plata lor.

Alice îşi scoase tricoul, apoi slipul, fiind urmată la scurt timp de Karen. Pe canapeaua destul de strâmtă din vestiar, fetele începură să se iubească cu pasiune, sărutându-şi corpurile în voie. Cea din urmă spuse, pe un ton voit supărat:

— Tu, în orice caz, nu ai sânii ca nişte pectorali de bărbat. Eu îi găsesc destul de apetisanţi şi bine conturaţi.

Şi, zicând acestea, prinse a-i săruta şi a le lua sfârcurile în gură, cu o pricepere la care nu te-ai fi aşteptat atunci când o priveai aruncând la coş.

— Nu te jena — replică Alice — şi nu fii supărată pe mine! Mănâncă-i, dacă îţi plac!

Fetele izbucniră în râs şi se îmbrăţişară apoi de parcă o făceau pentru ultima dată. La un moment dat, devenind serioasă, Karen se ridică de pe canapea, ca să-i facă mai mult loc iubitei sale. O ajută să se întindă cât era de lungă, îi îndepărtă uşor picioarele şi începu să o mângâie delicat în interiorul coapselor. Unghiile ei tăiate scurt erau mai reci decât buricele degetelor şi asta o înfiora de plăcere pe Alice. Simţi un spasm care îi răscoli întreaga fiinţă, când unul dintre degetele celei care îi provoca nespusa plăcere pătrunse puţin înăuntru. Floarea ei se desfăcu de la sine, umezindu-se instantaneu. Cu ochii închişi, simţi că acea clipă de nebunie care era numai a lor nu se afla prea departe şi o prinse pe Karen de cap cu ambele mâini. Limba acesteia începu să alerge în interior, făcând-o pe Alice să se cabreze şi să apese ceafa iubitei ei din ce în ce mai tare. Amândouă gemeau, mişcându-se la unison.

— Îţi place? — întrebă Alice, cu vocea gâtuită de emoţia trăită, însă Karen nu-i răspunse, mulţu-mindu-se doar să clatine din cap în sus şi în jos.

Era nemaipomenită şi de aceea o iubea atât de mult! Acest ultim gând o făcu să se excite şi mai tare, să tresară la fiecare secundă, până când, deodată, mai apucă să spună, înainte de a termina, doar:

— Acum!

Prietena ei o privi fericită, dar Alice avea o paloare neobişnuită, iar inima ei bătea mult prea repede. Faţa îi era desfigurată şi înnecată în sudoare. Cu degete tremurânde, Karen îi ridică pleoapele lăsate şi nu văzu altceva decât albul ochilor. Groaza o cuprinse imediat.

— Alice! — strigă ea. Ce este cu tine?

— Nu ştiu... Karen... nu mă simt... bine... voi muri!...

— Ba n-ai să mori deloc. Nu vreau eu să mori! Şi colega ei îi trase repede chiloţii, apoi tricoul, se echipă şi ea în grabă, o mai palpă o dată în zona inimii şi alergă la primul telefon pentru a chema salvarea. Din uşă mai auzi doar două cuvinte din gura iubitei ei: „telefon" şi „ziarista".

— Alo, Judith Waller? Jane Heron ezită puţin înainte de a răspunde. Vocea tremurândă şi speriată care i se adresa îi păru complet străină la început.

— Da! — răspunse ea cu jumătate de gură, gândindu-se că ar putea să fie Tina, amanta lui Burrell.

— La telefon e Karen Matovich, prietena Alicei Brainbridge de la clubul sportiv. Mi-aţi spus să vă sun dacă se întâmplă ceva.

— Şi s-a întâmplat?

— Cred că este destul de grav. Alice a suferit o criză teribilă şi a fost transportată de urgenţă la Spitalul Central, unde mă aflu şi eu în acest moment. Am vrut să stau lângă ea, însă nu m-au lăsat să intru. Mai încolo am aflat că a suferit o criză cardiacă şi că este la reanimare.

— Dar cum s-a putut întâmpla aşa ceva, căci se simţea foarte bine când eram noi acolo?

— Ei bine, ştiţi că noi suntem împreună, Alice şi cu mine. După ce au plecat toate fetele din vestiar, noi am mai stat puţin şi, fiindcă era atât de tensionată, am ajutat-o să aibă un orgasm. Cred că nu aveţi nevoie de alte amănunte picante. Încă de când mai eraţi şi dumneavoastră acolo se plângea de nişte arsuri, de un gust amar în gură şi de oboseală extremă. După sex, inima ei a început să bată cu mare viteză, iar pulsul i s-a accelerat în mod îngrijorător. Ţinea ochii închişi, iar când i-am ridicat pleoapele, pupilele nu i se zăreau. N-am văzut decât albul ochilor şi m-am speriat îngrozitor. Am alergat imediat după ajutor.

— Zici că acum eşti încă la spital?

— În sala de aşteptare.

— Aşteaptă-mă acolo, ajung în douăzeci de minute.

Închise telefonul şi formă, grăbindu-se, numărul lui Eric.

— Amice, dacă eşti deja în scutece, fă bine şi îmbracă-te rapid, ca să vii fuguţa la serviciul de urgenţă al Spitalului Central. Se pare că „simpaticul" corticoid a lovit din nou. E vorba de una dintre cele două lesbiene din sala de sport. Îţi aminteşti?

CAPITOLUL 13

— Care dintre ele, cea care a spus ce-a spus?

— Exact, o cheamă Alice Brainbridge.

— Ne vedem acolo!

Când ajunse Jane, Eric se afla deja alături de Karen Matovich. Fata plângea înăbuşit în braţele lui. De aceea detectivul nici nu îşi mai aprinsese ţigara, pe care, totuşi, o ţinea în colţul gurii.

— De când se află aici? — o întrebă Jane pe fată.

— Nu ştiu cu precizie. Au luat-o şi eu am ajuns mai târziu, pentru că n-a fost suficient loc în ambulanţă, spuse tânăra sportivă, total dezorientată. De ce nu-mi dau voie să o văd, spunându-mi întruna că este prea devreme pentru vizite?

— Hai că aranjăm noi asta, nu te nelinişti!

— Dar v-am spus că nu ne lasă să intrăm.

— Vino şi lasă boceala! — deveni poliţista mai autoritară.

Intrară toţi trei la camera de gardă, unde o asistentă durdulie încerca să împiedice accesul unei femei al cărei soţ fusese adus în mare grabă cu capul spart. Femeia în halat alb încercă să le taie şi lor calea, însă Jane Heron îşi scoase imediat legitimaţia din buzunar şi asistenta nu avu nimic de comentat, făcându-le loc. Doi paşi mai încolo dădu de un internist, pe care îl întrebă:

— Ştiţi ceva de o tânără pe nume Brainbridge?

— Chiar eu am luat-o în primire acum aproape o oră. E la cardiologie, la reanimare.

Jane mulţumi scurt şi urmă săgeţile care conduceau spre secţia respectivă, cu Eric şi Karen pe urmele ei. Fata se miră:

— Nu ştiam că o legitimaţie de presă poate deschide orice uşă.

— O să-ţi explicăm mai târziu despre toate acestea, îi spuse din spatele ei detectivul Black, ca să n-o mai deranjeze pe Jane, care forma avangarda micii lor echipe.

— Alice! — se sufocă în plâns Karen la vederea prietenei ei, care avea o mască pe gură, perfuzie în braţ şi nişte ventuze ce o conectau la vreo trei aparate computerizate.

O asistentă preocupată de studierea fişei de internare a tinerei fete interveni imediat.

— Nu aveţi ce căuta aici, vă rog să părăsiţi imediat salonul!

Jane îşi prezentă din nou legitimaţia cea făcătoare de minuni.

— Ah, înţeleg, făcu asistenta şi îşi potoli pe loc elanul de cerber. Însă mergeţi uşor şi evitaţi să produceţi zgomote! E foarte slăbită.

— Diagnosticul? se interesă Eric.

— La întrebarea asta nici noi nu am găsit vreun răspuns până în prezent. După cum indică aparatele, se pare că nu are nimic. Inima ei bate normal, la fel şi pulsul; în jur de 80 de bătăi pe minut. Analizele efectuate nu sunt toate gata, însă

electrocardiograma şi ecografia nu ne-au arătat că ar fi ceva probleme grave. La fel, n-am depistat nici vreo leziune internă. Doar bila este ceva mai inflamată, dar asta n-are nici o legătură cu starea alarmantă în care am găsit-o pe fată.

— Sunteţi amabilă să ne lăsaţi singuri cu ea pentru un moment? — o rugă Jane.

— Vă las cinci minute, dar dacă intervine ceva mă chemaţi imediat, apăsând pe butonul acesta roşu, bine? Tot ce-i trebuie acum este linişte şi odihnă, aşa că şi eu vă rog să ţineţi cont de acest lucru.

— Alice! — repetă Karen cu duioşie, punându-şi mâna pe antebraţul ei.

— Acum e în regulă, vorbi bolnava, vizibil slăbită, dar am crezut că mă duc.

— E prima dată când ţi se întâmplă aşa ceva? — se interesă poliţista. N-ai mai avut nici o criză, cât de neînsemnată, până acum?

— Absolut niciodată. Dar sunt convinsă că este în legătură cu ceea ce v-am spus la vestiar. Antrenorul ne dopează, introducându-ne mizerii în mâncare. De aceea am şi fierea inflamată. Probabil că doza de astăzi nu mi-a priit şi am făcut cine ştie ce complicaţii.

— E posibil. Stai să vedem rezultatele analizelor de sânge şi poate vom afla adevărul, dacă nu intervine ceva între timp.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi. M-am gândit şi eu la asta şi am subtilizat un flacon cu sânge.

Şi Alice scoase mâna de sub cearşaf, întinzându-i poliţistei o mică eprubetă cu capac, umplută pe jumătate cu sânge. Apoi adăugă cu un zâmbet:

— Mi-au scos patru şi eu m-am gândit că n-au nevoie de toate, că doar nu sunt vreo donatoare onorifică! Am profitat de un moment de neatenţie din partea lor şi am subtilizat unul de pe cărucior. Cum e vorba de sângele meu, cred că fapta nu poate fi calificată drept furt, încercă ea să glumească.

— Ai procedat excelent!

— M-am gândit că, poate, cu relaţiile dumneavoastră, îl veţi putea duce pentru investigaţii amănunţite la alt laborator. Asta vă va ajuta şi la redactarea articolului, nu-i aşa?

— Eşti genială! — se entuziasma Jane, dar trebuie să vă aducem ceva la cunoştinţă.

— Bănuiam eu, suspină Karen. Sunteţi ziarişti cum suntem noi heterosexuale, nu?

— Preferinţele voastre vă privesc numai pe voi, însă bănuiala ţi s-a adeverit. Suntem detectivii Jane Heron şi Eric Black, de la Departamentul Poliţiei Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale".

— Şi anchetaţi probleme de dopaj?

— Oarecum, Alice. Un dublu asasinat, mai precis, care e legat de porcăria ce vi s-a dat vouă să o înghiţiţi. Este un produs nou, în fază de testare pe sportivi. Flaconul cu sângele tău va ajunge în laboratorul nostru special şi vom afla cu siguranţă, de astă dată, cu ce avem de-a face.

— Inutil să vă mai spunem că nu trebuie să afle nimeni de chestia asta, nu-i aşa?! — îşi luă Eric asigurările de rigoare.

Atente la tot ce auziseră, fetele promiseră că nu vor scoate nicio vorbă, nici chiar în faţa propriilor părinţi. Dar Karen avea şi ea o rugăminte:

— Din moment ce legitimaţiile dumneavoastră de „ziarişti" deschid toate uşile şi rezolvă toate problemele, n-aţi putea interveni pe lângă medici să mă lase să mai stau o oră cu Alice? Mă fac mică, mică de tot într-un colţ şi nici nu respir, ca să nu o deranjez. Doar mă uit la ea, mă înţelegeţi, nu?

— Să văd dacă se poate, îi promise Jane şi detectivii părăsiră salonul.

— De parcă nu era suficient că aveţi prostul obicei de a-mi strica sfârşitul de săptămână, acum mă mai sculaţi şi noaptea din pat! — se răsti la telefon criminalistului Butch Harrison. Nu puteaţi aştepta până mâine dimineaţă?

Black îl aştepta în faţa laboratorului de un sfert de oră. Plăti el taxiul, după care îi răspunse prietenului şi colegului său:

— Mama m-a învăţat încă de mic să bat fierul cât e cald. Şi apoi, nu ne-ai spus tu să te ţinem la curent? Asta am şi făcut.

— Bine, bine, acum despre ce mai este vorba? Aveţi noutăţi?

— O altă sportivă a fost dusă de urgenţă la spital, acuzând o stare asemănătoare cu cea care a trimis-o pe Camille Schulze pe lumea cealaltă, l-au recoltat probe de sânge şi am făcut rost de un flacon. Vrei să te uiţi puţin la el?

— Ce mai întrebare! Şi fata cum se simte?

— Am telefonat adineauri şi ritmul ei cardiac a scăzut la 75 de pulsaţii pe minut.

— Înseamnă că a scăpat! Asta e o minune, să ştiţi, dacă voi găsi în sânge ceea ce credem noi că este. O adevărată minune!

— Mai durează mult până îmi spui ceva ce nu ştiu? — îl enervă detectivul.

— Ia ascultă! Eu nu citesc în bule de cristal, în palmă sau în cărţi şi nici nu sunt cine ştie ce madamă ghicitoare. Eu lucrez cu tangibilul şi molecularul, nu cu elucubraţii fantasmagorice. Iar molecularul nu umblă pe stradă în pielea goală, călare pe o coadă de mătură! Trebuie să-i faci curte, să-l doreşti şi să-l vânezi ca să dai de el. Apoi e necesar să-i mângâi părul, să-i lubrifiezi citoplasmă, să-i pigmentezi nucleul şi să-i gâdili electronul. Adică, să te porţi cu el ca un îndrăgostit. Ai înţeles vreun cuvânt?

— Doamne fereşte! — se apără Black. Cum să fac aşa ceva?

— E bine, încă un pic şi devii aproape uman. După câteva minute, care poliţistului i se părură veacuri de obosit ce era, un surâs greu perceptibil pentru un ochi neavizat se materializa pe chipul doctorului. Eric nu se mai putu abţine:

— E aceeaşi otravă?

— Da, deşi de o compoziţie uşor diferită faţă de cea găsită în sângele Marei Bachman. Bănuiesc că este dintr-o generaţie anterioară, mai puţin elaborată şi de o concentraţie ceva mai slabă. Probabil că antrenorul de baschet şi-a făcut provizii dintr-un stoc mai vechi.

— Perfect! Mulţumesc, bătrâne! Detectivul scoase celularul din buzunar şi formă numărul de telefon de acasă al partenerei sale, pe care o trimisese să se odihnească.

— Aşa e cum am bănuit. De mâine, gata cu jurnaliştii Jeff Middleton şi Judith Waller. Intră în acţiune cavaleria!

CAPITOLUL 14

Dacă Al Brown visa să se îmbogăţească, devenind un antrenor curtat de marile cluburi de baschet, speranţele sale erau foarte aproape de a se nărui. Îşi îndopase „mânzele", aşa cum le spunea el sportivelor lui, cu hormoni pe cât de periculoşi, pe atât de ilegali. Locuia într-un imobil de la periferie, într-un cartier departe de ceea ce se poate numi luxos. Detectivii Jane Heron şi Eric Black urcară câteva trepte, apoi străbătură un coridor luminat doar de un bec minuscul şi sunară la o uşă murdară, de sub care răzbătea o rază de lumină.

— N-a apucat să plece.

O voce somnoroasă îi întrebă cine erau şi ce voiau. Răspunse poliţistul:

— Jeff Middleton şi Judith Waller. Aveţi un minut liber?

— La ora asta matinală? — se revoltă antrenorul.

— Pentru succes nu există o oră anume. Mormăind încontinuu, Al Brown întredeschise uşa, fără a scoate lanţul şi le zise:

— Ne putem întâlni peste o oră, la sală. Acum n-am nici un chef de interviuri sau de fotografii.

— Poate te convinge asta să ai! — zise Eric, vârându-i legitimaţia de poliţist sub nas. Te drogai cumva?

Uriaşul blond dădu să închidă uşa, însă Black smulsese deja lanţul de protecţie cu o puternică lovitură de picior, după care îşi scoase şi pistolul de la centură. Dând buzna în locuinţă, ameninţă:

— O.K., putem discuta şi altfel!

Şi, pentru că antrenorul avea de gând să devină din nou agresiv, la fel ca în ziua trecută, Eric îi aplică preventiv o lovitură cu patul armei drept în moalele capului, făcându-l să îngenuncheze, ameţit. Când îşi veni în fire, bărbatul începu să urle:

— Am să vă dau în judecată! Aveţi mandat ca să daţi buzna peste mine la ora 07:00 dimineaţa?

— După cele ce-ţi vom spune, nu o să mai vrei niciun mandat. Pe pariu?

— Te alegi cel puţin cu o condamnare pe câţiva ani buni, îl intimida şi Jane. Te paşte puşcăria, frăţioare!

Înmuindu-se de tot, gazda abia mai putu spune:

— Bine, dar eu nu mă drogăm, puteţi să căutaţi cât poftiţi!

— Nu despre asta este vorba, continuă ea dialogul, ci despre porcăriile pe care le dai fetelor tale, la care ţii atât de mult încât vrei să le vezi pe toate la cimitir!

— Alice Brainbridge n-a suportat ultima ta doză de corticoid, fiind cât pe ce să plece pe lumea cealaltă, vorbi din nou Black. Acum se află la spital, în secţia de recuperare cardiologică.

În acel moment, echilibrul antrenorului deveni din nou precar şi omul îşi dădu drumul pe un fotoliu. Urmă la rând Jane, ca să-l bage şi mai mult în sperieţi:

— Analiza sângelui ei a spus mai mult decât trebuia despre porcăria pe care le-o dădeai fetelor s-o înghită fără ştirea lor.

Dar intimidarea delincventului nu se încheiase, acum detectivul fiind cel care-l propti în corzi:

— Erai sub atenta noastră observaţie de mult timp. Tu şi întreaga echipă. Ştiam că, până la urmă, se va produce un asemenea accident. Noroc că fata n-a murit, altfel mai ieşeai din închisoare doar cu picioarele înainte. Sau, în cel mai fericit caz, în baston!

— Încercaţi să mă trageţi pe sfoară cu ceva, încercă Brown să-şi joace şi ultima carte. Nu aveţi dreptul să năvăliţi peste oameni în halul ăsta, fără niciun mandat.

Poliţista se enervă de-a binelea:

— Cred că nu te duce mintea prea departe, pocitanie! Vrei să-ţi spun de ce nu avem încă mandat? Pentru că ancheta nu este încă oficială, dar până mâine va fi şi atunci vei primi un teanc de mandate numai pentru tine, ca să ai cu ce te delecta. Asta în cazul în care ştii să citeşti! Tu eşti doar plevuşcă. Pe noi ne interesează, de fapt, rechinii care se ocupă cu traficul de corticoide şi asasinează sportivii cu bună ştiinţă, pentru a se îmbogăţi. Aşa că, hotărăşte-te: din două, una. Ori faci pe tâmpitul în continuare şi, în acest caz, după ce le facem fetelor analizele de rigoare, te băgăm după gratii, ori colaborezi cu noi cât nu e încă prea târziu şi atunci ne prefacem că uităm de persoana ta importantă. Desigur, cu condiţia să părăseşti oraşul deîndată ce-ţi dăm un semnal şi să nu mai auzim niciodată de tine. Îţi dau 20 de secunde de gândire, începând din acest moment! Şi poliţista începu să numere cu voce tare:

— Unu, doi, treisprezece, patrusprezece, nouăsprezece, gata ! Timpul a expirat.

— Nu mi-aţi spus ce aşteptaţi de la mine.

— Deci, te-ai hotărât pentru colaborare. Pentru început, ia povesteşte-ne tu nouă ceea ce vrem să auzim. Dar aşa, cu amănunte, că ne plac poveştile!

Al Brown parcă îmbătrânise cu zece ani în ultimele cinci minute. Frecându-se în creştetul capului, spuse:

— Pot să mă încred în dumneavoastră?

— Ai o alternativă mai sigură? — îl ironiza Eric.

Antrenorul luase legătura cu laboratorul condus de doctorul Rutger Schulze, prin intermediul unui fost prieten din copilărie, care dăduse ortu' popii între timp, din pricina unei supradoze de cocaină. Brown cumpăra corticoidele pe bani grei şi ajunsese la concluzia că fără de ele nu va atinge niciodată marea performanţă, indiferent cât de talentate ar fi fost jucătoarele lui. Da, îl cunoscuse pe Dennis Burrel, acasă la doctor. Acesta din urmă îi asigurase că, în timpul competiţiilor, dopingul nu putea fi descoperit, fiindcă noul medicament acţiona numai în perioadele de antrenament, pentru dezvoltarea musculaturii. Zicea că nu prezintă niciun risc, chiar fata lui fiind tratată în acelaşi mod. Pe urmă auzise de moartea fiicei lui Schulze şi se speriase puţin, însă nu era sigur dacă fata a murit de inimă sau din alt motiv. Pe deasupra, beţia posibilului succes îi întunecase raţiunea şi continuă să le pună fetelor corticoidul în mâncare. Dacă nu

obţinea performanţe importante, patronii clubului la care era angajat aveau de gând să-l concedieze. Ce putea face?

— Bine, pentru moment e suficient, conchise Jane. Nu părăseşti oraşul până nu primeşti veşti de la noi. Altfel te dăm în urmărire în toată America. Şi nu spui o vorbă nimănui. Mai bine stai acasă, lângă telefon, căci declanşarea operaţiunilor e o chestiune de ore. Asta dacă nu vrei să fii lichidat de rechinii despre care îţi spuneam.

Pe scări, ea îi zise partenerului său:

— Acum, că Brown nu ne mai pune probleme, să mergem la birou şi să-l punem la curent pe căpitanul Corky West cu ultimele noastre concluzii. Trebuie să pregătească întreaga echipă pentru declanşarea arestărilor.

CAPITOLUL 14

Dennis Burrell o proptise pe Tina cu capul în perete şi împingea în spatele ei cu toată puterea. Era dementială mulatra asta! Fata se arcuia, ce mai, dansa de-a binelea, de parcă se afla într-un bar de striptease, unde interpreta rolul unei iepe în călduri! El o prinsese de superbii ei sâni şi strângea fără să-i pese că i-ar putea provoca durere. Dar fetei îi plăcea acest gen de chin şi nu exista nici un pericol în această privinţă. îşi bombase pieptul ca să poată fi apucată mai bine, iar bazinul şi-l arcuise, ridicându-l în sus cât putuse de mult. Femeia i se potrivea ca o mănuşă lui Burrell, iar el ştia asta. Era medicamentul ideal contra stărilor tensionale prin care trecea în ultima vreme.

Spre marea lui plăcere, Tina îşi balansa şoldurile în toate cele patru puncte cardinale şi îşi sugea dinţii la fiecare intromisiune profundă a lui. Bărbatul dădu drumul sânilor cu un mic regret, o prinse cu o mână de ceafă, iar cu cealaltă o apăsa pe talie, ca să pătrundă până la maximum. Devenise furios şi mişcările lui agitate dovedeau din plin acest lucru. Când termină, cu un geamăt prelung, Burrell simţi cum ceva din interior încerca parcă să-l reţină, zvâcnind la intervale regulate. Se extrase, totuşi, lăsându-se să alunece alături de ea pe pat. Tina i se adresă cu glas alintat, imitând pisicile din desenele animate:

— Nu-i aşa că n-ai să te plictiseşti niciodată de mine?

— Deocamdată nu trebuie să te îngrijoreze acest lucru. Când va veni momentul, ai să fii prima care va afla. Pentru moment, priceperea ta sexuală nu poate fi pusă la îndoială, numai că, în ziua de azi, necazurile se adună cu rapiditate. Oricum, nu cred că va fi vorba de ceva personal, în cazul în care va trebui să ne despărţim.

— Poate te-aş putea ajuta şi eu în vreun fel, dacă mi-ai vorbi despre afacerile şi problemele care te preocupă.

Bărbatul schiţă doar un gest, pentru că îl enervase îndrăzneala ei, dar se abţinu imediat să o mai apostrofeze verbal. De ce nu, la urma urmelor?

— Într-adevăr ai accepta să-mi faci un mare serviciu?

— Doar ei m-am oferit, ai uitat?

— Fără să pui întrebări la care nu ţi-aş putea răspunde?

— Fac tot ce vrei tu ca să te mulţumesc pe toate planurile!

— Chiar şi genul de serviciu în care ar trebui să pui mult suflet şi pasiune? înţelegi la ce mă refer...

Tina izbucni în râs:

— Vrei să mă culc cu vreun tip cu care ai nişte probleme, nu-i aşa? Atunci treci la amănunte. Ştii că de la treaba asta nu mă dau niciodată în lături. Cine e persoana?

— Rutger Schulze, răspunse scurt Burrell.

— Individul la care am fost acasă de vreo două ori? Perfect! Mie îmi e de ajuns, numai să aranjezi tu detaliile şi să mi le comunici. Vrei să şi aflu de la el ceva anume?

— Nu, numai să i-o tragi şi atât. Pe urmă intervin eu.

Doctorul Schulze se smulse din lecturarea cotidianului „Los Angeles Times", când pe uşă intră majordomul său, Williams Curtis.

— O anumită tânără domnişoară cere să vă vadă, domnule, spuse acesta pe un ton dezaprobator, accentuând cuvintele „anumită" şi „domnişoară". Trebuie să o introduc sau să-i spun că nu sunteţi acasă?

— Spune-mi despre cine e vorba, fără să foloseşti tonuri excesiv de politicoase sau insinuante şi apoi mai vedem.

— La intrare se află domnişoara Tina Stanshall, prietena domnului Dennis Burrell.

— I-auzi! Şi n-a spus ce vrea de la mine? Atunci las-o să intre!

Servitorul îşi manifestă dezaprobarea printr-o grimasă fără echivoc, însă se mulţumi să spună doar: „Prea bine, domnule!" şi ieşi, abţinându-se de la alte comentarii nelalocul lor. În scurt timp, mulatra îşi făcu apariţia, determinând ochelarii doctorului să alunece de pe nas direct în ceaşca de ceai.

Complet zăpăcit de costumaţia Tinei, stăpânul casei îşi pierdu pe loc siguranţa de sine şi, cu stângăcie, o invită pe tânără să ia loc. Ea îi mulţumi surâzătoare şi îşi încredinţa posteriorul moliciunii ospitaliere ale unui fotoliu de piele, depărtându-şi aproape imediat lungile picioare brune, ca doctorul să aibă ce privi. Slipul ei roşu foarte decoltat era extrem de vizibil sub minijupa neagră cu care venise îmbrăcată sau, mai exact spus, semiîmbrăcată. Sfârcurile sânilor ei lăsaţi liberi — capabili să osândească la păcat 100 de pustnici — împungeau stofa subţire a unei bluze având toţi nasturii descheiaţi, strânsă într-un nod deasupra buricului.

— Sunteţi întotdeauna aşa de lejer îmbrăcată? — nu se putu abţine doctorul să n-o întrebe, cu oarecare ironie în glas.

— Numai în anotimpurile călduroase, se prefăcu Tina a nu pricepe motivele acestei remarci şi nici usturimea ei.

Pe urmă arboră un surâs ademenitor, adăugând:

— Scuzaţi-mă! — însă nu îşi strânse deloc picioarele. Sunt de neiertat!

— Nu face nimic, dar presupun că nu aţi venit în vizită la mine doar pentru ca eu să pot admira sumara dumneavoastră ţinută?

— Nu, desigur că nu. Am venit să stau de vorbă cu dumneavoastră deoarece Dennis mă îngrijorează în ultimul timp.

— În ce mod?

— Nopţile nu mai doarme deloc, iar când, totuşi, reuşeşte să închidă ochii, are nişte coşmaruri îngrozitoare. Cum vă cunoşteam şi cum el mi-a vorbit adesea despre dumneavoastră cu mult respect, m-am gândit că l-aţi putea ajuta prin intermediul meu.

Rutger Schulze, tulburat de-a binelea, se aşeză pe sofaua din faţa fotoliului în care şedea fata şi privi adânc între picioarele ei, pentru a se ridica apoi precipitat, frământându-şi degetele crispate.

— Domnişoară! — şi se opri puţin la acest cuvânt, gâtul lui fiind sugrumat de o gheară nevăzută a emoţiei — cunoaşteţi perfect situaţia prin care trece familia mea, nu-i aşa?

— La ce anume vă referiţi, domnule doctor? — întrebă ea, făcând pe proasta.

— Nu au trecut nici două luni, continuă medicul pe un ton glacial, de când fiica noastră, în vârstă de 20 de ani, a decedat. Ea era iubita lui Dennis. După un interval indecent de scurt, el are o nouă amantă. E o situaţie extrem de delicată. Eu ştiu foarte bine că nu era îndrăgostit de Camille în aşa măsură încât să poarte doliu după ea, însă se culcau împreună, nu? Să se afişeze acum, în lumea în care mă mişc, în compania unei...

— Unei ce?

— Unei... noi cuceriri! Vă rog să nu faceţi pe naiva, pentru că naivitatea nu vă vine bine.

— Nu prea înţeleg unde vreţi să ajungeţi. Eu venisem la dumneavoastră doar pentru o consultaţie de specialitate.

— Nu am nimic contra dumneavoastră, puteţi să fiţi sigură de asta, însă vă rog să înţelegeţi că, în asemenea condiţii, stările psihice ale lui Dennis sunt ultimele griji din lume de care îmi pasă. Aşa că nu pot descifra sensul vizitei pe care tocmai mi-o faceţi.

— Totuşi, murmură ea, aş fi jurat că relaţiile dintre dumneavoastră şi el sunt mult mai... strânse decât îmi spuneţi. Nu foarte explicit, ce-i drept, prietenul meu m-a lăsat să înţeleg că...

— Ştiu, recunoscu doctorul. A fost o vreme în care l-am considerat ca pe un fiu, dar asta a fost cândva, îmi pare rău!

— Nu despre asta voiam să vă vorbesc, continuă Tina, care urma cu stricteţe indicaţiile primite la plecare de la amantul său.

— Dar despre ce?

— Păi, dumneavoastră ştiţi mai bine decât mine.

Schulze săgeta cu o privire furioasă femeia din faţa lui. Ea începuse să-şi mângâie cu lascivitate sternul, până între sânii enormi pentru statura ei, folosindu-se în acest scop de un deget ce se mişca în sus şi în jos, aparent maşinal şi inocent.

— La ce faceţi aluzie? — se răsti doctorul? Ce a putut să vă spună fostul antrenor al fiicei mele?

— Nimic precis, vă asigur! Mă gândeam, pur şi simplu, la cât de legaţi sunteţi unul de celălalt. Şi, cum sunteţi medic de profesie, voiam să mă ajutaţi să-l remontez puţin pe Dennis. Pe de altă parte, iertaţi-mi sinceritatea, eu nu v-am văzut decât de două ori până acum. Pot să afirm cu mâna pe inimă că vă găsesc extrem de... interesant. De fapt, contam pe această vizită pentru a vă cunoaşte mai bine. Nu-mi oferiţi ceva de băut?

Ar merita să i-o plătească nemernicului de Burrell, făcând sex cu amanta lui, se gândi doctorul. Din acel moment începu să-şi privească mai atent viitoarea victimă.

Mâna acesteia se înfiltrase cu o precizie diabolică sub materialul bluzei şi îşi mângâia cu gesturi provocatore mamelonul sânului stâng. În acelaşi timp, cu o privire excitantă, subliniată de zâmbetul accentuat al cărnoaselor ei buze, Tina urmărea ostentativ progresia erecţiei de nestăpânit din pantalonul subţire al lui Schulze.

Cu creierul paralizat de năvala bruscă a pasiunii, doctorul se deplasă cu pas mecanic până la uşă şi îşi chemă servitorul.

— Spune-i Arethei să ne servească ceai, iar tu urcă să vezi dacă doamna se simte bine. Astăzi am găsit-o foarte deprimată după micul dejun.

Gazda închise uşa şi nu mai spuse nimic. În schimb, deschise barul şi scoase de acolo două pahare, pe care le umplu cu scotch. Ciocniră, apoi băură cu înghiţituri mici, în aşteptarea servitoarei cu ceaiul. Aceasta apăru în scurt timp:

— Doamna şi-a luat medicamentele şi a adormit. Ceai chinezesc, de fructe sau Ceylon, domnule?

— Eu prefer Ceylon, vorbi Tina neîntrebată, depărtându-şi apoi şi mai mult pulpele.

Însă hotărî să se oprească deocamdată aici, aşteptând plecarea fetei. Bărbatul ţeapăn din faţa ei era deja gata pregătit; sărea în ochi de la o poştă. Diagnosticul ei se confirmă după ce Aretha depuse tava pe o măsuţă joasă.

— Spune-i lui Williams că doresc să nu fiu deranjat până ce nu-l chem eu. Domnişoara şi cu mine avem lucruri importante de discutat.

— Cum doreşte domnul, mai spuse subreta şi plecă fără vreun alt cuvânt.

Rutger Schulze nu ştia unde să se mai aşeze. Pentru a-l scoate din încurcătură, mulatra se ridică tacticos din fotoliu, onorând cu fesele-i puternice marginea canapelei şi oferindu-i doctorului un loc lângă ea. Baletul voluptos al limbii fetei în jurul unui biscuit, pe care îl înmuiase în ceai, îl făcu pe bărbat să-şi piardă minţile complet. Totuşi, întrebă, fiind străfulgerat de o ultimă doză de raţiune:

— Ce joc jucaţi cu mine?

— Jocul amorului, ursuleţule. Ştii, indispoziţia lui Dennis era doar un pretext pentru această vizită. Aveam într-adevăr plăcerea să te cunosc mai bine.

Stupefiat, bărbatul o văzu ridicându-şi fusta deasupra pântecelui şi dându-şi slipul la o parte, ca ei să poată privi mai bine triunghiul pubian ce i se oferea. Pentru a arăta şi mai exact de ce putea fi în stare, Tina nu mai linse biscuitul, ci şi-l introduse jos, totul sub privirile pironite ale doctorului.

— Vrei să guşti şi tu? — îl ademeni ea. Medicul se apropie în sfârşit de canapea, însă fata nu-l mai lăsă să se aşeze. Îl prinse de talie, trăgându-l mai mult înspre ea, după care îi lăsă pantalonii cu elastic în vine, apoi chiloţii. Se afla de mult în stare de erecţie; era evident acest lucru după culoarea vineţie a membrului său. Tina începu să se joace cu acesta la fel cum procedase mai înainte cu biscuitul. Nodul bluzei i se deschisese ca din senin, iar mulatra nu se sfii să plimbe sexul bărbatului pe ei şi între ei, ca apoi să revină la primul procedeu, care — ştia ea ce ştia — le provoca masculilor o plăcere de neasemuit.

De teamă ca partida să nu se termine prea repede, fata îl împinse pe Schulze pe canapea, încălecându-l cu agilitate şi lăsându-l să facă ce voia cu

superbii ei sâni. În acelaşi timp, îşi începu dansul preferat, acum fiind în postura de călăreaţă. Bărbatul începu să geamă de plăcere chiar din momentul în care fusese obligat să pătrundă în adâncurile ei. Mişcările Tinei şi sfârcurile care îl împungeau determinară apariţia primelor broboane de sudoare pe faţa lui.

— Împunge-mă, ursule! — îl întărâtă şi mai mult amazoana, iar doctorul dădu degrabă curs invitaţiei, prinzând-o cu străşnicie de fese şi trăgând-o spre el. Apoi îi dădu voie să se înalţe puţin, ca pe urmă să-i poată aplica acelaşi tratament, iarăşi şi iarăşi.

Gura lui nu mai pridídea cu alintarea sfârcurilor şi a mameloanelor, dar, de fiecare dată când prindea în strânsoarea dinţilor lui câte unul, bărbatul percepea gelozia celuilalt şi se repezea la acesta. Iar ciclul se repeta cu o cadenţă demnă de un puşti de 18 ani. Inima îi bătea nebuneşte, dar n-ar fi dat drumul acelor minunate fese din mâini pentru nimic în lume! Sexul e ceva minunat, se gândi el, zmucindu-se în sus, în vreme ce mâinile sale o trăgeau pe ea în jos.

Tina intui că doctorul ar vrea să intre mai mult şi-i spuse:

— Stai puţin, că vreau să-ţi dau şi altceva.

Se ridică de pe el, îşi ţinu cu o mână fusta ridicată, se întoarse cu spatele şi încalecă sofaua, postându-se cu picioarele depărtate. Apoi îl întrebă:

— Îţi place ceea ce vezi?

Şi, cum nu primi niciun răspuns din partea bărbatului înfierbântat, care acum o mângâia pe sâni şi o săruta pe spate, îl invită:

— Poţi să mă săruţi oriunde vrei tu!

El coborî din ce în ce mai mult şi nu omise niciun amănunt în calea gurii lui înfometate de amor. După circa un minut, timp în care zăbovise între fesele şi pulpele tinere ale fetei, Schulze şi-o potrivi din nou acolo unde mai fusese o dată şi îşi reluă atacul. Ochii aproape îi ieşiseră din orbite, iar faţa lui schimonosită dovedea cu prisosinţă efortul pe care îl depunea pentru a-şi satisface pofta sexuală şi — credea el — pe cea a partenerei dinaintea lui. Nu mai avea mult, dar... deodată uşa se deschise larg.

— Martina!..., mai apucă el să articuleze, înainte de a auzi prima detunătură care zgudui întreaga casă.

O arsură îi incendie spatele de durere, dar nu apucă să conştientizeze acest lucru, pentru că urmă o a doua, apoi a treia şi cine ştie câte altele. Doctorul Schulze şi Tina Stanshall îşi dădură viaţa împreunaţi grotesc, rămânând răstigniţi într-o baltă de sânge, pe sofa, cu trupurile sfârtecate de gloanţe.

Înainte ca servitorii Aretha Smith şi Williams Curtis să vină în fugă la locul faptei, pentru a vedea ce se petrece, Martina Schulze îşi potrivi în dreptul gurii ţeava puştii de vânătoare, zburându-şi creierii. Fusese cea de-a opta detunătură.

CAPITOLUL 15

Simon Molland îşi duse mâna la spate şi, înainte ca Dennis Burrel să se poată feri, îi aplică acestuia o palmă care-l proiectă la pământ fără drept de apel. Antrenorul se ridică buimac, prima lui tentaţie fiind de a riposta cu aceeaşi monedă. Dar pasul înainte pe care-l făcură cele două gorile, de care Molland nu se despărţea niciodată, îi tăie elanul.

— Ce-ai făcut? Ea e acum cu el? Poate mai ai timp să-i dai un telefon, ca să opreşti toate astea, zise patronul, vizibil uşurat de gestul său.

— E prea târziu, răspunse Burrell, frecându-şi obrazul. Ea nu e genul care să-şi piardă vremea cu preliminarii. Poate că acum o fac chiar a doua oară.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de când îţi permiţi tu astfel de iniţiative? Vrei să mergi mai repede decât trenul, da?

— Am crezut că fac un lucru bun! Tina are darul de a fermeca pe oricine. Ai să vezi că îi va mânca din palmă. E garantat! În felul acesta, îl putem stăpâni. E destul să-l ameninţăm, că nevastă-sa va afla întreaga poveste şi termină imediat cu insistenţele lui deontologice stupide în materie de fortifiante pentru sportivi. Dumneavoastră nu veţi avea decât de câştigat din asta, fiindcă nu o să ceară mereu tot mai mulţi bani pentru el.

— Mă iei drept tâmpit? Ştiu ce soi de rechin eşti, ca să-mi dau seama că nu mai poţi tu de interesele mele! Singurul motiv al idioatei intrigi ţesute de tine este acela de a-l şantaja pe Schulze — acest încurcă-lume de doctor —, dar nu pentru a-l face să înceteze cu pretenţiile lui materiale tot mai mari în materie de „XY – 108". Ideea ta de mic gunoi ce eşti este de a-l stăpâni tu pe doctor, ca să nu îţi mai poată refuza nimic şi să te poţi bucura de ascensiunea lui în reţea, consolidându-ţi astfel propria poziţie.

— Dar nu e adevărat! — contraatacă Burrell. În acest caz, aş fi folosit singur noul produs, dând lovitura fără să vă spun vouă niciun cuvânt.

— Chiar aşa?

Molland se întoarse spre paznicii lui, luându-i ca martori, cu o expresie batjocoritoare:

— Aţi văzut, măi, băieţi? Acest individ are realmente ambiţia de a mă lua drept un imbecil.

Şi, în timp ce gorilele aprobau rânjind cele spuse de boss, acesta îl privi fix pe Burrell:

— Am convingerea că mintea nu te duce prea departe. Şi, totuşi, nu cred că eşti chiar atât de idiot încât să-ţi închipui că n-aş fi fost imediat informat dacă târfa ta s-ar fi insinuat la comandă, sub bagheta căcăciosului de doctor. Credeai că voi înghiţi momeala cu pretextele tale cretine, când ai venit în persoană să-mi aduci vestea? Ei bine, nemernicule, ai ratat! Ai ratat pe toată linia! Însă problema e alta: întreaga porcărie a ta m-a băgat pe mine în rahat.

— De ce? — nu înţelese antrenorul.

— Dacă i-am venit de hac băgăcioasei aceleia de Mara Bachman, am făcut-o pentru că te urmărise până la mine şi luase legătura cu poliţia, cretin ce eşti! Eu încercam acum să-i întind o altfel de capcană lui Rutger Schulze. Totul era pus la punct pentru începerea şantajului, dar a trebuit să te amesteci tu în afacere, cu curva aia a ta adunată de pe stradă. Doctorul urma să primească zilele astea un dosar complet şi de nezdruncinat cum că fusese amantul prietenei fiicei sale, Mara Bachman. O dată fata asasinată, te las pe tine să ghiceşti consecinţele, dacă poţi. Schulze n-ar fi riscat să demaşte trucurile noastre, de teamă să nu fie prins cu mâţa-n sac în privinţa corticoidului şi a testării acestuia pe propria fiică. Până la urmă, ar fi cedat şi ar fi acceptat să ne vândă acţiunile pe care le are în companiile mele. Dacă nu erai tu, aş fi scăpat definitiv de el. Te las acum să ghiceşti din zece încercări cui i-aş fi dat eu postul de director, maimuţoiule?

— Rahat! — dezlegă antrenorul, în cele din urmă, iţele încurcate ale întregii afaceri.

— Ei, da! S-a dus şansa vieţii tale, căcăciosule! Îndată ce fata va pleca de la el, doctorul se va dezmetici şi va înţelege că am încercat să-l şantajăm.

— Rahat! — repetă Burrell.

Şi, pentru a-i sublinie încă o dată cât de mult greşise, Molland îi mai administra o palmă usturătoare.

Sună telefonul şi răspunse una dintre cele două matahale care-i asigurau şefului paza:

— E pentru dumneavoastră! — şi îi întinse receptorul patronului.

Acesta îl luă cu un gest enervat şi ascultă.

— Eşti un om mort, mai spuse el, aparent fără adresă şi închise receptorul.

Pe urmă, livid la faţă, se întoarce spre Burrell, introduse mâna sub tiaină şi o scoase înarmată cu un pistol de calibru mare.

— Ai câştigat coroniţa! Te vei alege cu o gaură-n plus. Era servitoarea familiei Schulze, pe care o lăsam să te mai informeze şi pe tine din când în când, ca să te crezi deştept. Ghici ce mi-a spus?

— Că Tina şi-a făcut treaba? — încercă antrenorul timid.

— Definitiv. Mama Schulze l-a surprins pe soţul ei cum i-o trăgea mulatrei şi i-a făcut terci pe amândoi cu o puşcă automată de vânătoare, după care şi-a tras şi ea un glonte în gură. Curăţenie generală? Păi, atunci aşa să fie, voi continua cu tine!

— Nuuuu! — imploră Burrell.

— Ba daaaa!

Pistolul lui Molland scuipă două focuri, unul dintre gloanţe intrând în scăfârlia antrenorului, iar celălalt în gât.

— Curăţenie generală! — mai spuse o dată asasinul. Luaţi rahatul ăsta de-aici, că-mi pătează mocheta!

CAPITOLUL 16

Jane Heron se deplasa cu viteză spre locuinţa soţilor Schulze, la scena carnagiului. Îşi parcă BMW-ul în apropiere şi pătrunse în fastuoasa locuinţă. Nu era un spectacol frumos de văzut. În mijlocul criminaliştilor ce îşi vedeau fiecare de treaba lui, îl reperă pe locotenentul Brian Fredericks şi se duse direct la el.

— Iarăşi ne întâlnim ! Să nu-mi spui că...

— Nu-ţi spun, îl întrerupse Jane, fluturând un mandat, de data asta sunt în regulă. Dosarul Camille Schulze a fost redeschis în mod oficial, îmi pare rău că îţi iau caimacul, însă am tot cazul în mână. Fără dubii.

— Nicio supărare, îi răspunse locotenentul. Îţi dăruiesc ţie copilul, inclusiv apa din baie.

— Ia uite! — exclamă ea, recunoscând ceea ce mai rămăsese din Tina.

— O cunoşti?

— Am văzut-o o dată, întâmplător.

— Nu are nici un act la ea, dar, din spusele majordomului, se pare că se numea Tina Stanshall. Poţi confirma?

— Da, aşa o chema. Era amanta unui oarecare Dennis Burrel, fostul antrenor al fiicei familiei Schulze. Care e impresia ta, aşa, la cald, în legătură cu ce s-a întâmplat?

— Nimic foarte original. Stăpâna casei dormea la etaj, îndopată cu tranchilizante. Probabil că s-a trezit şi a vrut să stea de vorbă cu soţul ei, însă acesta dădea o consultaţie erotică. Femeia, dezechilibrată emoţional de recenta moarte a fiicei sale şi buimacă de somnifere, a luat puşca automată de vânătoare, a încărcat-o cu zece cartuşe şi i-a făcut chisăliţă pe amândoi, după care s-a dus şi ea după ei în lumea drepţilor.

— Scenariu clasic de crimă pasională. Aş putea spune, după gustul meu, puţin prea clasic. Am cunoscut-o pe Martina Schulze şi mi-e greu să cred că ea a putut ajunge aici doar pentru un simplu adulter la domiciliu. Dar o să mai vedem pe parcurs.

— Eu nu ţi-am făcut decât un rapid rezumat a ceea ce sare în ochi. Servitorii, poate, îţi vor oferi mai multe detalii.

— Îmi dai o mână de ajutor ca să culeg depoziţiile acestora?

— Ce nu fac eu pentru ochii tăi frumoşi şi pentru o cină în doi!

— Acum, hai la treabă, căci timpul zboară în defavoarea noastră!

— Williams Curtis este numele meu, doamnă şi mă aflu în serviciul familiei Schulze de 15 ani.

— Ce ştiţi despre relaţia dintre doctor şi mulatră? — începu Jane cu întrebările.

— Mai fusese doar de două ori în casă, în urmă cu 2-3 săptămâni, însoţită de domnul Burrell. Îl cunoaşteţi?

— Da, continuaţi!

— Îndrăznea să se afişeze cu această... Doamna nu a suportat când a văzut-o împreună cu soţul ei, ştiind că era amanta antrenorului pe care Camille îl iubea şi şi-a pierdut minţile.

— Când fata a apărut la uşa de la intrare, — bănuiaţi ceva despre relaţia domnului cu Tina Stanshall?

— Bineînţeles că nu. Ba chiar sunt convins că, înainte de această nefastă zi, nu s-a petrecut absolut nimic între ei. Probabil că l-a fermecat instantaneu prin cine ştie ce mijloace. Această tânără — Dumnezeu să mă ierte! — era o diavoliţă. Totuşi, sunt'convins că nu l-a sedus pe domnul din proprie iniţiativă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu este decât o presupunere a mea, dar cred că era doar un instrument de oferit plăceri erotice pus în slujba unei persoane influente.

— Sugerezi că Dennis Burrell ar fi trimis-o în braţele lui Rutger Schulze?

— Într-adevăr, asta e ceea ce cred, doamnă, însă nu am nicio dovadă în sprijinul afirmaţiei mele.

— Bănuieşti şi vreun scop anume?

— Îmi pare rău, nu. Dar nu-mi vine în ruptul capului să cred că doamna a putut face aşa ceva dintr-o simplă gelozie pasională. Domnul nu era un sfânt, iar doamna cunoştea foarte bine acest lucru.

— Avea alte amante?

— Din când în când, însă numai aventuri trecătoare. Doamna a ştiut întotdeauna să întoarcă privirea, din mândrie, de la escapadele soţului ei.

Jane se gândi: asta înseamnă că Martina Schulze descoperise afacerea Molland-Schulze-Burrell. Oare o ajutase cineva? înţelesese că s-au făcut experimente pe fiica ei, iar acestea au costat-o viaţa? Deci, adulterul soţului nu era decât scânteia care a aprins văpaia! Şi ar mai fi ceva: dacă Burrell o trimisese pe Tina să-l seducă pe doctor, înseamnă că în dubiosul trio Molland-Schulze-Burrel interveniseră unele conflicte.

— Mulţumesc pentru ajutor, domnule Curtis! Când majordomul ieşi, se lovi de locotenentul Fredericks, care se adresă poliţistei:

— Printre membrii personalului există şi o servitoare care nu mi se pare prea catolică. Bazează-te pe flerul meu! Ţi-am pregătit-o exact cât trebuia, iar în continuare te las pe tine să scoţi ce vrei de la ea. O cheamă Aretha Smith. Fata plângea ca o victimă pe un scaun, cu ochii ţintuiţi în gol.

— De când lucrezi aici?

— De şapte săptămâni.

— Aşa, ca din întâmplare, se amestecă şi locotenentul.

— Lasă-ne pe noi, femeile, să stăm de vorbă! — îl rugă Jane pe locotenent, apoi se adresă servitoarei: spune-mi tot ce ai pe suflet!

Prăbuşită psihic de-a binelea, fata începu:

— Eram şomeră, mă înţelegeţi? Aveam multe datorii. Un domn a plătit-o pe fosta servitoare ca să plece fără preaviz de pe o zi pe alta şi m-a trimis pe mine în locul ei, cu scrisori false de recomandare. Domnul Schulze m-a angajat pe loc. Cu ceea ce i se întâmplase fiicei sale, nu prea îi stătea gândul să mă controleze. Pentru un salariu dublu, domnul care m-a trimis aici mi-a cerut doar

să-i dau câte un telefon la două zile şi să-i spun ce se întâmplă prin casă. De cele mai multe ori, mesajul meu se înregistra pe bandă. Când se întâmpla ceva mai deosebit săream peste programare şi ceream să vorbesc cu domnul X. De vreo lună încoace, domnul Burrell mi-a cerut şi el să-i dau câte un telefon ca să-i spun ce se mai întâmplă pe-aici. Eu i-am povestit domnului X despre această nouă ofertă şi el mi-a dat voie s-o fac, însă mi-a zis să nu-i spun aşa, chiar totul domnului Burrell, cum îi spuneam lui.

Jane Heron îi ceru numărul de telefon la care dădea raportul şi o întrebă pe fată:

— L-ai sunat şi astăzi?

— Desigur şi a spus ceva ciudat: „Eşti un om mort!", după care a închis. Dar nu mi se adresa mie.

Jane îşi dădu seama că era ceva foarte important la mijloc, dar ce? Dumnezeule! Scoase în viteză celularul din sacul ei şi formă numărul lui Black.

— Eric, unde eşti?

— La reşedinţa lui Molland. Cursa de şoareci e aproape instalată. Când toţi vor fi gata, intrăm pe proprietate. Tu ce ai găsit la familia Schulze?

— Un adevărat măcel. Martina i-a împuşcat pe soţul ei şi pe amanta lui Burrell, în timp ce aceştia şi-o trăgeau de zor, după care şi-a înfipt şi ea un glonţ în creier. Există o problemă. Vezi că Molland este la curent cu acest carnagiu. A avut un informator aici.

— Mai devreme s-au auzit ca două împuşcături provenind din casă. Burrell este şi el aici, a venit de puţin timp cu propria-i maşină. Ai vreo idee?

— Poate că antrenorul şi-a trimis amanta să-l seducă pe Schulze, fără ştirea patronului şi acesta i-a făcut de petrecanie lui Burrell, aflând în ce a degenerat întreaga chestie. Te las acum, succes!

Jane închise mobilul, fiind aproape convinsă că raţionamentul ei era just. Rândul viitorilor puşcăriaşi s-a mai subţiat cu unul. Acum mai rămânea de sperat ca Molland să se predea frumuşel şi să nu se joace de-a Rambo, împuşcând pe cine ştie cine. Şi să nu moară nici el; ar fi fost prea convenabil pentru acest asasin notoriu. Mai bine în spatele gratiilor decât în iad! Cu aceste gânduri în minte, poliţista îi telefona lui Al Brown, aşa cum îi promisese, îngăduindu-i să dispară definitiv din Los Angeles.

Nu se mai auzea nimic. Fuseseră mai devreme două împuşcături foarte apropiate, dar asta mirosea a execuţie. Comandantul echipei de intervenţie rapidă ascultă la walkie-talkie, dădu câteva ordine şi se întoarse spre detectivul Black:

— Avem o problemă! Unul dintre oamenii mei crede că a fost reperat cu o cameră video, de pe acoperiş. Deocamdată, nicio mişcare suspectă. Procedăm aşa cum am plănuit?

— Până la noi ordine, respectăm programul, răspunse Eric. Îl vreau viu pe Molland, iar dacă se invadează casa cu infanteria, se va lăsa cu multe focuri de armă. Rămâneţi pe poziţii şi, la momentul oportun, am să încerc să intru singur în reşedinţă.

Deodată se auziră mişcări dinspre intrarea de serviciu. Eric duse binoclul la ochi. Doi oameni alergau pe alee cât puteau de repede, ducând ceva greu în braţe. Se îndreptau în mare viteză către un jeep Isuzu 4x4, staţionat pe alee. Acum se vedea mai bine: aveau asupra lor un covor rulat, în care se putea afla cadavrul lui Burrell.

— Sunt gorilele lui Molland, mormăi detectivul către comandantul comandoului. Aveţi forţe acolo?

— Doar doi oameni, ascunşi în spatele gardului de piatră.

— Transmiteţi-le să rămână ascunşi şi să lase maşina să treacă. Motocicletele cu care aţi venit sunt silenţioase?

— Abia dacă se aud.

— Bun. Voi lua una dintre ele, ca să-i filez pe bodyguarzi de la distanţă. Dacă în covor e ceea ce cred eu, bine, dacă nu, mă întorc imediat înapoi. În caz că intervine ceva, nu aveţi decât să improvizaţi, dar nu porniţi voi atacul.

— O.K.!

Poliţistul îşi puse casca, încalecă pe o motocicletă Harley Davidson şi acţiona sistemul electronic de demarare. Motorul de-abia dacă se auzea, torcând ca o pisicuţă adormită în coşul ei călduros de nuiele. Eric rulă la adăpostul unor boscheţi, de-a lungul zidului împrejmuitor al proprietăţii, urmărind gorilele lui Molland, care tocmai ajunseseră la poartă. Isuzu se îndrepta spre marginea unei suburbii a Los Angelesului, iar detectivul o urmărea de la mare distanţă, ca să nu poată fi reperat. Mafioţii nu rulau cu viteză prea mare.

După circa un sfert de oră, la o bifurcaţie, părăsiră autostrada şi se îndreptară spre un şantier aparţinând — după cum aflase Eric mai târziu — „Laboratorului Mespo", unde avea să se mute sediul central al afacerii. Black opri motocicleta şi privi prin binoclu. Nu constată nicio activitate pe şantier, însă văzu jeep-ul oprindu-se lângă fundaţia clădirii principale. Cei doi coborâră din maşină, deschiseră uşa din spate şi scoaseră covorul rulat. Poliţistul se aşteptă să vadă gorilele balansând povara, ca apoi să o arunce în gaura unui cofraj al fundaţiei. Dar nu se întâmplă acest lucru. Matahalele coborâră opintindu-se pe o scară, depuseră covorul pe fundul unui cofraj şi se înapoiară pe acelaşi traseu. Apoi, traseră betoniera în apropiere şi dădură drumul la ciment peste coletul pe care-l aduseseră cu ei. Priviră împrejur ca să vadă dacă totul era în regulă, după care se urcară în jeep-ul Isuzu şi îşi văzură de drum, dispărând într-un nor de praf. Când maşina ieşi din câmpul lui vizual, Eric goni cu motocicleta spre fundaţia în care cimentul încă mai curgea. Mai bine oprea acum betoniera decât să spargă cimentul, mai târziu, cu pickamerul. Pe urmă se va întoarce în viteză, pentru a participa la arestarea lui Molland şi va trimite pe cineva să ridice cadavrul lui Burrell.

Ajunse la camion şi opri bena fără greutate, apoi privi pe fundul cofrajului în care fusese depus cadavrul. Ceva ciment acoperise o parte din covor, dar majoritatea compoziţiei cursese alături. Se pregăti să plece, însă două întrebări nu-i dădeau pace deloc. De ce renunţase Molland la garda sa de corp, pentru a scăpa de cadavrul lui Burrell, punându-şi astfel în pericol propria protecţie şi de ce aceştia nu aruncaseră, pur şi simplu, covorul în gol, complicându-se să-l

coboare cu grijă pe scară? Ce, le era teamă să nu rupă vreo mână cadavrului care urma să fie turnat în ciment? Înţelesese, în sfârşit!...

Reveni la betonieră cu zâmbetul pe buze, mută maşina puţin lateral şi acţiona din nou butonul de deversare a cimentului, care acum cădea de la înălţime direct pe covor. Privind în jos, detectivul nu fu deloc surprins când balotul începu să se mişte. Cu obrazul răvăşit de uimire şi năclăit de mortar gros, Simon Molland ieşi la lumină, ştergându-se la ochi.

— A fost bine gândit! — strigă Black de sus, agitându-şi pistolul în mod ostentativ. Dar nu foarte. Unul dintre oamenii tăi ne reperase în jurul vilei, pe monitoare, nu-i aşa?

Urlând de furie, criminalul încercă să ducă mâna sub haină, dar detectivul îi observă cât se poate de clar mişcarea.

— Chiar te rog să faci asta! Tare aş vrea să am motiv să te împuşc cu mâna mea, îl ameninţă el, luându-l la ochi prin cătarea armei sale.

— Nu trageţi! — strigă Molland, lăsându-şi braţele în jos, în vreme ce betonul îi ajunsese aproape de genunchi.

— Atunci ridică mâinile şi apropie-te de scara pe care ai fost adus. Uite, acolo. Acum urcă până la jumătatea ei şi opreşte-te!

Molland se execută, iar Eric coborî până la el, cu cătuşele pregătite în buzunar.

— Uite, prinde-le de scară şi de una dintre mânuţele tale de ucigaş.

Traficantul făcu tot ceea ce i se ceruse într-o tăcere mormântală, după care întrebă:

— Dar cum v-aţi dat seama?

— Datorită slugilor tale, care s-au temut să nu-ţi facă vreo vânătaie şi te-au coborât cu delicateţe pe scară. Şi, cum eu n-am văzut niciodată pe cineva să se poarte cu un cadavru precum cu o fată mare, asta mi-a dat de bănuit. Te-ai prins?

Detectivii Jane Heron şi Eric Black îşi sorbeau licorile fierbinţi în plăcuta cafenea „Monica's" a lui Jimmy H. Oare ce caz vor mai avea de rezolvat data viitoare? Tot unul cu o sumedenie de cadavre? În cele din urmă, bărbatul sparse tăcerea:

— Având în vedere palmaresul lui Simon Molland, acesta va primi o pedeapsă de minimum 20 de ani şi, din cauza circumstanţelor sale atenuante, cu toate relaţiile lui, tot va executa vreo 15 ani de puşcărie. Când va ieşi de la zdup, va fi prea bătrân ca să mai lucreze.

— Şi asta te consolează? — îl întrebă Jane.

— Nu, dar mă uşurează. Măcar de unul să nu mai auzim vorbindu-se. Ce zici, te-ar tenta o varză acră cu tăiţei şi ceapă prăjită la restaurantul tailandez?

— Cum te poţi gândi la mâncare în asemenea clipe?

— Vrem, nu vrem, viaţa' trebuie să meargă înainte! Ţi-am mai spus. Şi, fără papa, nu văd cum s-ar putea aşa ceva?! Lasă că pofta vine mâncând!

— Bine, dar nu acolo unde ai spus tu. Cu cât trece timpul, cu atât varza lor e mai greţoasă.

— Te înşeli! De când n-ai mai fost au schimbat-o de trei ori.

Ea cedă în final şi nu regretă deloc. Într-adevăr, varza era bună, iar preparatul — extraordinar. De ciudă, sentiment a cărui provenienţă, însă, nici unul dintre ei nu o putea defini cu exactitate, băură şi vreo şase beri, de astă dată cot la cot. Dar orice făceau sau ar fi vrut să facă, discuţia revenea la cazul „Corticoidului XY – 108", aşa cum fusese denumit dosarul.

— Sunt curios dacă va cădea întreaga reţea a lui Molland!

— Fii sigur de asta! Controlul financiar şi cel vamal au luat la puricat întreaga afacere. Sunt peste cincizeci de oameni implicaţi în această anchetă, iar depozitul laboratorului a fost sigilat.

Eric privi spre o banchetă pe care două tinere se ţineau de mână, privindu-se drăgăstos una pe alta.

— Te gândeşti la Alice şi la Karen? — îl chestiona Jane. Le-am sunat aseară la spital, ca să le dau vestea cea mare. Mâine, micuţa noastră pacientă poate părăsi spitalul aproape refăcută. Amândouă renunţă la sport. Sunt prea dezgustate de ceea ce se petrece în acest domeniu. Karen vrea să se facă profesoară de gimnastică fizică, iar Alice spune că va încerca să îmbrăţişeze o carieră de jurnalistă.

- sfârşit -